

Časopis o fantastike

JUPITER 9

HOROR

POVIEDKY

Mark E. Pocha

Dušan D. Fabian

Henrich Hujbert

Janka Javorka

Tomáš Knapko

Jozef Harendarcik

ROZHOVOR

Mark E. Pocha

PRÍLOHA

Antológia Spektrum fantázie

ROGERBOOKS
ISSN 1339-3960

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve **Martinus.sk**

Meno a priezvisko kupujúceho: **Martin Klačko**

E-mail: **sataniq@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese **eknihy@martinus.sk**

JUPITER

Jupiter - Časopis o fantastike

Číslo 9

ISSN 1339-3960

<http://jupiter.rogerbooks.eu>

<http://www.facebook.com/Rogerbooks.eu>

Obálka: Juraj Maxon

Šéfredaktor: Erik Zitto

Redaktori:

Slovenské poviedky: Bohumil "Hromovlad"

Zahraničné poviedky: Martin Králik

Výtvarná redaktorka: Zuzana LaKiRi Droppová

Jazyková korektúra: Erik Zitto

Dizajn a Web: Petra Ambrušová

EPUB a MOBI verzia: Matúš "Radeon" Nerád

Vychádza dva až štyri krát ročne

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik - ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40 Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: január 2016

Úvodník	4
Mark E. Pocha: Peklo je všade okolo nás!	5
<i>Rozhovor</i>	
Mark E. Pocha: Letná škola	9
<i>Poviedka</i>	
Dušan D. Fabian: Požičané je lepšie vrátiť	19
<i>Poviedka</i>	
Henrich Hujbert: Zmluva s ...	34
<i>Poviedka</i>	
Janka Javorka: Odrobinky	47
<i>Poviedka</i>	
Tomáš Knapko: Lodivod 3	54
<i>Poviedka</i>	
Jozef Harendarčík: Vankúšik	75
<i>Poviedka</i>	
Spektrum fantázie	88
<i>Zbierka poviedok</i>	

Milí čitatelia,

Jupiter vychádza vyše štyroch rokov, z toho tri sa niesli v znamení neustálych personálnych zmien. Som rád, že tento rok sme vydali aspoň dve čísla, aj keď zo zostavy šestky - sedmičky nezostal kameň na kameni.

V takomto prostredí sa samozrejme robí veľmi zle, spolupracovníci nevedia, či ešte vôbec sme. Našťastie sa nám ozval človek, ktorému vďačíme za výraznú podporu pri prvých číslach časopisu. Príspevok Juraja Maxona k deviatemu Jupiteru ste určite neprehliadli na obálke.

Horor je žáner, ktorý má naša SF obec rada, no píše ho minimálne. Pritom vďaka nemu (a jeho fanzinu Hlboký hrob) sa v našom povedomí silnejšie usadili spisovatelia ako Dušan Fabián, Michal Spáda a Michal Jedinák. Hororový je aj jediný elektronický literárny fanzin, ktorý sa na Slovensku od prerodu Istrozínu na Jupiter objavil (veríme, že Hrobka ešte dlho vydrží). A práve hororom som začínal moju prierezovú trilógiu antológií slovenskej fantastiky vo vydavateľstve Artis Omnis (ak ešte nemáte "Farby strachu", tak šup po ne).

Toto číslo chcelo prezentovať stav súčasného hororu na Slovensku. Jednou z jeho najvýraznejších postáv sa práve vďaka Hrobke, antológiám vydavateľstiev Artis Omnis a Hydra a Ceny Béla, udeľovanej v rámci Ceny Fantázie, stal Mark E. Pocha. V tomto čísle si od neho môžete prečítať poviedku a (samo)rozhovor.

Aj ďalšie tri poviedky sú od služobne mladých autorov. Jozef Harendarčík, Janka Javorka a Henrich H. Hujbert pôsobia niekoľko rokov, no už dosiahli výrazné úspechy v súťažiach či (ten posledný) na knižnom trhu. A čo by to bolo za hororové číslo bez vyššie spomínaného Dušana D. Fabiána. Po dlhšom čase uverejňujeme poviedku, ktorú už poznáte z češtiny (túto konkrétne z antológie Kniha bolesti). Veríme, že originál sa vám bude páčiť tiež.

Nebudem písať žiadne predpovede, kedy by ste mohli dostať desiate číslo. Čo však viem sľúbiť, sú zase výrazné zmeny (ako sa na desiate číslo patrí). Všetko sa samozrejme ešte musí utriať, a tak vám o budúcom čísle poviem len dva fakty - nebude žánrovo orientované a prečítate si v ňom víťaznú Poviedku Istroconu 2015. Držte nám palce, nech už nikto z redakcie "neodpadne" a desiatka vyjde čo najskôr.

Martin Králik
vydavateľ

Mark E. Pocha

Peklo je všade okolo nás!

Mark E. Pocha sa na domácej žánrovej scéne zjavil v roku 2008. Odvtedy sa pravidelne umiestňuje na finálových priečkach literárnych súťaží, publikuje temnotou pretkané texty v časopisoch i antológiách a obťažuje vlnadné slečny na bratislavských conoch. Nasledovný rozhovor pripravil z časti sám so sebou; niektoré otázky mu položili čitatelia na facebooku.

Vyzeráš ako celkom milý chlapík... Prečo si, preboha, zo všetkých žánrov musel siahnúť práve po horore?!

Ja som po nikom nesiahal - horor si vybral mňa a myslím to smrteľne vážne. Keď píšem, prichádza to v návaloch, nárazovo a nekontrolovateľne. Ruky mi po klávesnici behajú úplne samé, ako pavúky na LSD. Tie hrôzy sa sypú na papier celkom samovoľne.

Inak ale všetko, čo napíšem, je v absolútnom súlade s mojím osobným presvedčením, že Peklo je všade okolo nás a vystiera svoje ruky. Horor nám hovorí presne toto a preto je to najúprimnejší žánr z celej fantastiky.

Má tvoja tvorba nejaký ústredný motív?

Má. Vinie sa poviedkami ako tenká červená nitka krvi. Je to vyhmatávanie tej neviditeľnej jemnej hranice v ľudskom živote, ktorá oddeľuje zdravý rozum od hlbín šialenstva. V Strážcoch galaxie (antológia Na hroby, Hydra) napríklad sledujeme mladého muža, ktorý práve padá z newyorských Dvojičiek. Celý príbeh sa rozvíja počas jeho pádu. Na záver je ponechané na čitateľovu predstavivosť, čo sa vlastne udialo v hrdinovej hlave a aký bude jeho koniec.

V inej poviedke (Šepoty mŕtvych, antológia Kniha bolesti, Artis Omnis) muž oplakáva svoju mŕtvu ženu v apokalyptickom svete. Okolnosti a vnútorný úpadok ho napokon

privedú k myšlienke, že by mal zosnulú vykopať zo záhrady a pokúsiť sa nadviazať s ňou kontakt...

No a finále Diablovej diery, textu, ktorý dostal toho roku nomináciu na cenu Béla, sa odohráva rovno v prostredí starej psychiatrickej liečebne.

Keby si mal vybrať jednu poviedku, ktorú by si odporúčal čitateľovi neznalému tvojich textov, ktorá by to bola a prečo?

To je ťažké! Každá poviedka má svoju krásu a má ju z rozličných dôvodov. Niekde je to presahovanie mimo hraníc žánru, inde popisná brutalita, inde zasa strašenie pomocou nepriamo vyslovenej, naznačenej nadprirodzenej hrôzy... Zlodej myšlienok, ktorý sa umiestnil v TOP 3 v kategórii mikropoviedka v súťaži Cena Karla Čapka, patrí určite medzi výstavné kusy. Je to príbeh tajomnej démonickej bytosti v ľudskej schránke, ktorá vysáva z ľudí myšlienky a s nimi aj životnú silu. Robí to počas sexuálneho aktu. Zápleтка spočíva v tom, že raz narazí na neštandardného sexuálneho partnera...

V antológii Kniha bolesti mám ďalší zo svojich obľúbených textov: Zviezť. Je to dvojsmysel: zviezť ako zvádzať a zviezť ako hodiť niekam autom. V tomto príbehu totiž vystupuje šofér so zvrátenými chůtkami a stopárka, ktorá má tú smolu, že jej zastane. Ale čo znamenajú všetky tie hady naokolo? Prečítajte si, je tam na záver veľmi slušné gore. A dej sa celý odohráva v malebnom prostredí Vysokých Tatier.

Apropó gore: nakoľko by mal byť autor pri krutých, sadistických scénach popisný? Koľko je vhodné ukázať čitateľovi a koľko treba nechať na jeho predstavivosť? Kde je tá hranica, za ktorú už by sa nemalo ísť?

V horore by nemalo byť vôbec žiadnych hraníc. Nikdy toho nie je priveľa, čo môžete ukázať. Otázka znie AKO to spraviť tak, aby bola scéna úderná a vyškriabala čitateľovi oči. Napríklad v kanibalskej novele, ktorú som nedávno dopísal, odstráni kmeňový šaman placentu z ukrižovanej ženy. Iste, to je krutá predstava, ale nie dostatočne krutý OBRAZ. Keď však nájdeme priliehavé prirôvanie alebo metaforu, čitateľ dostane ten obraz ako na podnose a znechutene si preglgne. Pre autora je toto tá najväčšia výzva: vyjadriť veci živo, tak, aby neostal pri suchom pomenovaní faktov (čo ako brutálnych).

Mimochodom, tú placentu som opísal ako „žilkami popretkávaný, slabučko pulzujúci organický koláč so zmareným životom vo vnútri.“ Tak čo, máte to pekne pred očami?

Ako vnímaš súčasnú žánrovú literárnu scénu?

Je tu niekoľko nadaných, veľa snaživých a hromada pózujúcich ľudí. Tí poslední hádžu na papier silné slová (vychádzajúc väčšinou z najväčšieho prvého vzoru všetkých budúcich hororových spisovateľov, Stephen Kinga), za ktorými však nie je žiadna skutočná sila. Cítiť, že tí ľudia nemajú odžitie, alebo len veľmi málo. Bez intenzívnej životnej skúsenosti horor nikdy nebude autentický (čím nechcem povedať, že máte vraždiť; aj keď o takom Dostojevskom sa v tejto súvislosti všeličo povrávalo...). Nieкто mi ide rozprávať o pedofílii, samovraždách, násilí v rodine a tak ďalej, pritom sám nikdy neudrel ženu, neležal v blázninici, nedostal na hubu a mal pohodové detstvo. S textami takých ľudí nemám trpezlivosť.

A čo hovoríš na vývoj žánru? Ozývajú sa hlasy, že horor je vyčerpaný...

V Amerike sa už pred rokmi vyliahlo skazené vajce, ktorému hovoria BIZARRO - a je to tá najlepšia vec, aká mohla žánr postihnúť! Ide o progresívny, veľmi súčasný druh fantastiky s výraznými hororovými prvkami, ktorého čaro tkvie v tom, že predstavuje niečo ako osviežujúci mix Davida Lyncha, Franza Kafku, Quentina Tarantina, a japonských anime. Úplne nová literárna forma!

U nás sa však stále držíme zabehaných koľají a skostnatených predstáv – poviedka musí mať postavy, blabla, smeruje odniekiaľ niekam, blabla, končí pointou, blabla... NUDA! Keď odo mňa Jupiter vypýtal poviedku do hororového špeciálu, poslal som redakcii tri texty. Vybrali si ten formálne najobyčajnejší. Nie je ťažké napísať tuctový horor. Ozajstný zmysel tvorby spočíva v ustavičnom narúšaní kanonizovaných schém a šablón; v pretváraní žánru i jazyka.

Čo považuješ za svoj najväčší literárny úspech?

Že sa mnou na cone občas príde človek, ktorý prejaví skutočný, živý záujem o moje texty. Iste, potešilo aj publikovanie v zborníku MLOK či aktuálne nominácia na Bélu, ale keď vám osobne niekto povie, že ste mu v tej alebo tej poviedke prehovorili do duše, je to pre autora tá najväčšia poklona a najväčší možný úspech.

Tvoje tvorivé plány na najbližšie obdobie?

Veci nejako zvlášť dopredu neplánujem, to je pre autorov bestsellerov a ľudí čo žijú podľa marketingových príručiek. Prednedávnom som na jedno nonstop posedenie v priebehu šialených siedmych dní, počas ktorých som skoro nejedol a nespál, napísal stodvadsaťstranovú novelu o slovenských študentoch na grantovom pobyte v juhoamerickom pralese,

kde natrafia na niečo, o čom sa im nezdalo ani v tej najhoršej nočnej more. Je to lovecraftovskou mytológiou inšpirovaný text z exotického prostredia, plný kanibalov, násilia a hnusného špinavého sexu. Ak nikto nenájde dost' odvahy na to, aby to vydal, asi do toho pôjdem svojpomocne. Čitatelia si túto knižku zaslúžia držať v paprčiach. Možno im pribalím aj vrecúška na zvratky.

No a niekedy a počas Dušičiek už by mala byť na svete aj elektronická zbierka drabble Z temnôt: príbehy na bezsennú noc. Je plná vrahov, klaunov a vraždiacich klaunov. A tak podobne.

(nasledovné otázky položili Markovi čitatelia na facebooku)

Keď sa môže mačka zježiť a odtrhnúť ti gule, môže sa ježko zmačkať a vopchať sa ti do zadku?

Síce je to hrôzostrašná predstava, ale nepovedal by som, že priamo súvisí s literárnym hororom... Ale no veď dobre, pozrime sa na to... Hmm... Berúc do úvahy relativitu reality a iracionalitu racionality; bezduchosť duchovnosti a duševnú oduševnenosť, povedal by som, že nemluvnatá sa uvarili vo svojich vaničkách, zatiaľ čo svet zhadzoval fekálne bomby na klobúky paničiek vychádzajúcich z kostola po nedelnej čiernej omši. Stačí?

Ako by vyzeral horor v literatúre, keby si Stephan King a H.P. Lovecraft vymenili doby v ktorých žili a tvorili?

Toto je veľmi pekná nahrávka na smeč. Predstavte si starého čudáka Lovecrafta ako píše o Prastarých, vtelených do hranolčekov u McDonalda... Predstavte si Kráľa, ako ťažkopádnym dobovým, košatým jazykom opisuje hrôzy, ktoré spôsobuje posadnuté psisko, držiace matku s dieťaťom ako zajatcov v starom čiernom kočiari... Je to fakt otázka hodna zamyslenia...

Ibaže tento rozhovor už trvá dlho a ja začínam byť unavený!

Môžem dostať prameň tvojich vlasov? Alebo nejakú telesnú tekutinu?

Vlasy mám príliš krátke, ale načapujem ti rád. To aby sa nepovedalo, že si nevážim fanúšikov. Ešte by som skončil ako ten autor v Misery nechce zomrieť...

Mark E. Pocha

Letná škola

"Hej, učiteľ!"

Daj tým deckám pokoj"

Pink Floyd

Na trávnikoch v mestskom parku od rána syčali postrekovače, premávka v uliciach redla a pešia zóna zívava prázdnotou. Bolo horúce júnové predpoludnie a kto mohol, zaliezol do tieňa alebo sa udomácnil v klimatizovanej kancelárii s pohárom ľadovej vody.

Jedine školáci nemali na výber: ten deň sa malo rozdávať vysvedčenie, a tak poslušne nalepili svoje zadky na stoličky v dusných triedach. Čakali, kým bude po všetkom, aby sa konečne mohli rozprchnúť po zatienených dvoroch a osviežujúcich kúpaliskách.

V Gymnázium Ivana Kraska zazvonilo na začiatok triednickej hodiny.

Hurhaj v chodbách stíchol a keď sa študenti vrátili do svojich tried, členovia učiteľského zboru, vyzbrojení zväzkami s vysvedčeniami, sa vyrojili zo zborovne na poschodí ani svorka loveckých psov.

Smerom k II.B sa ladnými krokmi presúvala profesorka Meridiana Hellerová, v študentských kruhoch známa predovšetkým ako Dračica.

Sotva stačila opustiť zborovňu, obklopil jej šlachovité telo slizký závoj stuchnutého vzduchu. Hoci vysoké okná na chodbách boli otvorené dokorán, vonku vládlo bezvetrie a v historickej budove školy sa mdlo vznášali neviditeľné oblaky dusna.

Dievčatá odhadovali, že jej ťahá na štyri krížiky, no podľa chlapcov nemohla mať ani za Boha viac než tridsať, maximálne tridsať dva. Nie s takou figúrou, nie s takým vyzývavým šatníkom.

Aj teraz môžete pozorovať, ako jej frivolne rozčuchané uhľovo čierne vlasy padajú na odhalené plecia a spôsob, akým kladie nohu pred nohu - páni moji! - ten by nenechal chladným ani mŕtvolu.

Ale nenechajte sa zmiast' medovým úsmevom, lebo za ním sa niekedy skrývajú špicaté

zuby a rozoklaný jazyk.

A to si píšete, že ak ste Dračici Hellerovej neboli pochuti, spravila vám zo života peklo.

Žiaci z II. B v tom mali jasno. Prah triedy prekročila ešte len jednou nohou, no od tej chvíle ste mohli počuť už len bzučanie otravnej muchy - aj to tichšie, než obvykle.

Vstúpila do triedy, prítomným tínedžerom nevenovala ani pohľad. So zdvihnutým nosom prešla uličkou medzi tabuľou a lavicami, položila fascikel s vysvedčeniami na katedru a podišla k zastretému oknu po svojej pravici.

Poodhrnula okraj hnedej látky - ortuť na teplomere sa vyšplhala do rekordnej výšky. Keby študenti nezatiahli všetky záclony, premenila by sa trieda na jedno veľké solárium.

Aspoň tolko rozumu v nich je, pomyslela si.

Keď sa usadila za katedru, v priehlbínke na krku sa jej zhmotnila kvapôčka slanej vody a vydala sa na strastiplnú púť ako sa podľa zákonov gravitácie patrí. Pomaly sa spustila po obnaženej hornej časti hrude až k jarčeku medzi ružovými prsníkmi. Tam chvíľu zaváhala, no napokon nabrala odvalu a pustila sa do neprebádaných končín. Keď sa pretlačila úzkym priesmykom, pokračovala po štíhlom bruchu smerom dolu, s krátkym medzipristátím v pupočnej jamke...

A hlboko v útrobach profesorky Hellerovej sa začala uvoľňovať vlna neznesiteľného tepla.

Sotva sa kvapôčka-cestovateľka prehupla cez okraj pupku, narazila na pásik sukne. No podarilo sa jej predrať skrz a zaparkovala až celkom dole, tam, kde väčšina počestných žien nosí aspoň kúsok látky na zakrytie svojej svätyne. Nie však Dračica. A tak jej ľadovo chladná kvapka pristála priamo tam, zachytená v nakrátko ostrihanom kríčku.

Dračica sa musela zhlboka nadýchnuť, aby sa nepoddala prívalu horúčavy, ktorý ju v tom okamihu zalial od hlavy až po päty.

V takýchto dňoch to na ňu prichádzalo najviac. Nemala to už od minulého leta a ona si uvedomovala, že začína pociťovať abstinenčné príznaky. Ale prázdniny sú na spadnutie a ona sa k tomu dostane zas. Tajná pivničná miestnosť pod jej kuchyňou bude mať toto leto nového obyvateľa.

Už čoskoro...

Ale zatiaľ sa musí ovládať.

Musí odučiť poslednú hodinu.

Potom sa môže začať zábava.

Spravila zápis do triednej knihy a vzhliadla na svoju triedu. Boli tam všetci. Za drevenými

lavicami, zohavenými nápismi vyrezanými hrotmi kružidiel, poslušne čakalo na svoj ortiel dvadsať tri chlapcov a dievčat vo veku, kedy sa patrí absolvovať prvú sexuálnu skúsenosť.

To sa možno vzťahuje na ich rovesníkov z ostatných tried, pomyslela si Hellerová a potlačila pritom zlomyseľný úšklabok. Títo úbožiaci by si nedokázali poradiť, ani keby ste im servírovali horúcu pičku na striebornom podnose.

Len sa na nich pozrime: aké úbohé, pohrdania hodné tvory! V prvej lavici sa rozvaľuje Martin "Knedlík" Kling, triedny jedák s postavou figúrky z reklamy na Michelin. Za bežného letného dňa sa potí ako maratónec - dnes sa priam varí vo vlastnej šťave.

Ktosi mu na sedadlo vyryl nápis tu parkuje tlstá riť a asi pred mesiacom si ho dvaja maturanti doberali kvôli jeho masťným, ovisajúcim prsiam: "No tak, starký, prečo si nemôžeme omakať tvoje kozičky?"

Práve šla okolo a musela sa smiať vedno s nimi.

Smiala sa, až sa za brucho chytala a všetci na chodbe ukazovali na Klinga prstom a chichotali sa spolu s ňou.

Spoza Knedlíkovho širokého chrbta vykúkajú gaštanové oči Anety Galbavej, biflošky so strojčekom na zuby ako vystrihnutým z nočnej mory každej stredoškolačky. A vrkôčiky má stiahnuté - držte sa - ružovou stuhou!

Tá keby si mala vziať do úst Klingovu hadičku, napadlo Dračici, asi by mu ju tou svojou orálnou gilotínkou normálne odfikla.

Slovom, sprostá.

A ostatní? Nie sú o nič lepší. Samý poďobaný odlud, štréber či zamindrákováná panna. Hellerovej zrazu pripomenuli parené buchty s tenkou linkou namiesto úst a dvoma bodkami namiesto očí a uniklo jej krátke uchechtnutie.

Veru, títo stroskotanci to majú napísané na čele veľkými písmenami: kopnite si do nás, zaslúžime si to.

*

Odovzdávanie vysvedčení, slávnostná to chvíľa!

Vlani im polhodinu kázala o tom, že ako najslabšia trieda v jej učiteľskej kariére by si mali kúpiť cestovný lístok na zaoceánsku loď a nechať sa vyložiť na neobývanom ostrove, obkolesenom vyhladovanou žraločou rodinou.

"Ste cudzia, neprispôsobivá rasa," vravela vtedy s neskrývaným pohrdaním. "Prišli ste sem azda z inej planéty? Spadli ste zo stromu?"

Po prázdninách ju riaditeľ privítal s petíciou za zmenu triednej učiteľky. Podpísala sa pod

ňu celá trieda. Pozvala si teda do školy rodičov a jedného po druhom presvedčila, že všetko je v najväčšom poriadku - to len hormóny spôsobujú všeobecnú vzburu pubertálnej mysle.

Lebo Meridiana Hellerová vie ako pôsobiť na ľudí. Dale Carnegie by sa mohol od nej učiť.

Vyzula sa z toho a prešlo jej aj to, keď o mesiac neskôr našla matka Judity Kováčovej svoju jedinú dcéru hompáľať sa na lane upevnenom na tráme v štôlni za domom.

Hlboké depresie, znela diagnóza. A tým to zhaslo. Nik sa nevenoval otázke, ako jej smrť mohla súvisieť s tým, že dievča zavše s plačom utekalo z hodín, kedy za katedrou sedela jej triedna.

Ale tento rok bude odovzdávanie vysvedčení iné. Tento rok má Dračica abstrák tisícročia. Dá im rovno podpísať prevzatie a dovi-dopo. Nech sa pracú do čerta. Ona má svoje plány.

Oblizla si popraskané pery (ale už to nebude dlho trvať, zlatko, a ty si znovu pochutíš) a chystala sa prehovoriť, keď sa ozval Knedlík Kling.

“Máme pre vás prekvapenie, pani profesorka.”

Jeho hlas znel ako vrznutie starej brány. Hľadel jej priamo do očí, vôbec neuhýbal pohľadom ako predtým. Trochu ju tým zaskočil. Badala v tých očiach azda... vzdor? Ani si neuvedomila, že otvoril ústa bez prihlásenia, za čo by ho mala potrestať.

“Ale čo,” zahrála príjemne prekvapenú, “a čo to má byť?”

“Skúste otvoriť tabuľu.”

Predtým si nevšimla, že tabuľa má obe krídla privreté. Nedôverčivo pozrela na ňu a potom späť na Klinga. Ak je to nejaký trápny vtíp, vypije si to. Všetci si to vypijú. Na to sa môžu spoľahnúť. Ale zatiaľ môže hrať ich hru. Učiteľ musí pôsobiť sebavedome za každých okolností. V opačnom prípade stratí rešpekt, a to je ako podpísať si vlastný rozsudok smrti.

Odsunula stoličku, pomaly vstala a pristúpila pred tabuľu. Na chvíľu sa cítila ako skúšaný žiak a na predlaktiach a zátylku jej naskočila husia koža. Čosi jej našepkalo, že to nie je práve dobrý nápad, no ona nechcela pred nimi cúvnuť.

Otvorila obe zelené krídla súčasne.

A ostala stáť s otvorenými ústami.

Tabuľa bola od okraja po okraj skrz-naskrz počmáraná červenou kriedou. Prevažovali podivné obrazce a geometrické vzory. Do očí jej udrel najmä jeden: pentagram. Opakoval sa na viacerých miestach a v rôznych veľkostiach.

Akoby v tom bol dajaký systém.

Napriek veľkej horúčave začínalo byť profesorky Hellerovej chladno. Oziabali ju

odhalené ruky aj lýtka. Medzi lopatky akoby jej nasypali za vedro ľadových kociek.

Skús myslieť na to, čo je podstatné a nedaj na sebe nič badať, povedala si v duchu. O desať minút budeš inde. A už zajtra ti bude patriť člen futbalového výberu školy. Tretiak, ktorého si si vyhladla už dávno. Továreň na testosterón. Fabrika na semeno, akosť prvej triedy. No tak, daj sa dokopy. Pod padacími dverami už je všetko pripravené, aby slúžilo tvojej rozkoši.

Schňapla špongiu a pokúsila sa zotrieť tie kresby.

A pri pokuse aj ostalo.

Ruku so špongiou sa jej podarilo priblížiť k tabuli len na centimeter. Tam narazila na neviditeľnú bariéru. Zdalo sa, že niektoré symboly na okamih zasvietili a vzápätí zhasli.

Skúsila to znovu, hoci teraz už vedela, že je to márne. Vľavo aj vpravo, hore aj dolu, všade sa týčil neviditeľný štít.

ilustrácia: Petra Slováková

Pustila špongiu na zem. Pokoj z nej začínal prchať ako krv z preseknutej tepny. Je azda možné, že to naozaj vedia? Chcela vyraziť rýchlym krokom ku Klingovi a jednoducho mu odtrhnúť hlavu. Potom aj všetkým ostatným. A potom upaľovať kade ľahšie a do tejto prekliatej diery sa už nikdy nevracať.

Nohy však mala ako primrznuté. Tie nešťastné čmáranice ju priklincovali k zemi a zablokovali jej pohybovú energiu.

Ozvalo sa hrmotanie odsúvaných stoličiek.

Profesorka sa pomaly a s veľkým úsilím zvrtila na päte tvárou k triede. Bolel ju pritom každú centimeter tela.

Študentíci stáli. Hlavy mali zvesené ako všetci ľudia, ktorí v živote stroskotali priskoro, no ich oči... Tie oči neveštili nič dobré. Donedávna obávanú profesorku si merali ako si meria besné psisko svoju obeť krátko predtým, než sa na ňu vrhne.

Kling sa pohol ako prvý. Pomaly spravil jeden krok dopredu. Ostatní ho nasledovali. Blížili sa k Meridiane Hellerovej zlovestne ako dav, čo sa chystá upáliť čarodejnicu.

Profesorka zabúšilo v spánkoch. Mrkla doľava - dvere boli aspoň vzdialené aspoň na desať krokov a ona sotva pohne nohou. Mrkla doprava - záclony sú zatahnuté, zvonka nikto nič neuvidí. Tí bastardi sa na ňu pripravili. "Všivaví -"

"Už dávno sme tušili, aká je vaša pravá podstata," prerušil ju Kling. "No ľahšie bolo veriť tomu, že ste len ďalší dospelák, čo sa potrebuje vyvršiť na svojich žiakoch."

Potom sa ozvala Aneta Galbavá: "Lenže teraz už vieme, čo ste zač. V skutočnosti ste smilníčka a pokušiteľka. Alebo mám povedať radšej... Sukuba?"

Profesorka lapala po dychu. Domáce úlohy si teda spravili tentoraz poriadne. Museli ju sledovať až domov, možno sa ta aj vlámali... Nejakým zázračným spôsobom sa jej dostali na kobyľku. Nebude však robiť drahoty, to nie je jej štýl. Nastal čas hrať s otvorenými kartami.

"Tak teda dobre, fajn. Myslíte si, že ste majstri sveta? Tušíte vôbec, s akými silami sa tu zahrávate?"

Nastalo ticho. Snažila sa, aby jej hlas znel ostro a vyrovnane a pritom hádala, akým spôsobom sa o ňu asi táto brigáda lúzrov pokúsi postarať.

Kým sa študenti váhavo zahľadeli na svojho nekorunovaného vodcu - Klinga -, Hellerovej tvár sa zvrátila a oči sa jej prevrátili stĺpikom. Otvorila dlane po stranách svojho zvodného tela a zdalo sa, že vzduch v triede oťažiel privalom neznámej energie. Profesorkine pery sa rýchlo pohybovali, ticho vypúšťali slová v jazyku, ktorého pôvod nebol na žiadnom z božích svetov.

Vtom za chrbtami študentov zarinčalo sklo.

Všetky hlavy sa ako jedna obrátili tým smerom.

Rozbila sa tabuľka z presklenej skrine, v ktorej stál kostlivec, čo ho nedávno presťahovali z prerábaného prírodovedného kabinetu. Mŕtvy vystrčil cez vyrazenú tabuľku svoju kostnatú bielu ruku a zašmátral vo vzduchu prstami. Vzápätí nahmatal západku a odomkol si.

To už sa vzduch v triede priam nedal znieť. Horúce dusno sa nasýtilo magickou energiou a tri stropné lampy sa rozprskli vo víre sklenených triesok. Padali dolu na hlavy zaskočených pubertiakov.

Hellerová vycerila zuby. Boli neprirodzene biele a mali zahnuté špičky. Potom pomedzi ne vystrčila svoj rozoklaný jazyk. Vlasy jej divoko viali okolo hlavy a päťami sa odlepila od zeme.

Kostlivec tackavo vykročil zo skrine a jednou rukou zdrapil pod krk šokom zablokovaného Jonáša Borecza. Chlapcove ryšavé vlasy stáli dupkom ako po zásahu bleskom a oči mu liezli von z hlavy. Kostra cvakala čeľustami.

Ako prvý pribehol na pomoc Ondro Uhlík, chlapčisko s výrazným orlím nosom. Starší študenti po ňom zvykli pokrikovať "Servus, pán Skoba!"

Ondro zovrel zápästie kostlivca dvoma rukami, no ten ho odrazil ako dobiedzavú muchu: strelil chlapcovi facku chrbtom ruky, až mladík odletel k zadnej stene. Nabral ju chrbtom a hneď sa aj zosunul - iba napoly pri vedomí - na zažltnuté linoleum.

Inokedy bledá Boreczova tvár naberala nezvyčajné farebné odtiene. Kling by to telepatické prepojenie medzi Hellerovou a kostlivcom najradšej prerušil úderom päste do profesorkinej brady, no vedel, že takto veci nefungujú. Skutočne sa na ňu pripravili a jemu bolo jasné, že v stave, akom sa práve nachádzala, mala okolo seba vlastné ochranné pole, čo ju chránilo pred fyzickými útokmi zvonku. Dostať ju mohli jediným spôsobom... ale predtým sa musia vysporiadať s jej neživým poskokom z prírodovedného kabinetu.

Boreczova tvár sfialovala a potom začínala znova blednúť. Chlapcov dych chrčal. Jeho spolužiaci dočista zmeraveli.

Ona nás hypnotizuje, uvedomil si Kling s hrôzou. A my nič nezmôžeme, nič...

Kostlivcove čeľusti cvakali akoby sa im vysmievali.

Klingova myseľ zrazu prihrala chlapcovi nečakanú spomienku. Stalo sa to po poslednej hodine, ešte začiatkom prvého ročníku. Veci si balil zo všetkých najpomalšie, a tak bol vždy posledným, kto opúšťal triedu. V to popoludnie tomu nebolo ináč. Až na to, že dvere sa v istej chvíli otvorili (práve si odkladal peračník) a do triedy vstúpili traja žiaci z vyšších ročníkov. Vyškerené tváre, kožené bundy a dlhé mastné vlasy. Žiaden pozdrav, žiadne

komentáre.

Jeden z nich priložil hranu operadla najbližšej stoličky pod kľučku dverí.

Ďalšiemu sa v ruke objavila nablýskaná britva.

Tretí vytiahol nádobu s nápisom pena na holenie.

Kling mal na tvári sotva tri-štyri krátke chĺpky.

Priblížili sa k nemu a on sa pomaly postavil a presunul za užší okraj svojho stola. Rukami sa opieral jeho rohov. Oči mu nervózne skackali z jedného chlapca na ďalšieho.

“Aby sa mladý adept stal plnohodnotným členom exkluzívneho spoločenstva,” prehovoril ten s britvou, “musí absolvovať iniciačný rituál. Hovorím dobre, páni?”

Zvyšní dvaja mu pritakali: “Ó áno, veľký brat, dobre hovoríš!”

Nato chytili opačnú hranu stola a prudko ju pritlačili na Klinga. Tlačili ho krížom cez triedu. Kovové nohy stola ohlušujúco vrzgali a Klingove zvierače sa striedavo sťahovali a uvoľňovali. Čepel britvy sa hrozivo leskla.

Napokon mladý prvák narazil zadkom do steny a stôl ho pritlačil na stehnách tak, že sa mu pred očami spravili žiarivé kruhy bolesti. Začal by volať na pomoc, ale pohotovo k nemu priskočili a zapchali mu ústa.

“Nemykaj sa, lebo si pohoršíš,” upozornil ho ten s britvou.

Položili ho na stôl.

Stiahli mu nohavice.

Potom mu oholili jeho najintímnejšiu partiu.

Kling tú ponižujúcu spomienku až do tejto chvíle vytesňoval zo svojej mysle, no ona sa mu pripomenula s nevídanou nástojčivosťou. Prenikla dokonca hypnotickou bariérou, ktorú na nich zoslala Hellerová.

Ten stôl... použili stôl...

Do nôh sa mu vrátila sila. So zachrípnutým bojovým pokrikom sa ako parný valec rozbehol smerom ku kostlivcovi. Keď ho od tvora oddeľoval posledný stôl, Kling sa doň zaprel a zatlačil všetkými svojimi silami a kilami.

Do kostlivca narazil dlhší okraj stola. Vydalo to nepríjemný, hrkotavý zvuk. Tvor povolil stisk a zaspätkoval. Priškrtený Jonáš Borecz sa zrútil na zem.

Kling pritlačil kostru až k stene. Zas a znova od nej odsúval stôl a zas a znova ho pritláčal. Kostra sa snažila schmatnúť ho za hlavu, no on držal bradu nízko a plecيا vysoko.

Po treťom náraze sa uvoľnila kostlivcova panva a stehenné kosti vyleteli z kĺbových

jamiiek.

Tvor sa v páse rozdelil na dve polovice.

A obe sa s hrkotaním pohybovali ďalej.

Narušením jeho celistvosti však akoby upadla profesorkina hypnotická sila, akoby sa kúzlo oslabilo. Vedľa Klinga sa zrazu objavili ďalší spolužiaci. Začali dupať po kostlivcových nohách a trupe, ktorý sa prevalil cez okraj stola na podlahu. Kosti sa začali od seba oddeľovať.

To už sa spamätali ďalší študenti a dupanie nabralo na obrátkach a zúrivosti. Pubertiaci do toho dávali všetok svoj hnev i smútok, čo sa v nich za uplynulé roky nazbierali. V triede pod nimi si žiaci mohli myslieť, že takto dávajú najavo svoju radosť nad koncom školského roka.

Nakoniec sa kostre oddelila hlava a odkotúľala sa do vzdialeného kúta. Časti tvora sa postupne prestali mykať a ostali ležať roztrúsené kade tade po triede.

Zadýchaný Kling zaťal päste a obrátil sa späť k profesorky.

Jej tvár sa vrátila do pôvodnej, ľudskej podoby. Jej výraz hovoril niečo o strachu, ktorý sa jej vkradol do tej čiernej duše. Meridiana Hellerová pôsobila vyčerpane a... porazene.

“Už bolo dosť vašich temných praktík,” precedil Kling cez zuby. “Už stačilo vášho sarkazmu. Už viac nebudeme obeťami vašej manipulácie.”

Vykročil k profesorky a ostatní ho nasledovali.

Meridiana Hellerová zatiaľ narýchlo zbierala svoje zmätené myšlienky a vyčerpané sily. Na čo sa to chystajú? Vari ju chcú skutočne pripraviť o jej fyzickú podobu? Ale záleží na tom vôbec? Môžu jej zničiť pozemskú schránku, ale to nič neznamená. Vráti sa v novom tele a oni zažijú peklo na Zemi. Po jednom z nich vysaje život ako šťavu z krabičkového džúsu.

To už boli na tri kroky od nej. Vytvorili polkruh a pochytili sa za ruky.

Kling kývol hlavou Eme Klanej, oddanej vyznávačke gotického štýlu s havraními vlasmi a bledými lícami. Na krku sa jej hompálal veľký obrátený kríž.

Profesorka si jasne vybavila, že keď Ema stála pred tabuľou, jej líca zmenili farbu z mŕtvolne bledej na ohnivú červenú, zrak sa zabodol do podlahy a keď otvorila ústa, jazyk jej vypovedal poslušnosť. Končilo to zväčša tak, že sa tam zvíjala ako červík na rybárskom háčiku. Čo už len tá môže vedieť o okultizme a nadprirodzených silách?

Ema ukázala ho profesorky akýsi predmet. Bola to kniha. Kniha viazaná v hrubej koži. Obálka niesla na sebe stopy celých stáročí. Bol na nej symbol starodávneho kľúča.

Hellerovej tvár teraz pripomínala tvár človeka, čo práve nazrel do chladničky a za plechovkami s kokakolou uvidel vykúkajúcu ľudskú hlavu. "Čo - čo - to má byť?"

"Manuál," odvetil chladným hlasom Knedlík Kling. "Šalamúnove kľúče. Dočítate sa v nej všetko o spútaní démona."

Horúčava teraz k Dračici doliehala z veľkej diaľky. Dlane mala studené a hrdlo vyprahnuté.

"Ale... načo by vám to bolo?" hlesla.

"Budete nás učiť, pani profesorka," riekla Aneta chladným hlasom. "Ale nie tak, ako doteraz."

Pomedzi závesy prenikol do triedy úzky lúč svetla a zlovestne sa zajagal na kovovej konštrukcii v pootvorených ústach dievčaťa.

"My vás totiž nechceme zlikvidovať - hoci by sme mohli, keby sa nám zachcelo, to si dobre zapamätajte. Lenže my chceme, aby ste nás učila... to, v čom máme najväčšie nedostatky. Ako dosiahnuť úspech. Túžime po vzdelaní, aké nám žiadna škola nedokáže poskytnúť. Až doteraz sme obliekali dresy porazených, ale karta sa práve obracia. Každý, kto si s nami začne, dostane čo mu patrí. Aj s úrokmi."

"Letná škola môže začať," vyhlásil Kling a kruh okolo roztrasenej profesorky sa zomkol.

Meridiana Hellerová hľadela do Klingových hlbokých očí a prvýkrát za svojej existencie pochopila, kde sa ukrýva skutočná temnota.

Študenti začali odriekať slová z mystickej knihy.

Vonku, za oknami gymnázia, panovalo horúce júnové predpoludnie a vzduch v uliciach mestečka sa chvel ako v spaľovni mŕtvol.

Dušan D. Fabian

Požičané je lepšie vrátiť

Nebolo inej cesty von. Len cez okno. Z kostola viedli jediné dvere a tie boli zatarasené masou ľudí, ktorí sa v panike snažili dostať preč.

Stiahol som hlavu medzi ramená, vymrštil sa vpred a preletel cez vitráž.

Vitráže sú fajn. V podstate obyčajné sklo. Ich jediným problémom je, že poriadne nevidíte, čo sa nachádza za nimi.

Pod oknami kostola boli hroby. Dopadol som medzi ne. Z poriadnej výšky. Pristál som na zadku a do jedného z hlinených rovov čižmou vyryl krátku brázdou. Šťastie, že som nenarazil na kameň alebo sa niektorým z citlivejších otvorov nenapichol na železný kríž.

Doparoma! Zafrflal som v mysli. Vari do tohto Bohom zabudnutého hornouhorskeho mestečka ešte stále nedorazilo nariadenie Jozefa II. o povinnom premiestňovaní cintorínov za mestské hradby? Ved' už bolo vonku viac než dvadsať rokov! Inde už dávno majú farské záhradky s mäkkými trávnikmi. Alebo aspoň prírodné toalety. Ako Arabi.

Striasol som zo seba triešť z farebného skla, chytil sa najbližšieho náhrobného kameňa a pokúsil sa pozviechať na nohy. Nešlo to. Pravá noha ma vôbec neposlúchala.

„Kurníkšopa!“ precedil som cez zuby a prehmatával si stehno i lýtko. Zlomenina žiadna, aj bolesť znesiteľná, no noha bola aj tak úplne meravá. Najskôr po tom nešikovnom náraze.

S nemalými obavami som sa obzrel za seba. Aby som dovidel do okna s vyrazenou vitrážou, musel som riadne vytočiť hlavu.

Do rámu sa akurát vyšplhal ozrutný chlap s krvou zašpinenými rukami. Obdaril ma škaradým úškrnom na tvári.

Tak toto je môj koniec...

Splašene som si začal masírovať ochrnuté svaly.

Najvyšší čas rýchlo vám zrekapitulovať, ako to celé vôbec začalo.

*

Bola nedeľa. Takže som sa vybral do kostola.

Nie, nie som žiaden zarytý katolík. K Bohu som sa naposledy modlil, keď sme pri Slavkove vyrazili do útoku a chlapovi vedľa mňa po troch krokoch odtrhla guľa z francúzskeho dela hlavu. Kostoly navštevujem z iného dôvodu. Dalo by sa povedať, že je to „môj tradičný lovný revír“.

Oholil som sa, vyštafíroval do perfektne vyžehlenej uniformy a na nohy natiahol svoje najlepšie čižmy. Dobré, opravujem – svoje *jediné* čižmy. Ale sú fakt dobré a nedám na ne dopustiť. Vyhral som ich v kartách od jedného ruského dôstojníka a bez vážnej ujmy som mnou precestovali takmer celú monarchiu.

V kostole som sa usadil do bočnej lavice, aby som mal dobrý výhľad na všetky ovečky, ktoré sa dnes dostavili na omšu. Hlavne na miestne dievčence.

Bolo sparné leto, takže dievky prišli do Božieho chrámu len vo vzdušných bielych košielkach a sukniach po kolená. Ako prichádzali, kochal som sa pohľadom na ich krásne zaoblené lýtka, ako sa modlili, znalecky som obdivoval dokonalé krivky v ich živôtikoch.

Okrem toho, že nosím vojenskú rovnošatu, považujem sa za veľkého znalca ženskej krásy. A – bez zbytočnej skromnosti – aj za najväčšieho milovníckeho avanturistu v starom svete. Markíz de Scheisse, či ako sa volá ten Francúz, ktorého vyfantazírované prasačiny momentálne číta celá Európa, by sa len zahanbene červenal, keby som spísal vlastné pamäti.

Zažil som románik s Maďarkou, Poľkou, Nemkou, Taliankou, Chorvátkou, ba i Turkyňou. A dokonca aj s jednou zámožnou pruskou grófkou, čo si dokázala prehodiť prsia cez plecيا. No vždy som mal zvláštnu slabosť pre Slovenky. Sám pochádzam z Oravskej stolice, po otcovi nosím meno Uhrovčik, a aj keď som nikdy poriadne nepoznal svojich rodičov a už od detstva sa vlastne len potuloval kade-tade, na Horniakoch sa stále cítim asi najviac doma.

Že sú Slovenky príliš cudné a nudné v posteli? Mýtus. Podľa mojej skúsenosti sa im stačí chvíľu jemne posánkovať v predsienke a prebudíte v nich hotové divožienky! Hryzú, vyjú, škriabu pazúrmí, ako pravé neviestky hôľ. Áno, možno je ich o čosi ťažšie dobýjať. No mňa ľahká korisť aj tak nikdy nelákala.

So získavaním ženskej priazne som nikdy nemal problémy. Ženy som priťahoval už ako mladík. A keď na mňa neskôr ešte natiahli uniformu... proste *fortunae filius*.

Uvoľnil som si vrchný gombík na kabátci, pohodlne sa rozvalil na lavici a pomaly blúdil pohľadom po kostole. Vychutnával som si vyzývavé pohľady a úsmevy odvážnejších die-

vok a pátral po budúcej obeti svojich zvrhlých chúťok.

Konečne som ju našiel.

Mohla mať tak štrnásť – pätnásť. Svetlé vlásky, anjelská tvárička, drobunká postava, prsíčka ešte len v rozpuku, no pomaly naberajúce vábivé ženské tvary.

Okamžite ma opantala.

Očarene som si ju obzeral, premeriaval kúsok po kúsku, a myseľ mi mimovoľne zaplnili predstavy vášnivého milovania v postrannej mestskej uličke. Predstavil som si, ako vzdychá pod dotykmi mojich rúk, ktoré masírujú jej hebučké telíčko. Ako hltá moje sliny pri vášnivých bozkoch, ktorými ju zasypávam. Ako sa mi otáča chrbtom, opiera rozhorúčenú tvár o chladný kameň neďalekého múra a ponúka mi svoj zadoček, z ktorého dvíham sukienku, zasúvam jej ruku medzi stehná, posúvam ju až úplne nahor a jemne masírujem štrbinku medzi dvoma malými vankúšikmi, aby som ju pripravil na ešte väčší pôžitok...

Do rozkroku sa mi samovoľne nahrnula krv.

Nervózne som sa zahniezdil a čakal, kým sa pozrie mojim smerom.

Dievčina sedela medzi rodičmi, so zbožne zovretými dlaňami a zatiaľ si ma nevšímala. Pohľad mala väčšinu času zavesený na farárovi. Vedel som však, že to tak nebude večne.

Keď sa naše pohľady stretli po prvý raz, okamžite bojzhlivo odvrátila zrak. No už po chvíli ním znova nespomelo zablúdila mojim smerom. Nemohla odolať. Na to bola príliš slabá.

Ľudia hovoria, že mám uhrančivé oči. Vraj som ich zdedil po matke, potulnej cigánskej vykladačke kariet. Nemôžem to potvrdiť, ani vyvrátiť. Na matku si takmer vôbec nespomínam. Jedno je ale isté – moje obete ich pohľadu skutočne nedokážu odolať.

Po treťom kontakte sa dievčinin pohľad odo mňa už neodlepil. Kútiky jej ústočiek sa pomaly zdvihli a vyčarovali na perách hanblivý úsmev.

Mal som ju tam, kde som chcel.

A vtedy sa všetko posralo.

*

Dvere kostola sa prudko rozleteli a dnu vkročil chlap vysoký dobrých sedem laktŕov.

Jeho postava bola impozantná – bol to hotový obor. No zároveň vyzeral pomerne zúbožene – bol bosý, na sebe mal len špinavé zdrapy šiat, veľkú guľatú hlavu mu pokrývalo iba zopár mastných škutov a krk mu hyzdila škaredá jazva.

Všetci sa prekvapene obzreli jeho smerom.

Chvíľu mi trvalo, kým som ho spoznal. Kedysi dávno, ešte počas prvej vojny s Bonapartom, sme pár mesiacov spoločne slúžili v cisárskom vojsku.

Volal sa Bučivoj Charkogradský, no všetci mu za chrbtom hovorili jednoducho Ozruta. Vcelku milý chlap. Keď si odmyslíte, že len počas našej krátkej známosti zabil dvadsaťsedem ľudí a dokaličil niečo vyše stovky. (Pričom ani zďaleka nie všetci z nich patrili k nepriateľom.) Nikdy som neľutoval chvíľu, keď sa naše cesty rozišli.

Roky som o ňom nič nepočul. Až donedávna. Zhruba pred dvoma mesiacmi sa medzi vojakmi rozšíril chýr o tom, že Ozruta dezertoval, dal sa na zboj, zamordoval nejakú významnú zemiansku rodinku a dostal za to povraz od samotného cisára. Aj ho chytili a popravili, no niečo sa potentovalo a údajne ešte toho istého večera zmizol zo šibenice. Viedeň bola následne vystavená posmešným poznámkam o tom, že cisárska pokladnica je na tom tak mizerne, že už nemá ani na poriadne slučky.

Ovečky prestali dávať pozor a farár musel chtiac-nechtiac prerušiť kázeň.

„Čo chceš, synu?“ spýtal sa návštevníka nahnevaným hlasom. Maďarsky.

Ozruta sa bez slova rozhladol po kostole. Navôkol vládlo ticho ako v morovej jame.

„Synu?“ zopakoval farár slovensky.

Hromotík sa konečne obrátil ku kazateľnici a čosi nezrozumiteľne zamrmlal.

„Tessék?“

„Ľadám...“

„Hľadáš? Čo hľadáš, synu? Azyl?“

„Nie. Ľadám...“ Ďalším slovám zasa nebolo poriadne rozumieť. No ja som ich zachytil úplne jasne. Bolo to moje meno. Ozruta hľadal *mňa*.

Neviem prečo, ale náhle ma zachvátil silný popud okamžite sa zdekovať.

So stoporeným údom však bolo pomerne problematické nenápadne sa vysúkať z úzkej lavice. Tak som sa zatiaľ len prikrčil a skryl za opierku na lakte – tváriac sa, že niečo hľadám na zemi.

„Trápi ťa niečo vážne, synu?“ Farár medzičasom zišiel dolu z kazateľnice a postavil sa na stred uličky, priamo naproti zblúdenej ovečke.

Ozruta sa znova iba ticho obzrel po dave.

Duchovný otec, nahnevaný jeho mlčaním, ho začal hrešiť za neprístojné správanie. Nad nešťastníkom sa na chvíľu zachmúrili nebesia, pod nohami mu vyšľahli pekelné plamene

a okolo krku ho priateľsky objal sám Satanáš s vidličkou v ruke. No nezdalo sa, že by ho to nejako zvlášť vystrašilo.

„Rozumel si mojim slovám, synu?“ Farár zaťal päste a do tváre sa mu nahrnula krv.

Ozruta ho konečne vzal na milosť. Jeho pravá ruka bleskovo vyletela nahor, chňapla kňaza za Adamovo jablko a jediným mocným trhnutím mu z krku vyrvala priedušnicu aj s jazykom. Ako keď vyvrhujete poľovnú zver.

Netušil som, že u človeka to ide rovnako ľahko ako u srny.

Farár vydal cez vytrhnutú trubicu zvláštny bublavý zvuk a zdesene vytreštil bulvy na svoj červený jazyk. Mal ho priamo vo výške očí. Ozruta z jazyka opovržlivo odhryzol vrchnú polovicu a vyplul ju do prvého radu, medzi najhorlivejších verklikárov modlitieb. Potom nechal kňaza zmietajúceho sa v smrteľných krčoch padnúť k zemi.

Ženy v laviciach začali jačať. Dokonca aj niektorí chlapi.

Pri tomto výjave som si spomenul na Ozrutovu ďalšiu prezývku. *Trhač*. Dali mu ju niekoľkí vojaci, ktorí ho údajne videli, ako zaživa trhá uši francúzskym zajatcom a varí si z nich huspeninu. Dodnes som si myslel, že si z ostatných iba robili prdel.

Odvahu na odvetu za útok na hlavu miestnej cirkevnej obce zozbierali iba dvaja bohabojní kresťania. Jeden sa po rane pästou do tváre zložil hneď vedľa farára, druhý odletel až k oltáru a dobrovoľne zaujal miesto medzi umučenými svätcami.

Zvyšok ovečiek zachvátil neovládateľný des a panika a všetci sa začali hromadne tisnúť k východu. Storočný starec, sediaci po mojej pravici, mi pri pokuse dostať sa do najbližšej uličky úspešne prebehol po chrbte a jeho žena preskočila opierku lavice priam s ľahkosťou mladice. Nechtiac ma pri tom vystrčili na voľné priestranstvo.

Ocitol som sa priamo naproti Ozrutovi.

Keď ma uvidel, na tvári sa mu objavil krvavý úsmev.

„Tu som,“ hrdinsky som vystrel hrud'. Objavil som sa síce s krížikom po funuse, ale veril som, že mi to uchová aspoň tú poslednú štipku dôstojnosti, ktorá mi ešte zostala.

Môj hlas by v tej chvíli ale pravdepodobne nebol tak pevný, keby som v dlani nezvierať rukoväť noža, skrytého za rukávom, ktorý sa mi ešte pod lavicou podarilo nenápadne vytiahnuť z čižmy.

Ozruta prižmúril oči. „Ty!“ zareval a vyrazil ku mne.

Slovo vytlačené cez poranené hrdlo znelo piskľavo. Podľa jazvy, ktorú som teraz videl úplne zreteľne, sa mu povraz musel zarezať riadne hlboko. Divil som sa, že ešte žije. Ale už onedlho to nemusela byť pravda.

Keď bol asi na krok odo mňa, nezaváhal som.

*

Vo vojsku vás na cvičisku naučia všelijaké triky s chladnými zbraňami. Ako bodnúť sem, ako tam, kam je to najlepšie zapichnúť, aby bol výsledok čo najefektívnejší. Keď sa potom nad bojiskom rozozvučia delá, je vám väčšina z týchto trikov samozrejme nanič, ale pri mnohých iných príležitostiach – ako napríklad počas krčmových bitiek – si na ne človek často s vďakou spomenie.

Jeden z takých trikov som vytiahol na Ozrutu. Bohužiaľ, poznal ho aj on, včas sa uhol a ja som ho trafil namiesto do krčnej tepny iba do ramena.

Malo to aspoň ten význam, že ma namiesto okamžitého vyvrhnutia iba inštinktívne odstrčil.

Preletel som k svedniam a rýchlo sa pozviechal zo zadku na nohy.

Púšťať sa do ďalšieho výpadu proti tomuto lomizelezovi očividne nemalo zmysel. Potreboval som rýchlo zdúchnuť. No kadiaľ, keď všetky cesty k východu boli zatarasené dusiacou sa tlačenkou z ľudských tiel?

Odbehol som pod najbližšie okno a pokúsil sa vyskočiť dostatočne vysoko na to, aby som sa spodného okraja výklenku, do ktorého bolo zasadené, zachytil aspoň prstami. Nepodarilo sa mi to. Akurát čo som si odrel nos na drsnej omietke. Väčšina kostolov má okná takto vysoko schválne. Aby sa ovečky zbytočne nerozptyľovali čumením na ulicu.

Podlaha tesne za mnou sa rozochvela pod krokmi obrovitého tela.

Pred Ozrutovou vražednou ranou pästou ma zachránil iba rýchly úskok bokom a bolestivý kotúľ po dlaždiciach. Bolestivý kvôli stále pevne stoporenému údu v nohaviciach. Pravda, nie vždy je výhra mať kvalitnú erekciu.

Znova som vyskočil na nohy, zatlačil slzy nazad pod viečka, a keďže v uličkách bolo stále plno, rozbehol som sa naverímboha krížom po laviciach. Bolo to o čosi rýchlejšie, no nie práve najbezpečnejšie. V prílišnom zápale som sa niekoľkokrát zošmykol z okraja sedadla alebo potkol o operadlo, a takmer si pri tom znova pohmoždil vercajk.

Keď som konečne dorazil na koniec radu, zistil som, že som sa k dverám nedostal o mnoho bližšie, ako som bol predtým. Z nedostatku lepších možností som sa vyšplhal na kazateľnicu – odtiaľ som mal aspoň dobrý výhľad na to, čo sa deje navôkol.

Ozruta ma celý čas samozrejme nespustil z očí. Už sa úspešne predieral davom mojím

smerom ku schodom, ktoré viedli nahor.

Pochopil som, že sa v kazateľnici nemôžem dlho zdržiavať a vyrazil jediným smerom, ktorý som zatiaľ neskúsil – do vzduchu. Postavil som sa na okraj zábradlia, prudko sa odrazil, skočil vpred a za letu sa zachytil kostolného lustra. Luster na železnej reťazi sa nebezpečne rozkýval, prsty sa mi pokĺzli na mastnej špíne a za krk sa mi zosypalo za pol mecha nadrolených kúskov vosku a mŕtvych molí. No podarilo sa mi na ňom udržať.

Ozruta nahnevane zareval a vrátil sa od schodov priamo podo mňa.

Dvihol som päty čižiem vysoko nad hlavu, aby na ne nedosiahol ani pri svojej nadľudskej výške, a výsmešne sa zaškeril.

Ostatní ľudia si nás vôbec nevšimli. Starali sa len o svoje holé životy. Teda, ak nerátam osamelú starenku v čiernom vdoveckom šate, ktorá stále sedela v lavici tesne pri stene kostola. Pravdepodobne bola hluchá a len teraz sa zobudila. Keď však priamo naproti sebe uvidela môj nadutý rozkrok, hojdajúci sa tam a späť, iba sa zdesene prekrižovala, oči sa jej prevrátili hore belmom a znova stratila pojem o svete.

Ozruta vyskakoval, kam až vládol, a pokúšal sa ma zachytiť do svojich medvedích tláp. Našťastie neúspešne.

Napokon s tým prestal a zamyslene sa obzrel vôkol seba. Pravdepodobne mu došlo, že najjednoduchší spôsob, ako ma dostať, bude zohnať si nejaký stolček pod nohy. Vyrazil k oltáru.

Nedalo sa inak. Predsa len som ešte raz musel skúsiť to okno.

Z výšky, v ktorej som bol, to nemal byť žiadny problém.

Ani nebol.

*

Čo sa posralo po prelete vitrážou, som vám už povedal.

Hroby, klzký rov, pochrámaná noha. Proste pech.

Vyzeralo to so mnou naozaj biedne.

Keď sa Ozruta vyšplhal do rámu vybitého okna, mal ma naservírovaného ako na podnose. A k tom ďalšiu výhodu – videl, kam môže zoskočiť. Dal si načas a jeho výber bol premyslený a logický. Našťastie nesprávny.

Skočil na striešku najbližšej kamennej hrobky. A prepadol sa pod zem. Zvetraná žula sa

pod jeho váhou prelomila ako spráchnivený krov.

Podakoval som Bohu za nezištnú pomoc – ťažko mohol čakať, že mu túto láskavosť nejakou oplátim – so zaťatými zubami sa pozviechal na zdravú nohu, a začal pomaly skackať smerom ku krčme.

Áno, mal som neuveriteľnú chuť na poriadny dúšok pálenky. Ale predovšetkým som sa potreboval čím skôr dostať k zbraňam vo svojej izbe.

Noha stále neposlúchala, no našťastie som to nemal ďaleko. Ako sa hovorí u nás na Orave – *hľadať krčmu podľa kostola*. Vždy stojí nablízku.

Keď som dorazil k plotu cintorína a obzrel sa za seba, na chrbte mi navrela husia koža.

Jedna z Ozrutových tláp už trčala z hrobky a on sa pomaly hrabal von.

Musel som pridať do „kroku“.

*

„Hej, hľadal vás tu taký... chlap,“ oslovil ma krčmár, len čo som vpadol do šenku.

„Viem.“

„Povedal som mu, že ste na omši.“

„Vďaka. Máte to u mňa,“ kývol som hlavou a v duchu si predstavil, ako sa škvarí v pekle, kde mu do tej jeho ukecanej huby diabli lejú žeravé olovo.

Noha sa konečne trochu umúdrila. Ťažko krívajúc som zdolal strmé schody, zamieril do svojej úzkej podkrovnej izbičky a pohotovo za sebou zamkol dvere.

Za jedným zo stropných trámov som mal schované dve pištoly. S niečím takým by si iba málokto dovolil len tak sa producírovať po ulici. Uhorská šľachta a jej drábi neradi vidia poddaného so zbraňou v gatiach. Ani keď ide o cisárskeho vojaka.

Z brašne pri posteli som vybral gule, pušný prach, obe pištoly rýchlo nabil a strčil si ich za opasok.

Na zdĺhavé balenie nebol čas, a tak som všetky svoje veci len tak hala-bala nahádzal na posteľ a zakrútil ich do plachty, na ktorej som spal.

Akurát, keď som si provizórnu nošu prehadzoval cez plece, ozval sa od schodov hlasný dupot ťažkých krokov.

„Kurva!“

Dnes mi proste nebolo súdené opúšťať budovy dverami.

Bleskovo som otvoril malé štvorcové okienko.

Ledva som však stačil dosadnúť polovicou zadku na podobločnicu, dvere do izby sa rozleteli a tresli o stenu. Zapísal som si za uši, že pokiaľ budem mať príležitosť, musím krčmárovi povedať, že jeho zámky stoja za rovnaké hovno ako jeho jedlo a pančovaný chľast.

Bez váhania som vytasil pištole a vystreli z oboch naraz priamo do Ozrutovej hrude. Spätný náraz ma takmer vyhodil z okna.

Ani jedna z pištolí nezlyhala. Ved' prečo by aj mala? Boli to slušné kusy, vyrobené na zákazku v Liptovskom Hrádku. Aj ja som mieril dobre. Z takej vzdialenosti sa v podstate ani nedalo netrafiť.

No Ozruta aj *napriek tomu* ostal stáť pevne na nohách.

Gulky mu akurát vyrobili ďalšie dve diery do košele.

V šoku mi klesla sánka.

Pustil som pištole i plachtu z rúk a všetky veci hlasno žuchli na podlahu.

Ozruta sa len zazubil a znova sa pohol vpred.

Na poslednú chvíľu som sa pokúsil skočiť rybičkou von na dvor, no nebol som dostatočne rýchly. Stihol ma chytiť za čižmu.

Chvíľu som visel vo vzduchu – podo mnou podráždene kvokajúce kury a udivene krochajúce prasce – prudko kopal na všetky strany a splašene sa zmietal v Ozrutovom zovretí. Potom sa mi čižma sama od seba vyzula a ja som znova zletel z výšky.

Tentoraz som však pád už nerozchodil.

Hlava urobila *bum* o niečo tvrdé a viac som si nepamätal.

*

Prebral som až o niekoľko hodín.

Bola tma, bol som niekde uprostred lesa a visel som spútaný na konári statného duba. Dolu hlavou.

Vzápätí sa ozvala prudká bolesť v zátylku a silné nutkanie na zvracanie. Okamžite som ho potlačil. Nie je nič nepríjemnejšie, ako keď sa vám nedelňý obed hrnie von nosom.

Ozruta sedel na neďalekom pni, obrátený chrbtom ku mne a čosi si prehadzoval z jednej

krvavej ruky do druhej. Vo svetle mesiaca sa to kovovo lesklo.

Skúsil som pevnosť povrazov a aké mám možnosti pohybu. Žiadne.

Konár jemne zapraskal, nepriestrelný muž to začul a otočil sa.

„Nazdar,“ pozdravil som ho.

Pomaly sa narovnal. Nechtiac mu pri tom unikol dlhý smradľavý prd. V tvári sa mu vzápätí objavil tieň ukrutnej bolesti. Chvíľu ostal len tak stáť a hladil si abnormálne nafúknuté brucho. Až teraz som si všimol, že okrem toho, že má zanedbaný zovňajšok, vyzerá strašne choro – hlboko zapadnuté oči, poklesnuté líca, mŕtvolne sinavá pokožka... Žeby týfus? Bodaj by!

Nevdojak som sa pri tom pohľade otriasol.

Podišiel až tesne ku mne a štychol ma prstom do žalúdka. „Ty!“

„Počúvaj, Bučivoj,“ pokúsil som sa o vecný rozhovor. „Neviem o čo ide. Pokiaľ som omylom prefikol niektorú z tvojich sestier, tak je mi to vážne ľúto, ale...“

„Emám žiadne sestry...“

„Nemáš? Ehm... tak matku?“

Iba ma mňa zúrivo zavrčal. A nešetrne ma chňapol za gule.

„Nie!“ zajačal som a pokúsil sa v mysli zapudiť všetky spomienky na jeho trhacie schopnosti.

Život smilníka ma už neraz priviedol do kdejakkej nepríjemnej situácie. Vedel som, že každé cudzoložstvo alebo mimomanželské odblanenie so sebou nesie vážne riziko – najčastejšie v podobe chlapa vyzbrojeného vidlami, no bol som nenapraviteľný a pokračoval v ňom. Nemohol som si pomôcť. Jeden fyzikus mi raz vysvetlil, že mám proste nadbytok semena a to mi akosi tlačí na mozog.

„Ty!“ zopakoval Ozruta a tak mi premasíroval pindúra, že mi na ňom skoro ostal uzol.

„Ááááá. Prosím prestaň! A konečne vyklop, čo odo mňa chceš!“

„Ovaj... to!“

„Čo?“ Nerozumel som mu. V tej najnevhodnejšej chvíli! S tým krkom by mal vážne za niekým zájsť.

„Od... vo... laj to!“

„Aha.“ Konečne! „Čo?“ Zmetene som pátral v pamäti, kedy a ako som ho urazil. Nič mi nenapadalo. Takú blbosť by som určite v živote neurobil.

„Odvolať... kliatbu!“ zareval a otrčil mi priamo pred oči predmet, ktorý držal vo voľnej

ruke.

Na jeho dlani sa zaleskli hodinky.

Chvíľu som na ne zmätene hľadel.

Malé postriebrené cibule s gravírovanými ružičkami na viečku. Boli moje. Kedysi. Dostal som ich do daru od pruskej grófkky, ku ktorej som chodil na prietrtky. Za jednu špeciálnu službičku. Nepýtajte sa, čo to bolo – niektorí príslušníci šľachty majú vážne zvrátené chůtky. Prezradím vám akurát toľko, že v tom bola špeciálna indická váza, tri kilá husacej masti a papagáj čerstvo privezený z Afriky.

V čase, keď sme spolu s Ozrutom slúžili v jednom prápore, som mu hodinky požičal. Už ani neviem, na čo presne ich chcel. (Na meranie času určite nie, keďže nepoznal čísla.) Možno sa nimi chcel pred niekým blysnúť. Alebo niekoho oblafnúť – naoko ich založiť alebo tak. Odvtedy som ich samozrejme nevidel.

Dobre. Nešlo mu o pomstu za sprznenie rodinného príslušníka (...výdych...), ale o akúsi kliatbu, spojenú s hodinkami. No o akú? Vari mu tie drobné cibule privodili nejaké nešťastie? Pokiaľ si pamätám, mne ich nosenie nikdy nijako neuškodilo.

Z tesnej blízkosti som mu hľadel do očí a hľadal v nich odpoveď. No nenachádzal som ju. Ozrutove oči boli úplne prázdne. Ako oči...

Preglgol som. Naspak gágorom to šlo skutočne ťažko.

Uvedomil som si niečo, čo som už hodnú chvíľu tušil, no jednoducho si nechcel pripustiť.

Ten chlap bol *mŕtvy*.

*

Matka božia! Vytiahol som z hrobu nebožtíka! A privolal ho na seba!

Ale ako?

Horúčkovito som kutral v skrini so spomienkami. A konečne si spomenul.

Keď som mu požičiaval tie cibule, vynútil som si na ňom prísahu, že mi ich vráti. Ten, kto hodinky opatril kliatbou, som bol ja sám...

Bolo to v jednej zapadnutej putike v Prešporku. Sedeli sme naproti sebe, chľastali pivo za pivom a prekladali ho borovičkou.

Nechápem, kde som na to nabral odvahy. Asi to bolo tým, že som bol zdratý na mol. Za triezva by som mu už pri prvom krivom pohľade pravdepodobne dobrovoľne daroval hoci

aj vlastnoručne vytrhané zuby.

Možno ma posmelil aj ten divný výraz, ktorý vtedy mal. Civel na hodinky ako malé dieťa na marcipánový perník. Očividne po nich strašne túžil. Mohol si ich vziať násilím, ale neurobil to. Akoby sa bál. Nie mňa, ale toho, že by sa pri takom postupe niečo... asi pokazilo.

Tak som ho, podgurážený, jednoducho schytil za golier, pritiahol k sebe, pozrel mu priamo do očí a povedal: „Dobre. Požičiam ti ich. Ale do týždňa mi ich vrátiš! Sľubuješ?“

Pohľad mi opätoval a odpovedal: „Sľubujem.“

„Nech sa deje čokoľvek.“

„Nech.“

Prásk! A bolo to.

Bisťu, keby som bol vtedy vedel, že som schopný takých figľov...

*

„*Schuldigen, kamerad*. Nechcel som ťa uhranúť... Len som... vlastne som...“

Dofrasa, borovička by mi očividne bodla aj dnes!

Ozruta schoval hodinky, siahol pod košeľu a namieril mi na čelo jednu z mojich pištolí.

„Odvolaj to!“ prikázal. Tým svojim odporným piskľavým šepotom.

„Jasne... jasne...“ horlivo som prikývol. No viac som zatiaľ nepovedal ani slovo.

Problém bol v tom, že aj keby som toho úbožiaka skutočne chcel zbaviť kliatby, ktorá mu nedovolila zložiť kosti do zeme ani po tom, čom mu cisársky povraz zlomil väz, netušil som, ako to urobiť.

Stačilo by vari znova mu pozrieť do očí a trikrát nahlas zvolať „odvolávam“? Dost som o tom pochyboval. A okrem toho...

Úprimne – v tej chvíli ma zaujímal predovšetkým môj vlastný krk. Nemal som žiadnu záruku, že akonáhle sa naše podivné puto rozviaže, dostanem sa z tejto šlamastiky bez ujmy na zdraví.

„Vieš... musím...“

Ozruta mi priložil špičku hlavne pod ucho. „Proste... to odvolaj!“

„Dobre, dobre,“ improvizoval som. „Ehm... Nie je to ale také jednoduché. Nestačí povedať správne zaklí... odklí... slová. Treba vybrať správne miesto a čas. Najprv sa musíme vrátiť do

kostola.“

„Ostola?“

„Kostola.“

Logická voľba. Dúfal som, že mestečko – a kostol zvlášť – bude plné drábov, hľadajúcich na vraha miestneho farára.

„Nie!“

„Prečo?“

„Ostol...“ Ozruta chvíľu hľadal správny výraz, „*bol!*“ Odvolaj to!“ Zatlačil pištoľou tak mocno, že mi takmer vykĺbil sánku.

„Ak ma zabiješ, nič sa tým nevyrieši,“ zabručal som. „Len sa to zhorší. Ten prekliaty dar nebudeš mať komu vrátiť. A budeš... blúdiť naveky.“ Strielal som od pásu, ale možno som nebol ďaleko od pravdy.

Zabralo to. Pomaly odtiahol zbraň.

„Vezmi ma do kostola!“

„Nie!“

„Dobre,“ vzdychol som a na chvíľu sa zamyslel. „Môžeme to skúsiť inak. Ty mi vrátiš hodinky. Hneď teraz. Sľub bude splnený, kľatba zrušená. A potom ti ich darujem. Nie požičiam, ale darujem – bez nároku na vrátenie. Budú tvoje. Už navždy.“

Hľadel na mňa svojimi sivými vyschnutými bulvami a v hlave pomaly obracal moje slová.

„Ešte raz. Vrátiš – sľub splnený. Znova ich dostaneš – darom.“

Chápal. No nedôveroval mi.

„Som spútaný, ty tĺk! Visím na strome a som plne v tvojej moci! Nemám ťa ako obalamutiť! Vráť mi ich a všetko bude *in verdamnte ordnung!*“

Špička hlavne zamierila k zemi. Ozruta siahol do záhrenia, vytiahol hodinky a pozrel sa na ne. V tvári mal znova ten výraz – trpiace dieťa, ktoré sa musí vzdať obľúbenej hračky. Váhal dlho. No nakoniec mi ich podal.

„Ruky. Mám ich zviazané,“ upozornil som ho.

Obišiel ma a štrbavými zubami prehryzol povraz. Potom mi hodinky opatrne vložil do dlane.

Keď som ich pevne zovrel, ustúpil a chvíľu napäto čakal, s obavami sa obzerajúc okolo seba. No nič zvláštne sa nestalo.

„Tak. Teraz daj nazad,“ natiahol dlaň.

„Hned,“ prikývol som a opatrne si premasíroval hrču na zátylku. „Ešte musím vysloviť čarovné slovíčko.“

„Aké?“

„Ďakujem.“

Len čo som to povedal, Ozruta sebou švacol o zem.

Vyvalil sa hore fujarou, tvár mu sfialovela a z rán na hrudi mu začala striekať krv. Chvíľu vyzeral ako živá záhradná fontána zo Schönbrunn. Potom si ešte raz prdol, zaklepal nohami a nadobro znehybnel.

*

Nebolo ľahké dostať sa z konára na zem – nohy som mal spútané skutočne šikovne. Ale nakoniec sa mi to podarilo.

Sadol som si pod strom, oprel zafúľaný chrbát o kmeň a dlho vycivene pozeral na hodinky. Boli rozbité, doškrabané, zhrdzavené a očividne už dávno nešli.

Hútal som nad tým, koľkých ďalších ľudí som si nechtiac zaviazal nejakým hlúpym sľubom alebo prísahou. A odkiaľ sa tá sila vo mne vôbec vzala.

Žeby som ju zdedil po matke? Očividne. Napokon sa ukázalo, že po nej nemám iba pekné kukadlá...

Odložil som cibule do vrečka kabáta a pozrel smerom, ktorým som tušil mesto.

Asi by som si mal začať dávať pozor na to, komu venujem hlbší pohľad z očí do očí. Bol by som nerád, keby ma po smrti chodili strašiť všetky moje bývalé milenky.

Aj keď, na druhú stranu...

Lišiacky som sa uškrnul.

Pravý chlap by sa možno nemal báť vyskúšať skutočne *hocičo*.

24.11.2012

Henrich Hujbert

Zmluva s...

Pevné autolano, hrubý trám niekde na povale a jedna poddajná stolička.

A to by na začiatok stačilo. Vlastne, nie na začiatok, ale na koniec.

Nebolo to dajaké chvílkové pobúrenie mysle. Išlo o dlhodobý proces, ktorý ma doviedol do slepej uličky. A tak stojím na práchnivej stoličke a snažím sa prepasírovať príliš úzku slučku cez hlavu. Dúfam, že skôr než kyslík odmietne obohatiť pľúca, väz povolí pod váhou tela. Predvádzali to na obrazovke, opísali v knihách. Verím médiám.

Autolano je dostačujúce, trám pevný a slučka ako zovretie myši v šlopci. Všetko je dokonale vyvážené pod dohľadom rozheganej stoličky. Stačí sa škaredo pozrieť, možno zahrmotať a ona povolí aj sama.

Poslednýkrát sa zhlboka nadýchnem. Poslednýkrát v tomto živote. Hlboký nádych a... skúšam, koľko vydržím udržať dych... a výdych.

Pohľad kľže k nohám, ktoré držia zvyšok spojenia so životom. Stolička zapraská, nakloní sa pod ťarchou a vtedy to nastane.

Skôr, než oči dovoľia nohám vykonať ten ohavný skutok, niečo ich vyruší. Váhanie naťahuje hustú atmosféru do prasknutia. To váhanie ma privádza na myšlienku, či to vlastne chcem vykonať. Odpoveď jednoznačne znie - NIE, lenže okolnosti tvrdia niečo iné

a ja sa nedokážem vzoprieť. Možno len na okamih. Sľubujem si, že iba vykonám to potrebné a znova nastúpim na vlak do pekiel. Netúžim, aby mi prepadol lístok.

Papier bol vlhký. Chcel som to pripísať spoteným dlaniam, lenže tie slzy nešlo zastaviť.

Papier ostával vlhký a pero len s ťažkosťami kĺzalo po machuliach. Niečo medzi spoveďou a vyznaním malo prísť na ten kus zhúžvaného listu. Netuším, kde sa na zaprášenej povale vzal ten zdrap papiera, či starožitné atramentové pero. Ležali predou mnou a vyzývali

ma k činu. Viem s určitosťou, že pred motaním slučky, ale aj hľadaním správneho nosníka, som ich nezbadal. Nemohol som ich vidieť, keď tam jednoducho neboli. Lenže teraz ma lákajú a ja neodolávam. A tak to začalo...

Kalný červený atrament písal odkaz, zatiaľ čo mi nad hlavou tikalo kyvadlo smrti. Slučka

čakala a jej odtlačok na krku svrbel. Prehliadal som odtieň tušu spolu s hĺbkou slov, aj keď to malo v tej chvíli prvotný význam. Pre mňa však už nejestvovalo žiadne zrodenie, kým...

Uvedomoval som si, že slohová práca raz musí skončiť a ťahovanie času príliš nedodá chatrnejšej odvahe. Písmeno, písmeno, slovo, čiarka, slovo, veta. Podpisom som potvrdil pravosť svojej spovede. Kiežby som to mohol všetkým vrátiť a možno ešte viac, než naložili mne. Upísal by som sa diablovej, len aby mala pomsta príchuť cukru. Lenže v živote nejestvuje svetlo anjelov ani tieň satana. Odhadzujem dopísaný list, pero padá vedľa do prachu.

Na druhý pokus znova opatrne stúpam na stoličku, obrúčku povrazu navlečiem na ten správny článok „prsta“, zavriem oči.

Neostal nikto, kto by pomohol, kto by si iba spomenul. Bývalí kamaráti, bývalý šéf, bývalá žena a deti, ktoré ani neviem, či vôbec boli. Iba samota, tá tichá spoločnička, mi slúbila vernosť.

Stolička konečne povolila, lano sa naplo, svet potemnel. Koniec.

Voľakde, hlboko v priestore, neprestávalo niečo pípať a šum hlasov to iba doplňoval.

Ten ťah bol drzý a neoblomný. Teplo, z ktorého ma strhával, začalo miznúť, nastal chlad. Biele kachličky, biele povlečenie, biele pyžamo, biele plášte. Dúfal som v anjelov, lenže biele pyžamo sa v nebi nenosí.

V momente, ako si všimli moju účasť, ponechali nudné diagnostikovanie a umelé úsmevy im pokrčili tváre. Po krátkom privítaní vo svete smrteľníkov a halde otázok na tému mojich pocitov – spustili upokojovanie. Katastrofa, ktorá krúžila nado mnou, je zažehnaná. Prežijem bez vedľajších, dlhodobých, či dokonca trvalých následkov. Budem znova zdravý ako ryba.

Haló, haló - na niečo ste zabudli. Ja už nechcem byť ako ryba a plávania mám dosť. Túžim po smrti, tak čo vlastne táto šaškáraň znamená?

Časom sa dostavili všetky podrobnosti. Niektoré pokrútené, iné podivné a vcelku to vytváralo dojem neskutočna.

Analýza pánov v zelenom v spolupráci so zborom hasičov dodala dôkazy. Aj keď sa mnohé zistenia zdali byť nadmieru podozrivé, ucelený záver nedával na výber. Nosný hranol sa pod „váhou“ únavy materiálu zlomil a strhol strechu. Ako hrad z piesku podľahol prílirovej vlne. Trámy sa začali rúcať a za podpory pálenej škridle zatlačili na podlahu.

Ani betón, ani kovové výstuže neudržali tlak a dom sa zosypal. Strecha, strop, priečky, steny. Z nehnuteľnosti ostala ruina.

Mňa spasil niekto neznámy, čo ma vytiahol zo zrúcaniny. Krátko nato vzbĺkol plamienok. Plyn, či niečo podobné. Neostalo mi nič. Iba zaprášené šaty, stavebný pozemok s tonami sutiny a zlosť. Škoda, že ten záchranca, dobrovoľný spasiteľ odpochodoval bez zanechania adresy. Zaslúžil by si poďakovanie. Určite by som nešetril prejavom chvály. Toľká snaha a všetko vyšlo navnivoč. Ešte aj tie modriny okolo krku pripisovali pádu a odreninám.

Ak by som nestál v podkroví, dom by ma pochoval. Lenže, ak by som nestál v podkroví, tak dom by určite zotrval. Nemienil som nikomu vysvetľovať podrobnosti a tak som začal znova hľadať novú metódu odchodu na večnosť.

Ak nájdem nový spoľahlivý spôsob, ktorý ma už nesklame, určite opäť napíšem drobnú spoveď. Slová na rozlúčku sa s určitosťou niekde zázračne vyskytnú. Tak ako to atramentové pero zastrčené vo vrecku nohavíc.

Skôr, než som si obhliadol čerstvý trám odolný proti zubu času, zmenila sa moja polarita voči skonu. Ešte som ani poriadne nezmyl pach chlóru a dezinfekcie, keď ma oslovil „osud“. Bol to drobný páňko s ohromnou plešinou. Dalo sa na nej korčuľovať, taká bola vyleštená. Ale to podstatné skrýval v kufříku. Bola to zmluva s... Už ani neviem, ktorá poisťovňa to bola. Išlo o vyrovnanie udalosti, ktorá ma skoro pripravila o život. Teda - lepšie povedané - mi ho predĺžila.

Agent trpasličieho vzhľadu mal ostrý jazyk. Neprestajne dookola brúsil prečo, ako a načo. Iba vďaka médiám, ktoré rozpitvali môj príbeh až do najmenšieho tkaniva, konala poisťovňa tak rýchlo. Ani som netušil, že vlastným poistku nielen na hrubú stavbu, ale aj na majetok skrytý za múrmi. Jednoducho som sa z minúty na minútu stal pracháčom. A tak vďaka otravným reportérom konala poisťovňa skôr, než sa oko kamery upriamilo aj na ňu.

V novom svetle so šekom v ruke mi znova napadla myšlienka na „odchod“. Dlhú som zvažoval, akým spôsobom.... Vlastne - vôbec nič som nezvažoval. Bol som okamžite rozhodnutý ponechať všetko na prirodzenom behu - žiadne násilné podrezávanie žíl, jedy či skok z mrakodrapu bez padáka.

Podpis na zmluve mi poskytol nový začiatok a s okatou reklamou pred kamerami ešte aj drobný hotovostný bonus. Tomu vravím poisťovňa na úrovni.

V momente, ako môj zázračný príbeh prežitia nasiakol celým éterom, vymanili sa zo zabudnutia staré známe tváre. Tí, čo ma už nepotrebovali vidieť, zrazu preukazo-

vali empatiu na najvyššej úrovni. Bývalý šéf, bývalí známi, bývalá manželka a deti, ktoré sa zrazu odniekiaľ vyľahli.

Záujem prerastal do vtierania. Svinské, pokrivené tváre sa začali obtierať o moju existenciu a ponúkať pomocnú ruku. S mojou účasťou sa mienili tiež zviditeľniť a stúpať po schodíkoch slávy. Nielen poisťovňa bažiacia po dobrej reklame vystrihnutej priamo zo života, aj jednotlivci si zatúžili niečo utrhnúť.

Zatiaľčo som v mojom novom brlôžteku skúšal nanovo žiť, tlak pokrytcoz neprestával. Dvojizbový byt bol slabou náhradou za múry rodinného domu, ale aspoň neboli navlhnuté, pokryté plesňou. Napriek sľubnému štartu ma neprestajne unavovalo dorážanie všetkých mojich „bývalých“. Tlak začal byť až taký neznesiteľný, že som nedokázal vyjsť z dverí bez toho, aby ma niekto neoslovil. Dojemná spoluúčasť začala žmýkať môj mozog. Ostávala iba riedka šedá hmota, ktorá túžila vybuchnúť.

Ved', kurva, nepoznali môj príbeh, tak načo sa mi serú do života.

Spustila to EX-polovička. Slzy, ľútosť, spotený jazyk. Nikdy nezabudnem, ako sa na mňa lepila. Hra na city opatrne prechádzala do ľúbostnej aférky. Vlhké dlane zrazu nečakane skĺzli do nohavíc a...

Sedel som za stolom a zvažoval, či som spravil dobre. Nedopité, vyprchané pivo páchlo pod blikajúcim neónom, plastový obrus dotváral idylku nezariadenej kuchyne. Vyhodil som ju skôr, než mi vybuchla sopka. Ani neviem, prečo som sa vzdal rozkoše, za ktorú som nemusel platiť. Niečo vo mne však vrelo a potrebovalo na vzduch. Určite však viem, že to neboli spermie.

Vtom sa mi v ruke zjavilo pero. Áno, presne to atramentové pero z čias kráľa neviem akého. Jeho zjavenie nebolo výsledkom zázraku, ale podvedomých pohybov. Vytiahol som ho z vrecka a čmáral po obruse. Linky boli nepravidelné a kostrbaté. Napriek tomu ma kreslenie a písanie nezmyslov uspokojovalo. Medzi tými ornamentmi sa začal z ničoho nič objavovať text. Správa hodná poslania cez SMS.

„Nech tá kurva už v živote nezasunie,“ smial som sa. Podvedomie je silné médium. Napísalo to, čo som si myslel, ale nechcel referovať svetu nahlas. Ako zmyslov zbavený som sa klátil smiechom na stoličke, kým mi nezabehlo. Pretrel som si slzy a znova pozrel na drobné želanie. A ešte som sa aj podpísal, aby to získalo grády.

Deň nato som už na predchádzajúci večer ani nepomyslel. Nebolo prečo, drobné skraty sa predsa môžu prihodiť každému, tak prečo nie aj mne. Vari som výnimka?

Zaujímavé, čo dokáže spraviť desaťminútový spot na obrazovke. Či hlavné spravodajstvo, alebo iba regionálne vysielanie sa postarali o zrod novej mediálnej hviezdy.

Úrad práce bol preplnený, podobne ako zástup nezamestnaných pred sociálkou. Ponuky sa stenčili na ostrie žiletky a počet nezadaných miest ešte na užšie. Napriek tomu som si mohol vyberať. Tvár známa z vysielania nemohla byť predsa odmietnutá.

A tak som zhrabol dlhé lajstro s voľnými ponukami. Stačilo si iba vybrať. Prehrabával som sa v ponukách a márne hľadal, čo tam nebolo. Akoby mi do hlavy so slávou stúpili aj nároky. Lenže, čo diabol nechcel...

Kedysi dávno, skôr než podo mnou rupla stolička, sedával som v kancli a zápasil s číslami. Občas pomohla kalkulačka, inokedy šablóny. Časom sa však moje služby zmestili do prenosného počítača s obyčajným programom. Načo platiť pažravý krk, keď električka a zopár klepnutí do klávesov udá presný výsledok na desatinné čísla. Utržil som jeden formulár a kopačky.

Telefón zazvonil a hovor sa naťahoval donekonečna. Vedúci firmy, ktorý ma pred časom poslal lízať chodníky, zrazu núkal voľné miesto. Plat o čosi vyšší, nároky o čosi nižšie. Rozprávka, ktorej chýbajú už len uši poslucháčov.

S pulzujúcou žilou na čele som stisol červené tlačidlo. Držal som ho tak dlho, kým displej na spodnom rohu nesčernel. Najskôr si môj palec rozšíril pole pôsobenia.

Telefón nemohúco odpočíval na kuchynskom stole a rozdýchaval pomliaždeniny.

Na pľuvanie do mikrofónu si zvykol. Pohľad z mobilu skĺzol na čmáranice a dávny odkaz. Vylovil som pero a jeden pridal.

O dva týždne firma vyhorela a bankrot nenechal na seba dlho čakať. Finančná tieseň položila vedúceho nižšie, než som sa nachádzal ja. Vlastne, o dosť nižšie.

Prskajúce horľaviny a následne dlhmi zaťaženú firmu som ničomu nepripisoval a už vôbec nie machuliam na stole. Aj keď znenie prosby naznačovalo opak. „Nech ti vyhorí konto na popol, ty bastard.“ Nebolo to nič osobné, ale... klamem. Tak ti treba.

Napokon to s tou zamestnanosťou nebolo až také ružové. Akási smola sa mi nalepila na päty a nemienila povoliť.

Začalo to v stavebninách, mal som vykonávať dozor nad robošmi a ich prácou. Vydržal som v pracovnom pomere dva týždne, potom mi na hlavu padol kus tehly. Otras mozgu spečatený výpoveďou. S určitosťou by som si flek udržal, nebyť helmy, ktorá odpočívala

v kancli. Mal som dohliadať na ostatných a ísť príkladom. Nepodarilo sa.

Ďalšia premárnená príležitosť ma čakala v distribučnej firme. Ľahká práca si vyžadovala iba jedno – byť na cestách. A to mi išlo dokonale. Bol som prirodzený talent od narodenia, akoby som sa narodil s volantom okolo pupku. Horšie to už bolo s tržbami. Jednu som zapatrošil, ani diabol nevie kde. Deravé vrecko na nohaviciach ma pripravilo o peňaženku a príležitosť naďalej si zohrievať miesto.

Dostal som ešte zopár možností overiť si nové, odlišné povolania. Všetko dopadlo podobne. Dlhšie než na pár mesiacov som nikde nevydržal. Ako použitý papier s hnedým jadrom som koloval z jednej hajzľovej misy do druhej. V závere som sa opäť postavil do radu nezamestnaných a čakal na mesačný prídel podpory od štátu.

Konto sa opatrne, ale isto tenčilo. Okrem mesačných dávok, ktoré nedokázali pokryť ani základné potreby, začalo na dvere opatrne škrabať lačné živorenie. A vtedy mi dajaký diablík vnukol šialenú myšlienku.

Pero krúžilo, ťahalo linky a znova obťahovalo slová na plastovom obruse. Nebol som chamtivý, a preto položka obsahovala iba šesť núl.

Deň nato to isté pero krúžkovalo číslice na hernom tikete.

Zdanenú sumu som si vybral v hotovosti. Ochudobnený o čiastku venovanú štátu, som mal isté plány. Už žiadne zamestnanie, žiadne živorenie, či otročenie. Krásny sen, v ktorom by som si kúpil dom na vidieku, krásnu ženu a časom, ak by zvýšili dajaké drobné, tak možno aj zopár detí.

Ponorený v tranze som kráčal po chodníku a premietal dúhovú budúcnosť. Smer banka a úrokový vklad.

Policajná eskorta, ktorá sa zrazu zjavila, mi z ničoho nič ponúkla sprievod a ja, naivný hlupák, som súhlasil. Tá služba ma vyšla polovicu tvrdo vydobytej výhry. Nezmohol som sa na nič. Ako ísť proti zákonodarcom a hlavne bez dôkazov? Všetko právo - aj keď neprávom - stálo proti mne.

Odlahčený o tučnú číslovku som vrazil peniaze na účet. Radosť si vzala voľno a odcestovala do prímorskej destinácie. Žiadne SMS-ky, bez pohľadníc.

V ten večer som škúľil na stôl a zvažoval dôsledky, ale aj následky, ako obohatiť obrus o čerstvé prosby. Krátko predtým, než som stihol niečo pôsobivé načmárať, niekto treskol

na dvere. Mrzutý som pootvoril dvere a nahliadol cez škáru, ktorú ponúkala dĺžka bezpečnostnej retiazky. Výkop za podpory ťažkej bagandže s ľahkosťou zdolal zabezpečenie. Retiazka sa roztrhla a hrana dverí sfarbila oko do fialova. Omráčený som sa natiahol

v chodbe a s prihlúplym prikyvovaním pritakával slovám, ktoré na mňa tlačili. Boli traja, ale sľubovali pohromu za desiatich. Ďalšie ráno som vybral zvyšok peňazí a odovzdal do rúk výpalníkom. Vzali si dokonca viac, než polovičku výhry. Musel som vybieliť celý účet aj so zvyškom ušetreného z poistky.

Ľudia chodili dnu a von z banky a nikto si ma nevšímal. „Rezervovaný“ kút na moje meno mi ostal prisúdený. Kus bieleho papiera, skrytý pod dlaňami, vypovedal o mojej finančnej situácii. Suma vytlačená čiernym tušom sa rozmazávala. Slzy kalili obraz, no napriek tomu som poznal, že číslice pretrvávajú. Obrátil som list a niečo načmáral. Pero písalo akoby samo od seba. Chcelo, túžilo vypustiť purpurový atrament viac než ja, tak prečo neposlúžiť.

Večerné správy - lepšie povedané - nekrológy sa predbiehali, kto zobrazí krvavejšiu a hrôzostrašnejšiu historku. Všetky sa však v jednej zhodovali. Krvavá, spálená a úhľadne naservírovaná na podnose až do obývačky pred hladné krky.

Dráma, ktorá sa odohrala toho dňa, si vyžiadala päť životov. Podrobnosti mi vyfučali z hlavy, ale tváre nie. Boli to traja výpalníci, ktorí sa dostali do sporu s dvojicou známych zákonodarcov. Išlo vraj o špinavé peniaze, nepoctivo získané pri vymáhaní. Prestrelka skončila mojím úplným triumfom. Zatiaľ čo ostatní bedákali, ja som sa radoval. Kašľať na rodiny, ktoré po sebe zanechali, srať na emócie. Ja som hlavným aktérom v tejto zápletke. Ukázal som prstom, teda perom a podpísal ortieľ. Smrť na hlavách projektilov sa zahryzla

do každého tela. Nikto neprežil. Pomsta dokonaná.

Ani neviem, ako som prišiel na spojitosť s piatimi úmrtiami. Od toho incidentu ubehlo koľko - päť, šesť mesiacov? Netuším. Jednoducho to prišlo a bolo.

Sedel som na lavičke v parku. Spokojný, aj keď nie radostný. Pero som od tej chvíle nepoužil na žiadne hókusy. Dajako ma to prešlo. Myšlienka niečo pokúšať sa vytratila a tak som atramentom lízal papier iba z bežných dôvodov.

Získal som prácu na doma. Lepenie, strihanie a podobné hlúposti. Na rozbeh to stačilo a ako bonus som si vyhlíadol novú nastávajúcu. Akt párenia bol zatiaľ iba v rozpuku, ale ani jedna strana si nestážovala. Bola príjemná, sympatická, nie kráska z plagátov na spodnú bielizeň, ale to ostatné vlastnila. A čo bolo dôležitejšie, aj ona mala záujem. Netušila,

kto som a čím som si prešiel. Šťastie v nešťastí v podaní masmédií sa jej vyhlo. Nezachytila ten zázračný príbeh, a preto to bolo o čosi mocnejšie. Ved' čas skúsiť nanovo reštartovať život v tridsaťpäťke je dostačujúci spôsob, ako zabudnúť na predchádzajúce skraty.

A tak som sedel na lavičke a dumal nad... Lietadlo padlo iba zopár metrov od miesta odpočinku. Drobný stroj, zhotovený zo skromných úspor boháčov nedokázal nájsť vhodnejší box na parkovanie. Pilot mal aspoň snahu skúsiť naostro katapult. Jeho duchapritomnosť mu pridělila ďalšie dni na zemi a mne...

Vzduchom lietali šrapnely z polámaných kusov vraku a dážď leteckého benzínu. V okolí havárie sa, našťastie, nikto nenachádzal. Vlastne, aké šťastie, keď celú tú tragédiu si odniesla iba jediná osoba. Kyslý dážď pofrkal moje veci, kúsky striel načali moju kožu. Dodatok prišiel vo forme iskry. Benzín vzbĺkol a pobožkal ma.

V nemocnici ma dávali dohromady niekoľko dní. Nič vážne, ale na radosti to veľmi nepri-dá. Pár škrabancov, jedna pomliaždenina a drobné popáleniny na ruke, lýtku a, sakra, aj na ľavom líci. Kto vravel, že nič vážne?

A vtedy mi vykvitla spomienka na päťicu strelcov. Iba obraz ich tvárí v nekrosprávach, nič viac. Žiadne spojitosti, žiadne náznaky spolupatričnosti. Ale bolo to tam a nemienilo odísť.

Pred zrkadlom som trávil príliš veľa času. Hľadal som zvyšky seba a namiesto nich tam bol dajaký Vietnamec oškvrcaný napalmom. Pero sa chvelo v ruke ako úd v dlaniach mla-dej panny. Čo bolo treba vykonať, sme vedeli obaja - dokonca aj tá panna. Lenže kde začať a ako skončiť?

Zviera som kartu vlastných neuhov. Chorobopis preskúmaný jedným pohľadom. Avšak to, čo som hľadal, tam nebolo zapísané. A predsa sa našiel kúsok voľného miesta na vyliatie modlitby. Netuším, či aj diabli počujú na pekné slovo, ale skúsil som to znova.

O dva dni pranie splnené. Svetoznámy špecialista z ďalekej krajiny bol zhodou okolností na vedeckom sympóziu v našom drobnom štátiku. Experimentálna liečba a transplantácia kože. Vhupol som na prvý riadok poradovníka, zatiaľ čo pán doktor leštil skalpel.

Dá sa povedať, že som skončil ešte lepšie, než pri pikniku na lavičke. Tvár hladká ako detská prdelka a po hrubých vráskach neostala ani ryha. Zázračné ruky vykonali die-lo renesančného umelca. Za tento úkon som oplácal iba občasnou účasťou na lekárskech sympóziách, kde si ma svedomito obzerali.

Znova som sa dostal na stránky novín a do rubriek o šťastí v nešťastí. Lenže to som ešte netušil, že taxa nie je uzavretá. Účet ostával otvorený, a tak...

Začalo to bolesťami v podbrušku. Keď nespokojné slepé črevo chirurgicky opustilo moje útroby, stav núdze to neukončilo. Tlak sa presunul o čosi vyššie. Nádor na hrubom čreve. Diagnostika iba čakala na výsledky v zhubnosti. Vtedy som konečne vytriezvel.

Červený atrament škrtol o stenu izby. Maľovka bola biela, tak ako celková sterilita nemocnice. Nádor bol benígny. Chvála pánu, alebo ...

A od tej doby pero čmáralo s frekvenciou skenera na seizmickej základni v Kalifornii.

Zemetrasenie v Spojených štátoch silnelo, a tak som musel prijať nové prechodné bydlisko v nemocnici. Pobyť pod starostlivým dohľadom opatrovateľov napriek neúnavnej snahe predsa len zanechal zopár vedľajších účinkov. Zatiaľ čo moje telo vyplavilo jednu chorobu, druhá už stála v rade. Z nádoru ma prevlieklo cez cirhózu pečene a po nej nasledovalo kôrnatenie ciev. Infarktu predchádzala anémia, ktorá sa usadila na oku. Nebyť pera, ostal

by som slepý, nebyť pera, moje srdce by už nebilo. Nebyť pera, mal by som to všetko za sebou. Trám by nepovolil a ja...

Neprestajne hľadám východisko. Musia byť dajaké tajné dvere, ktoré stačí rozdaviť a vojsť. Viem, že pánty budú škripať a ohnutá zárubňa nebude chcieť povoliť, lenže ja pritlačím.

Všetky šlamastiky ohľadom zdravotného stavu sa končili planým poplachom. Doktori sa v tom nedokázali vyznať. Nech sa rýpali v záznamoch, röntgenoch či ultrazvukoch akokoľvek - všetky diagnózy boli mylné. Pero sa mi stalo najvernejším, najproduktívnejším opatrovníkom a zároveň katom.

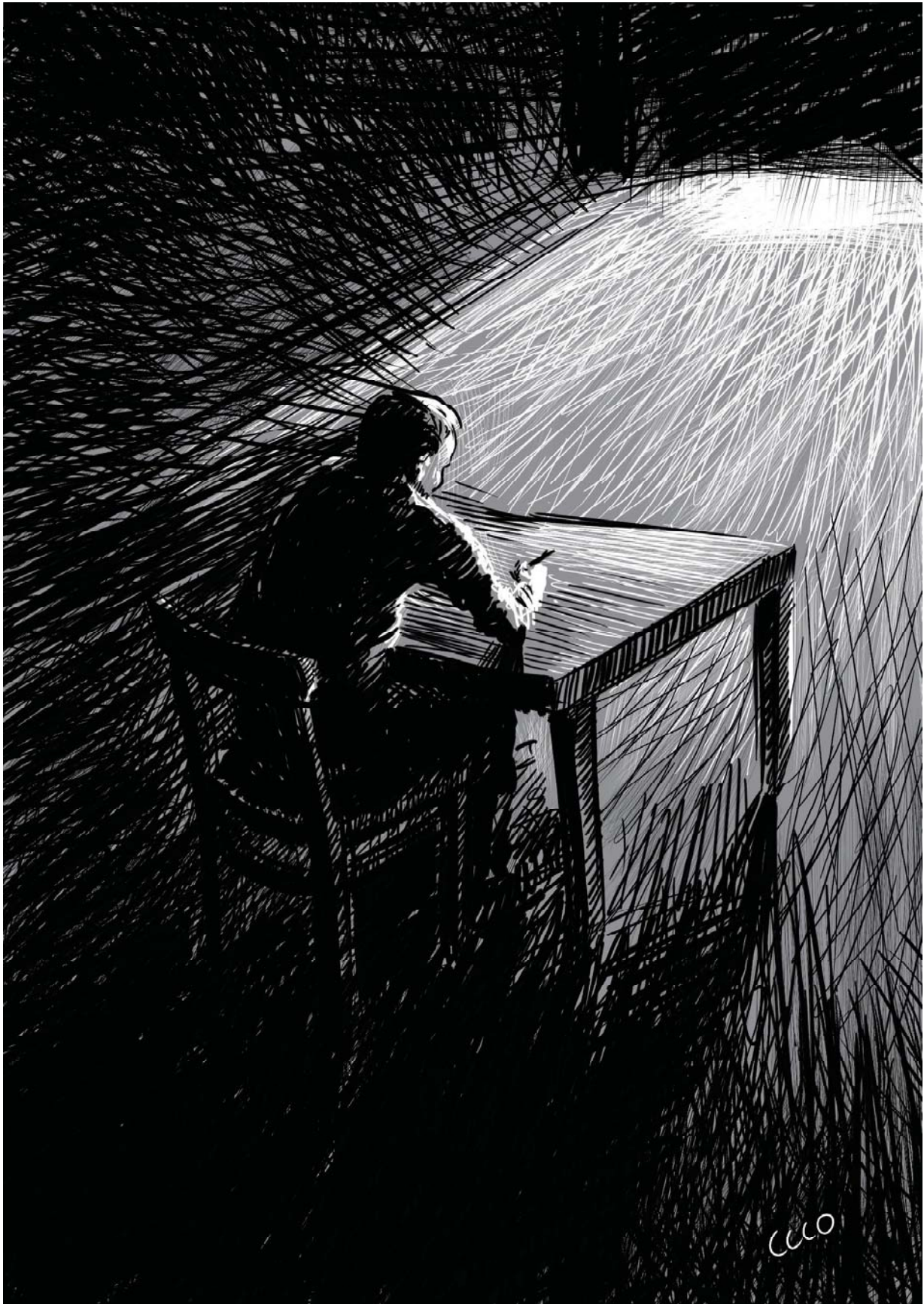
Život sa mi rúcal aj napriek tomu, že som zakaždým vyzdravel. Nebyť tých pár vychádzok na vzduch, ani by som neveril na svet za múrmi.

Milostný vzťah, ktorý bol ešte len v plienkach, preskočil štádium vývoja a cez dospievanie, dospelosť, zrelosť vhuhol znova do plienok geriatrickej. Blížil sa koniec. Vnímal som to v každom pohybe, v každej nútenej vete vyslovene navyše.

Neúnavne dookola krúžila otázka, či za to mohol môj zdravotný stav. Len som túžil hodiť vinu na jeho plecia. Lenže chyba sa stala niekde inde.

Krátko potom, ako ma prvá ťažoba – slepák - stiahla v kĺči, sme s mojou vyvolenou prekročili určitú hranicu. Od „chodenia“, cez držanie sa za ruky pod hviezdou oblohou,

či drobné cmučky v prítomnosti imela, všetko sme potlačili, len aby vytrysklo niečo nové - šťavnatejšie.

ilustrácia: Martin Cuco Luciak

Prsia boli ako z časopisov, ktoré sa iba na prostredných stránkach nepretvarujú v cudné písanie. Pevné, mäsité a hebké. Bruško ploché, ohanbie ako ružový puk zjari. Všetko smerovalo k mohutnej erupcii zrovnateľnej s výbuchmi na slnku. Nič z toho sa však nedialo.

Keďže v „predchádzajúcom“ živote som vlastnil jeden sobášny list, o plodení a šírení genetického vzorku z tela do tela niečo viem. Miloval som milovanie. Sex bol pre mňa prínos - zhodenie záťaže, vypnutie po búrlivých stresoch. A zrazu nič. Tie pohyby hore-dole ma začali unavovať. Ani vyvrcholenie nemalo dostatok sily. Erupcia sa pretvorila na prameň vyschýnajúci počas leta.

Časom ma nedokázalo už nič vzrušiť a láskanie sa zmenilo na nútené práce. Ani žmýkanie údu rukou, prsiami, či iné pokusy vyšli naprázdno. Prestal som byť citlivý. To bol ten prvoradý a jediný problém. A tak sa začal vzťah rozpadáť.

Jediná pomoc sa leskla na hrote postriekanom krvavým atramentom. Dlho som zvažoval možnosti, či vypustiť ďalšieho démona na slobodu a nechať ho vykonať niečo na vzkriesenie libida.

Zamietol som.

Po všetkých prehrách a nedobytných sporoch som netúžil vkĺznuť do nového. Lebo tak, ako som žiadal, musel som aj platiť. Nevieť, na čo by ma vyšla citlivosť penisu a omámenie

z erekcie a zistiť som to nepotreboval.

Rozpitá bodka za čerstvým odkazom dala veci do pohybu. Okamžitá úľava spolčená s príjemným teplom sa rozliali po bruchu. Asi ďalšie mizerére okupujúce obsah čriev. A tak som v jednom kuse chorľavel a diktoval prosby o vyliečenie.

Pomyslenie na spríjemnenie živobytia v inej forme mi ani len nenapadlo. Báť som sa tej myšlienky ako svätec sabatu. Už žiadne prilepšenie, už nikdy. Drobný zlom osudu však niečo namietol.

Zvonec pri dverách búrlivo hlásil návštevu.

Moja právoplatne rozvedená ex stála na prahu a škriekala. Všetku vinu hádzala na mňa a ja som iba nemo pritakával. Medzi vyhrážkami, prosbami, slzami a zaťatými päťami blábotala niečo o neschopnosti milovania. Čože? Znova sex?

V tú noc som nedokázal ani len zadriemať. Dvere buchli a nechali výčitky manželky stlmiť na minimum. Od tej chvíle mi to víri hlavou. Svitalo a ja som v šialenom úsmeve znova pritakával na usvedčenia mojej bývalky. Mala pravdu. Za jej neschopnosť som mohol ja

a krasopis na plástovom obruse. Ved' kto predpovedal: Nech tá kurva už v živote nezasunie?

Rozhrešenie, ktoré mi skrslo v mozgu, ma hnalo do kuchyne. Krátko predtým, než som sa dotackal k cieľu, ma ohromná bolesť v hlave pripravila o eufóriu. Možno mŕtvica, možno zhubný nádor tlačiaci sa cez dekel temena na slobodu.

Zvalil som sa na stoličku a cez rozmazaný pohľad plný žiaľu zaškúlil na stôl. Naslinil som prst a behal po čmáraniciach. Atrament nemienil povoliť, lenže nezdolná vôľha napokon presvedčila. Písmeno za písmenom sa strácali z igelitu.

Skončil som, keď krv začala nanovo obkresľovať bývalé kontúry strácajúceho sa písma. Zošúchaná koža na prstoch prahla po sterilizácii a zvyšok po anestézii.

Cítil som sa ako hrdina. Vyhral som nad diabolskou hrou. Som kráľ sveta, som... úbožiak. Ak som aj vnímal znovuzrodenie rozkoše v penise, to ostatné pretrvávalo. Nech by som sa snažil akokoľvek, stav vecí bol nezvratný.

Nebolo v mojich silách nájsť a zmazať všetky odkazy. Zotrieť steny, roztrhať bankový prevod, spáliť drevené obloženie v šenku, či dajakému bezdomovcovi strhnúť bundu a vyprať odkaz na podšívke. Bol som uväznený vo vlastnom svete prianí a odmietnutí. To, čo už bolo nanesené purpurovým atramentom, sa nedalo zvrátiť.

Tlak v hlave neprestával, ani keď sa vyrútila hustá krv z nosa a uší. Blížil sa koniec, to sa nedalo odoprieť. Ostávalo posledné. Vrchnák pera sa skotúlal zo stola. Medzi šmuhami zaschnutej krvi som hľadal voľné miesto na finálnu prosbu. Tá hlava tak strašne bolela

a ja som potreboval vyliečiť.

Hrot pera škrabol po obruse, atrament vykúzlil posledné prianie. Krvavý atrament ledva prekryl zoschýnajúcu krv z mojich rozodratých prstov. Aká podobnosť odtieňa, aká podoba hustoty...

Sen trval hádam celú večnosť. Večnosť, v ktorej som dostal novú šancu žiť a tak prečo ju nepremárniť. Bliknem viečkami a zotriem prach, ktorý sa vznáša v pochmúrnej miestnosti plnej tieňov a spomienok na dávne časy. Je to povala. Presne tá povala, ktorá..., presne

to lano, presne tá stolička.

Žmúrim do prázdnoty, ktorá ma dohnala k tomu činu. Niečo dávne sa mi vybavovalo,

ale veľmi opatrne. Osud, ktorý ani nemohol patriť mne - samé choroby, krádeže, strelba a láska bez náznaku emócií. To som predsa nemohol byť ja... Musel to byť iba sen.

Stolička zavrzgala a vtiahla ma kruto nazad do reality. Znova sa snažím žmurkaním vyhnať usadeniny z očí. Blik, blik. Pohľad padol na podlahu. V závejoch prachu sa povaluje papier.

Je nepošpinený a povedomý. Lenže to pero tam bolo tiež. Čaká a vyzýva.

Mám druhú šancu chopiť sa znovuzrodenia. Už žiadne prehry, prešľapy. Stačí stiahnuť slučku, zostúpiť o schod nižšie a niečo napísať.

Stolička znova hrozivo zavrzgala, tentoraz o čosi razantnejšie.

Väz sa mi nezlomil, ako som túžobne predpokladal. Moji bývalí známi, bývalý šéf, bývalá manželka a možno aj deti, ktoré neviem, či vlastne boli splodené, by sa určite potešili. Trpím tak, ako som si podľa práva zasluhoval. Kvôli nim sa stiahla slučka, kvôli nim som si kradol život.

Zovretie okolo krku stiahlo hrdlo na škáru veľkosti vagíny. Stačil by dajaký pierazný hrot, aby uvoľnil prietok kyslíka. Lenže tu už žiadne rozhrešenie nehrozilo. Nemôžem dostať druhú, vlastne tretiu šancu. Už nie.

Moja posledná vôľa načmáraná niekde v druhej realite na vysnenom stole niesla tvrdý ortieľ:

„Nech svet ľudí skončí. Keď nemôžem žiť ja, tak nech skapú aj ostatní.“

Žiadni ľudia, žiadne duše na predaj. Čím by ostal svet bez hriešnikov, základného materiálu pokušenia? Pero v dajakej odvrátenej realite najskôr nemalo možnosť splniť

mi poslednú vôľu, a tak som sa vrátil späť na začiatok... vlastne - na záver. Diabol dostal, po čom túžil. Bez zbytočných rečí bral hriešnu dušu. Podpis vlastnou krvou na zmluve dával jasne poznať, kto určil pravidlá a kto má platiť najvyššou cenou. Telo bolo iba mäso, to podstatné sa skrývalo dnu.

Niečo hlasno ruplo. Konečne.

Janka Javorka

Odrobinky

Obstarožný nákupný vozík plný rároh hrkotal po štrkom vysypanej ceste. Starý Otrusina si bol istý, že si ho tí dvaja pajáci, oblečení na jedno kopyto, skôr či neskôr všimnú a náhly dupot nôh mu dal za pravdu.

A čo! Odkedy je za prekutávanie smetí kriminál? Nenechal sa zastaviť slovným handrkovaním, tlačiac vozík v ústrety šerému podchodu, odkiaľ už vykúkalo zopár strapatých hláv.

Jeden z tých panákov položil ruku na držadlo v snahe ho zastaviť. Vozík podskočil na kameni a nečakane zmenil smer. Vetchý Otrusina mal čo robiť, aby si udržal rovnováhu i dekórum.

Divákov pribudlo. Ktosi z nich s rúznym „Hej!“ vykročil ich smerom, čo na chlapíkov zaúčinkovalo. Stiahli svoje paprče a skúšali to inak. Že vozík odkúpiť. Celý na komplet?

Že kto je tu mešuge. No to tak ešte! Peniaze nestihne minúť všetky, v noci mu ich ktosi potiahne a zajtra nebude mať ani fuka, ani káru, čo by sa o ňu oprel.

Zhrkotal dolu briežkom okolo na široko rozkročenej Mariky a utiahol sa do bezpečia za hradbami jej povädnutého poprsia natlačeného v teplákoch. Pohľadom blýskala po tých odkundesoch, pokiaľ sa navela nepratali svojou cestou.

Celý vytrasený sa dovliekol do svojho vinkľa, ruky úplne v krči. Jeho kostra už veru nebola to čo za mlada. V dusnom prítmí čiahol do koša pátrajúc, čo mohlo byť také vzácne. Určite im čosi spadlo do smetia, že by obrúčka?

Nedočkavo začal trhať plastové vrecia, ktoré len pred chvíľou povyťahoval z odpadkovej nádoby pred mäsokombinátom, čo tu nedávno vyrástol. Bolo vzácnosťou vidieť vyložené koše, väčšinou ich dali von až tesne pred odvozom, takže sa v nich nikto nestihol prehrabať. Dnes mal však Otrusina šťastie, možno i auto meškalo, tak využil ne stráženú chvíľku a pobral, čo dočiahol. Roztriedi neskôr.

Fabrika to bola pekná, obohnaná múrmi, s veľkou bránou, kadiaľ si to dnuká šinuli nákladiačky s mladými telcami i krmivom. Dokonca aj vlastnú malú elektráreň si pristavili, zunela im dňom nocou, že takú veľkú spotrebu mali. Ten chumaj Kýška, čo sa pred časom nechal načapať a zabásnuť, vykrikoval, že vo vnútorných stajniach tam na porážku čakajú dlhé

rady bujakov, čo sú len samý sval, až sa im ohromitánske zadky v neustálych křčoch chvejú.

To tak, hovädzie zadky videl, hlava sa mu pomotala od hladu a potom ho do kriminálu, možno rovno cvokhausu zavreli. Nie nadarmo si tam také vysoké múry postavili, aby im dnuhá nikto neliezol, ešte snád' zvonka nejakú odrobinku zodvihnúť.

Obsah vreca sa vylial do vnútra vozíka, čosi popadalo na zem. Otrusina namrzene kopol do kolesa a dal sa pokrivenými rukami do zhrňania. Premíval sa medzi rárohami, určite to z nejakej úradovne vyhodili, samé taľafatky nepotrebné, sprostosti, čo ani na nič nepoužije, ani nespeňajú.

Už sa chcel zohnúť a vyhodit' popadané zvyšky zo svojho peľechu, keď mu prsty zavadili o pevný predmet pravidelného tvaru. Víťazne stisol škatuľku a začal ju v rukách obracať. Nie nadmieru ťažká, plochá, trochu ufúľaná, no neporušená. Najskôr prázdna.

Nechtom vypáčil uzáver puzdra a do dlane mu vkľzla nepriehľadná rúrka. Príliš si teda nepolepšil. Postláčal prstami, pričuchol, zrak mu už tak dobre neslúžil. Možno Marika by sa mohla podívať, určite obskuruje za handrovou plentou.

Nahmatal takmer nepatrný výčnelok, snád' ten by ešte mohol skúsiť. Vtom ho v ľavej dlani, čo v nej trubičku pevne stískal, čosi štiplo. Zjojkol viac od preľaknutia ako bolesti. Pustil hladkú vecičku a tá s cinknutím zapadla kamsi do vypletanej káry.

Ký ďas! Obzeral si dlaň, no v prítmí zvráskavenej kože ani stopy po rane či kropaji krvi.

Namrzený z takého ničotného výťažku sa nenechal družkou dvakrát pozývať

do vývarovne. Do briežku potlačili vozík spoločne, no on sa ani slovom nezmienu, čo by sa v zákutiach koša mohlo skrývať.

Usadil sa na múrik a nechal sa ženičkou obskakovať. Tá svojmu Otrusinkovi ani nestíhala misku za miskou vymieňať, kalná polievka mizla v bezodnej diere za poslednými šrapnelmi zubov, kusy placiek hltal, ani sa ich nepokúšal rozžuť.

Z nedočkavosti sa mu ruky roztriasli, svalstvo zachvátila triaška, opantal ho preukrutný hlad. Až keď sa k ustráchanej Marike s ďalšou prázdnu miskou v ruke pridalo zopár zvedavcov, čo sa náramne čudovalo, kam sa to do toho chatrného tela vmestí, prepchatý sa odvrátil.

Objem žalúdka je konštanta, no dnes Otrusina ďaleko posunul hranice nemožného. Prevesený cez držadlo vozíka sa s družkou v päťách pregúľal naspäť do svojho brlohu, kde ho z tej čudesnej zimnice vykúpil spánok.

*

Že by naňho predsa len za tie smeti poštvali fízlov? Tí sa ale nemusia zakrádať v chládku noci. Tunajšie figúry by snád' i podľa smradu poznal. Nie, títo boli voňavučky, rukami ho opatrne omaciavali, aby sa ani neprebudil, vedľa tmu preťal lúč baterky.

Vozíka sa im zachcelo!

Jedným trhnutím sa vymrštil na nohy, až ho vlastné telo takmer prevážilo. Náprahom dozadu však vyrovnal a spakruky sa obtrel o niečiu lebku. Tieň sa s hlesnutím prepadol k zemi.

Povzbudený úspechom sa ešte mocnejšie zahnal a na slepo bil do okolitých prízrakov. Nevídanou silou udierali jeho päste do tiel okrádačov, ktorých výpady voči nemu rýchlo slabli. Ktosi bolestne vykrikoval, ďalší spätkujúc strhol plachtu oddeľujúcu pelech a prevalil sa cez haraburdie vystavané do kôpky.

Keď sa malý tábor so šomraním začal prebúdzajúť, tiene už boli preč.

Ako víťaz bitky, čo odrazil zákerný nájazd, napínal Otrusina hrud' vo svetle brieždenia. A veruže mal čo napínať. Marika ako prvá sa s úprimným údivom odvážila dotknúť vypuklín svalov šponujúcich biedny odev. Obdiv sa striedal s holubičím zdesením, niektorí ani neverili, že pred nimi stojí ich starý známy.

Ten nezaháľal. Hnaný hladom predvádzal svoje vynovené mohutné telo, meral si sily s každou prekážkou, ukazoval cirkusantské kúsky. Za peniaze, za jedlo, veľa jedla. Hneď zrána pred nákupným centrom, na neďalekom námestí, kadiaľ vykračovali davy platiacich divákov, s híkajúcou procesiou za zadkom, s vozíkom vždy na dohľad, aby mu naň nik ani len nesiahol.

Práve dvíhal do výšky lavičku, keď sa mu na rohu zamarila známa uniforma. Nedajú si pokoja!

Únava sa dostavila prekvapivo rýchlo. Nohy zrazu odmietali niešť novú tiaž, rukami sa ledva stihol zakvačiť o držadlo. Bez slova ukončil samozvané divadlo a so svojím sprievodom zamieril k podchodu.

Sprostý nebol. Z tej šlichty vo vývarovni to veru nebude. Za chrbtom nechal stáť družku so zvyškami jedla, čo už do seba nestihol natlačiť a zaboril ruky do haraburdia vo vozíku. Keď mu to dalo silu raz, dá znova.

S úľavou v spuchnutých prstoch zacítil hladkú rúrku a nedočkavo hľadal známy výčnelok. V tieni sa zablysol hrot ihly. Hneď niekoľkokrát si ju zabodol do paže, nech to stojí za to. Ved' bude potrebovať veľa síl a ešte viac jedla.

V začínajúcej sa triaške sa vrátil k hlúčiku súputníkov s Marikou na čele a ako hladné

zvíra zhltoľ všetko, čo mu s vypleštenými očami ponúkli.

Nestačilo. Schytali to zo dvaja najbližší. V strachu z jeho sily sa rozprchlí, čo to ešte kdesi vyňúrať, vracali sa k nemu zhrbení, so sklopeným zrakom, k nohám mu kládli poživeň ako svojmu podmaniteľovi. Dopálený z ich neschopnosti i neustáleho mravčenia až kdesi v končekoch prstov, ledva spoly najedený, zvalil sa do svojho brlohu snívajúc o sýtom zajtrajšku.

*

Zima.

Chladný závan.

Otrusina sa sípavo nadýchol, no do príšernou váhou stlačených pľúc ledva prenikol hlt vzduchu. Vytreštil oči do tmy, chcel sa prevaliť na bok, prehodiť cez seba čosi, niekoho privolať. Jediné však, čo splašene skákalo sem a tam, boli jeho myšlienky.

Pod napučaným nahým mäsom potiahnutým našponovanou kožou cítil, ako mu praštia starecké kosti. Vyhladované rozbužnené svalstvo však nedokázalo pohnúť ani malíčkom.

Skrepíruje tu snád?!

Zrazu zacítil šmátrajúce paprče. Hneď niekoľko. Kmásali ho do strán, vzápätí trhali napäť, mordovali sa s jeho telom, až sa im ho podarilo prevaliť na akýsi podstavec.

Namiesto výkriku o ratu sa mu zo stisnutého hrdla vydral len priškrtený vzdych.

Náhľivo a nemo sa s ním terigali preč zanechajúc za sebou spiaci podchod.

Po hrkotavej ceste i rovnej hradskej, cez tmavý dvor do osvetlenej dlhej chodby.

Ako v potrhanom filme pred Otrusinom prevaleným na boku v zábleskoch svetla vyskavovali obrázky z čistučkých stajní. Kýška netáral. Úbohé hoviadka natlačené vedľa seba na začiatku výrobnéj linky vystriedali samostatné klietky s ohromnými kusmi, že svojimi teliskami úplne vyplňali okolitý priestor. Z každej strany zaopatrené, nafutrované

do puknutia, pomedzi ne uniformovaní, čo im všakovaké hadičky ustavične naprávali, niektorí z času na čas k telu lesklú trubičku priložili.

Voľajaký direktor sa k nim pridal, celú cestu lamentoval, nadával tým, čo ho priviezli, že kde nechali dávkovač a kto to kedy videl, pichať prípravok s folistatínom do ľudí. Katastrofa! Ved' to len na zvieratách testovali, v presne vypočítaných množstvách

a pod kontrolou, aby takto krásne a rýchlo narástli a oni mohli mäso v obrovských dávkach nedočkavému odberateľovi lifrovať. A že čo budú robiť, keď sa to prevalí, čo sa tu deje,

a čo na to zákazníci, veď dobre za diskreciu platia. Hneď zo začiatku pohrozili, že zle ne-dobre skončia, ak sa im vzopru. Môžu byť radi, že po prvom kontakte ešte tak dobre obišli. Veď kto by už len proti takej technológii, čo si priniesli, niečo zmohol a ktožehovie, čoho všetkého

sú ešte schopní. Len zadobre s nimi.

Otrusina by sa bol rád zapojil do rozhovoru, veď pod tou horou mäsa ich dobre počul, no o všetku energiu ho oberala úporná snaha nadýchnuť sa aspoň každých pár chvíľ.

Už sa mu aj pred očami zahmlievalo, možno i na chvíľu bol mimo. Až sa zrazu ocitol na konci rozrábacej linky, kde čerstvo vykrvené hovädzie polovice zavesené za zadnú končatinu mizli v neznámom stroji, čo k nemu viedli ako ruka hrubé káble. Tak túto mašinku teda krmila elektráreň na pozemku, tu sa strácali tie hovädá, čo ich síce dnu ako teľce vozili, ale von už len prázdne nákladiaky vychádzali.

A tam na kratučký okamih zachytil pohľad naskrze vydeseného človeka, čo sa už ani snád' človekom nedal nazvať. Len riedka štica a vytreštené oči zrkadiace sa v plechu čudesného zariadenia naznačovali, kde má kotrbu. Na káričke ležala sinavá nakysnutá kopa s potrhaným podkožným väzivom, pod chvíľou ňou kde tu nepatrne šklblo.

Vtom sa kdesi od priepustu v stroji ozval šúchavý zvuk. Hlasy okolostojacich zamreli v kolektívnej úzkosti a nikto sa neodvážil čo len pohnúť.

Kým chrupavkovité končatiny zastali vedľa Otrusinovej hlavy, mal dosť času vidieť živelnú žiadostivosť v tých neľudských zreniciach. Číročistý hlad, aký on sám okúsil snád' len v tých najbiednejších časoch, neovládateľnú chuť na ďalší džganec, čo už len samotné pomyslenie naň navodzovalo vytrženie.

„Nová vzorka,“ škriplavo prevravel hrčovitý samozvanec vysokého rangu, obišiel ho a stratil sa mu z dohľadu. Všetci prítomní akoby naraz zadržali dych, len stroj na pozadí neúnavne sunul dávku za dávkou do svojich útrobov.

Do lopatky ho čosi bodlo až strach a vzápätí bez varovania jedným šklbnutím vyrvalo kus živého mäsa.

Zrak sa mu zastrel. Skrivené ústa zafuneli, na jeho vzlyky však nikto nedbal.

„Chutí. Dobrá.“

Ľudské nohy zaspätkovali, ktosi zdesene vykrikol. Táto koštovka im nešmakovala.

„Viac.“

Slovíčko vzbudilo vlnu ohúrenia i nesúhlasu.

Márne.

Zablesklo sa, niečo tupo popadalo na zem, smrad spáleného prinavrátil Otrusinovi kúsok vedomia.

„Viac!“ zjačal škrípavý hlas.

Okolité výjav sa rozbil na žalostné človečie ostrovčeky. Tí prítetnejší potisli náklad bližšie k stroju, okolo ľavej nohy ovinuli šnúru s reťazou. Niektorí obďaleč kvíľivo zabeďákali. Otrusina si znenazdajky spomenul na Mariku. Či sa už kutre v jeho vozíku.

Tesne predtým, ako mu bodec prerazil čelovú kosť, zazrel šuchtať sa ich smerom zopár ďalších kreatúr s apetítom. Hlad je sviňa.

Tomáš Knapko

Lodivod 3

Vintras to každopádne nebral ako úplnú prehru, čo-to sa dnes naučil. Pomaly sa mu však do srdca začala vkrádať úzkosť a pohoršenie nad tým, ako neslávne dnes jeho klan skončil – niečo také sa mu

pri predchádzajúcich zoskupeniach, a že ich členovia skončili viacmenej rovnako, nikdy nestalo. Určite za to mohol fakt, že tretí klan sa mu podarilo udržať najdlhšie a akosi nechtiac si začal byť s niektorými členmi blízky. Iste, čo tam po nejakom Markovi Armiem, ale čo taký Tyler Durden, chlapík, ktorý s ním vydržal od prvej bandy? A teraz sa dole smutne povaluje bez zubov? Alebo Komandante a Cimitero? Aká škoda. Zvláštnym spôsobom mu smrť niektorých učňov nebola ľahostajná.

Asi začínal na staré kolená mäknúť. Keby to ostalo len pri Lebrunovi, asi by sa nad tým ani nezamýšľal, ale takto?

Pokúsil sa tieto pocity vybublávajúce na povrch zaplašiť, no bol to nerovný súboj, kedy ľahostajnosť a chlad, celé roky úzkostlivo pestované praktické prístupy k životu, odrazu zápasili so zodpovednosťou. S jej prijatím by sa však Vintras ešte ako tak zmieril. Čo však bolo oveľa horšie, pasoval sa aj s akýmsi neforemným a preňho neznámym pocitom trpkosti, ktorý sa mu usadil v hrdle ako knedľa, ktorú nie a nie prehltnúť.

Vintras si akosi nevedomky priložil fľašu k ústam a odpil z kalu. Jeho pery sa však neubránili srknutiu, nie príliš hlasnému, no postačujúcemu k tomu, aby sa felcid počas chôdze zastavil a zbystril uši. Vintras len zaťal zuby a veľmi pomaly preglgol. Ocelot otočil hlavu na bok a snivec videl ako ňuchá, ako sa mu rozširujú nozdry, keď nasával všetky pachy, ktorými bola komnata natrieskaná. Po minúte vetrenia sa však pohol ďalej a Vintras si s úľavou vydýchol, vypustil zo seba zadržiatvaný vzduch

zo smiešne zošpúlených pier. Presne ako predpokladal hneď po felcidovom objavení sa – v tak hustej pachovej križovatke už jemný Vintrasov odér nerozoznal.

Vintras nadviazal na prerušený tok myšlienok, no tentokrát sa nad tou chvíľkovou emočnou búrkou len uškrnul, čudujúc sa nad akými prostosťami uvažoval. S takto opäť nado-

budnutým sebavedomím a stabilitou sa konečne otočil na podpätku, potichu sa odkradol do secesného bludiska, a keď už bol dostatočne ďaleko, než aby ho akýkoľvek felcid začul, posilnil ono sebavedomie ešte verbálnym uistením: „No čo, veď tie ich prezývky aj tak stáli za hovno.“

Tak sa sám sebe páčil najviac.

Prechádzkovým krokom už veselo pokračoval koralovými húštinami vpred, dumajúc nad dnešným dňom, ale taktiež nad oveľa triviálnejšími záležitosťami, ako napríklad, čo si dnes dá na večeru, pretože mu už poriadne škvrkalo v žalúdku. Ako sa to len zvyklo hovoriť? Že mu v bruchu vyrevúvajú Tigre?

Nuž, asi sa vypraví do jednej zo Záhrad, hneď ako sa dostane k nejakej prepravke. Nemal ale stiahnutú mapu, tak sa rozhodol zatiaľ sa nad celou vecou trochu zamyslieť. Takéto zbavenie sa mentorstva vlastne víta s otvorenou náručou. Nechcel predsa už dávno za-nechať všetky tieto opletačky s Behemothom? To ho len ostatní prehovorili, aby to zatiaľ nezavesil na klinec. Áno, bola to zábava, kým trvala, dokonca aj dnes, pozíciu učiteľa si celkom užíval, to pripúšťal, ale je na čase sa vytratiť, dopriať si trochu kludu na staré kolená. Vedel si sám seba skvele predstaviť ako jedného z tých pohodových chlapíkov tráviacich väčšinu času v Záhradách, obklopených rozkošnými devami, či mladíkmi, no čo, Vintras sa skutočne nebál trochu si zaexperimentovať, a vykrmovanými lahodnými kúskami ovocia. A samozrejme by si doprial aj nejakú tú kiefovú cigaretku a čarodejnický kal, to by si veru neodpustil, a popritom si zaspomínal na svoju temnú minulosť. Ach, cítil až v kostiach, že ho čakajú skvelé časy.

Popri rozjímaní zistil, že sa dostal z dosahu fantómvej siete. Pripojil sa, na mape si vyhlíadal najbližšiu projektilovú prepravku, zistil si časy odchodov a skontroloval virtuálny kompas, aby sa k stanici vydal správnym smerom, pretože labyrinty koralových masívov nikto do máp nezanášal.

Zrušil kompas a rezkým krokom zamieril na západ. Cítil sa tak skvele, že jednoducho neodolal a začal si písať. Preliezol zopár tunelov, vyšliapal strmé schodiská, pokochal sa zvláštne nakyprenou koralovou penou niektorých komnát a svižne sa pustil cez akúsi sieň zarastenú množstvom hrubých hladkých stĺpov, v drieku úzkych a na päťke a vrchole hrubších. Každý z nich vyzeral, akoby vznikol postupným narastaním protihľých kmeňov, ktoré sa potom špicami spojili

do superkvapľu. Ach, tie skvostné komnaty Lode, povzdychol si, rád sa nimi prechádzal.

Zrazu si povšimol, že jeho pískanie zosilnelo a ozývalo sa z viacerých strán. Iste to musela spôsobiť akustika tejto zvláštnej siene, pomyslel si.

Prestal písať, no melódia pokračovala ďalej. Vintras sa zmätene otáčal, až sa mu podarilo lokalizovať smer, odkiaľ zvuk prichádzal. Pomaly nasledoval svoju vlastnú znelku až k jednému zo stĺpov. Zastavil sa, celý napätý.

„Je tam niekto?“ zvolal. Snažil sa znieť nebojácne.

Pískanie prestalo, chvíľu panovalo mŕtvoľné ticho a potom Vintras zreteľne počul akýsi šuchot. Akoby niekto vstal zo sedu a oprašoval si kombinézu od namrveného koralu. Vintras nervózne prešliapol na mieste.

Spoza stĺpu sa najskôr zavlnil fľakatý chvost, hneď po ňom vyšiel pred starcov vyjavený pohľad feligid zvierajúci v pravačke pulzor.

Pozeral sa zadumane do zeme, možno na špičky snivcových topánok. V tvári mal takmer výčitku. Potom si obaja pozreli do očí.

„Ako? zašepkal Vintras.

„Sonic,“ odvetil Ocelot.

„To nie je možné. Nevyslal som k vám jedinú nepriateľskú myšlienku. Nemal som voči vám žiadne zlé úmysly.“

„Nemal,“ prisvedčil feligid. „No, nemal ste mať vôbec žiadne.“

Potom Vintrasa odstrelil, skôr než tie slová mohol pochopiť, skôr než mu Loď opäť udelila novú lekciu.

Wirx sa zavrtil na obrej Tigrej stoličke, v snahe nájsť čo najpohodľnejšiu polohu, a potom chvíľu skúmal nadväznosť jej rozliatych tvarov s nádherne vybrúsenou koralovou podlahou. Tigrí Kapitán, s ktorým má dnes tú česť, je skúsený snivec, bývalý lodivod, a túto stoličku nechal vymodelovať z koralu jednoduchými príkazmi počas snenia. Odhadoval, že celý proces musel prebiehať niekoľko týždňov, keďže sa jednalo o umelecký kúsok pozoruhodne kombinujúci secesný štýl s jemnými náznakmi takanského brutéria.

Za usadeným Ocelotom sa otvorili a zavreli masívne dvere a nezameniteľný dupot kapitánskych číziem sprevádzaný trochu neobvyklým cinkaním ostrôh mu prezradil, že Kapitán je tu – a tiež, že si bol trochu zajazdiť. Wirx zauvažoval nad tým, čo dostatočne veľké v Záhradách by mu k tomu poslúžilo a zároveň neskončilo s rypákom v zemi, či zlomenou chrbticou.

Na plece mu dopadla veľká ruka a párkrát ho priateľsky potľapkala. Kapitán určite nezamýšľal, aby sa pod jej tiažou Wirx zviezol po klzkom sedáku ako po tobogáne, ale stalo sa.

Ocelot sa vyštveral späť a práve, keď sa chystal počastovať Tigra neprívetivým pohľadom, nakoniec teraz si to už mohol dovoliť, Kapitán len ospravedlňujúco zahrnel: „Och, prepáčte,“ a pohladkal ho po hlave ako malé decko.

Tigrí Kapitán Roch bol vskutku jedným z najrozmernejších felcidov na Lodi, a ak by sa neustále nehrbil, poľahky by teraz mohol poštekliť špičkami uší štyri metre vysoký strop. Pokiaľ by naraz vydýchol vzduch z objemného hrudníka, ktorý mu závidel ne jeden felcid, zrejme by sa v pracovni zdvihlo tornádo – ale Wirxa by pravdepodobne usmrtil skôr ten pekelný smrad, ktorý by mu s ním vyvanul z papule. Jeho ozrutná hlava s vytrčajúcimi zubmi, veľkým hnedým ňufákom a drobnými očami takmer stratenými pod prameňmi neupravenej srsti rozmetanej

do všetkých strán – väčšina felcidov dbala o svoj zovňajšok, narozdiel

od tohto starého mrzúta – sa vzniesla takmer až k stropu, načo Kapitán knísavo odpochodoval za obrovský pracovný stôl. Nebyť Wirxových reflexov, Tigrov vzduchom nekoordinovane lietajúci chvost by mu dal neplánované zaucho – čo by bol, prihliadnuc k hmotnosti chvostu, poriadne bolestivý zážitok. Wirx sa uhol, zamraučal a ohnal sa po ňom. Kapitán Roch si nič nevšimol. O chvíľu sa už pohodlne rozvaľoval v širokom koralovom kresle, bezstarostne bafkajúc z fajky, podľa všetkého natlačenej kiefom.

„Takže, pán Wirx,“ začal Tigrí Kapitán Roch, „Mám jednu otázku, ktorá ma trochu znepokojila ohľadne celého prípadu.“

Wirx sa nervózne pohniezdil na stoličke, zo zvyku skontroloval údaje sonicu, ktoré sa po masakre viacmenej ustálili na normálnych hodnotách a zašomral: „Akú?“

„Prečo len jedno srdce?“

„Prosím?“ nechápal Wirx.

„Prečo ste zožrali len jedno srdce? Dokonca ste ani nenalievali, aby vám boli doručené zmrazené srdcia vašich protivníkov.“ Tiger vstal z kresla a zacinkal k akejsi veľkej skrini. Tá po otvorení vypustila

do miestnosti studený mrak, skrz ktorý na Wirxa vykukli na sebe naukladané ľudské srdcia. Odhadol ich počet na niečo okolo stovky.

„No, ak by ste niekedy zaľutovali a dostali chuť,“ pokrčil Roch nechápavo ramenami, keď sa Ocelot nemal k činu, „rád vás pohostím.“ Wirx len chladne prikývol, akože to berie na vedomie, no predsa len pocítil akési pohnutie a tak povedal: „Vďaka. Veľmi si toho vážim.“

Wirx sa momentálne tešil nebývalej priazni Kapitánov a pravdepodobne by tomu tak bolo aj s pasažiermi, pokiaľ by obsah metaponuky neostal verejnosti utajený. Dostával od vrchnosti samé pozvánky do súkromných kajút – samozrejme až potom, čo NDE celú zále-

žitosť prešetrilo, a po tom, čo jednému ľudskému agentovi suprema lex museli dohovoriť niektorí vysokopostavení felididi, pretože mu stále nedalo pokoj, prečo Wirx rozstrieľal sieťovú vežu, či prečo roztavil headware jedného zo snivcov a tak akosi celkovo odmietal prijať fakt,

ku ktorému celé vyšetrowanie smerovalo, a to ten, že Wirx je hrdina. Kapitáni mu nadôvažok doporučili trochu prehodnotiť svoje konanie a vystríhali ho, že ak neprestane voči felididom prechovávať takéto kryptorasistické nálady, tak by sa mu nabudúce mohlo prihodiť preloženie k prípadu v nejakej zastrčenej mrazivej časti Lode, kde je síce tiež veľa ľudozravých Tigrov, no s drobným rozdielom – títo slušne nepočkajú, až sa z neho stane mršina.

Samozrejme, o intuitívnej dialnici, sieťovom duchovi, čakani na smrť a tak podobne nepadlo ani slovo a Wirx začínal mať pocit, že aj keby sa niečo z toho dostalo von a začalo pretriasať, dôsledok jeho činov, dôležitejší než čokoľvek, čo sa na Lodi kedy prihodilo, by takéto nepriaznivé okolnosti pretvaroval do trápnych osočovaní a spoľahlivo ich zadupal do zeme. Ved' čo tam potom, ak by to aj bola pravda? Že Wirx trochu taktizoval? Zachránil aj váš zadok, pane, je to hrdina, tak sklapnite.

Tigrí Kapitán sa znova usadil za stolom, chvíľu bafkal a vypúšťal hašišové obláčiky k stropu a vyzeral pritom veľmi zadumane, akoby sa rozvažoval ako správne načať tému. Wirx prechovával podozrenie, že tá téma sa mu možno nebude páčiť.

„Viete, čo bolo hlavným dôvodom, prečo sme zatiaľ nerozhlásili tú radostnú novinu po Lodi?“

Ocelot prižmúril oči a nervózne zašvihal flakatým chvostom. „Zrejme ste chceli predísť prepuknutiu paniky a nepokojov.“

„Nuž, zčasti máte pravdu, aj keď zatiaľ nevíete, o čo sa jedná. Pretože s vyjavením celej pravdy verejnosti, by nepokoje určite prepukli. Pár dní po tom, ako naši experti potvrdili prítomnosť metaponuky v Porfyrovom orgware, sa totiž zistilo, že oná metaponuka nie je jediná.“

„Čože?“ vyhrklo z Wirxa, no ihneď sa ovládol. „Niektorí ďalší tiež odomkol metaponuku?“

Kapitán, potešený jeho reakciou, pokračoval: „Nie, nie, nič takého, pán Wirx. To Porfyrov implantát sám obsahoval dve metaponuky. Tú druhú si naši psychonauti všimli až po celkovom preskúmaní mriežky, čo iste uznáte, vzhľadom na Porfyrov talent a odomkynáciu históriu, muselo zabrať nejakú tú chvíľku.“ Wirxove srdce bilo ako o preteky, no nechcel to na seba dať poznať. Zdalo sa mu to neuveriteľné.

„Než sa spýtate,“ nadviazal Roch, „ako je možné, že jeden lodivod

po takej dobe, kedy sme o metaponukách ani nechyrovali, odrazu obdržal rovno dve, vy-

počujte si vysvetlenie psychonautov. Teória znie, že je to vlastne jedna multimetaponuka, ponúkajúca dve rozdielne riešenia našej problematickej situácie a to, ktorú si vyberieme, je len a len na nás. Jednu z nich vraj aktivoval náš dlhotrvajúci problém s Behemothom a tá druhá sa zase javí byť osobnejšou odpoveďou na náhle vyhrotenú situáciu medzi lodivodmi a snivcami. Každopádne obidve vyrástli, zdá sa, z rovnakého koreňa.“

Wirx s tým viacmenej súhlasil, až na pár drobností, a uvažoval, kedy Porfyro odomkol druhú metaponuku – muselo to byť zrejme až po prijatí prvej.

„Čo je druhá metaponuka?“ dostal sa k slovu pre zmenu on.

„Nuž, presné údaje sa nám nepodarilo odhaliť, sú neprístupné náhľadu psychonautov, ale ...“

„V tom prípade môžeme ťažko tvrdiť, že obidve poskytujú riešenie,“ skočil mu do reči menší feligid.

„Vlastne môžeme, pán Wirx,“ usmial sa zhovievo Tiger. „Oná druhá metaponuka totiž obsahuje jednoduchú inštrukciu.“ Roch sa náhle odmlčal, odložil fajku rozmerov menšieho kyjaku do príslušne tvarovaného držiaka a o chvíľu už mal Wirx výsledok jeho vnútornej činnosti, ktorú omylom považoval za krátke zamyslenie, na ploche virtuality v podobe v-mailu. Wirxove „obočie“, dve tmavé linky zdobiace jeho nadočnicové oblúky uprostred záplavy béžovej srsti, sa prekvapene nadvihlo. Otvoril správu a prečítal jej text nahlas: „Použite zbraň k totálnej anihilácii kybercheruba psychonautickým spôsobom a zastavíte všetky jeho činnosti.“

Roch bol opäť na nohách, a než sa nad tým Wirx stačil poriadne zamyslieť, začal okolo neho krúžiť, nechávajúc za nozdrami pásy dymu, ktoré pomaly zosadali z výšky a omotávali hlavu menšieho feligida ako svätožiara.

„Nevieme presne o čo ide, ale najodvážnejšie odhady špekulujú o superkanóne, ktorý by, so psychonautom operujúcim vo virtualite zbrane, zameral cez behemotskú sieť kybercheruba a potom podpriestorovým telepatickým pulzom prenikol cez superštruktúru a vypálil mu všetky kybermechanizmy do tla. Je viac než pravdepodobné, že ako orgwareový produkt by delo k takému silnému telepatickému pulzu využilo každý dostupný orgware. A nemusím pripomínať, že Kapitáni by sa už postarali, aby sa v tom čase pripojilo, čo najviac užívateľov. Nech už to však bude akokoľvek, máme na dosah rúk zbraň, pomocou ktorej dokážeme zmiestť kybercheruba z oblohy raz a navždy.“ Roch sa zastavil pred Wirxom a zakončil reč otázkou: „Tak, čo na to hovoríte?“

„Vyzerá to, akoby ste sa už rozhodli pre druhú metaponuku.“

„Dobrý odhad.“

„To nemyslíte vážne,“ zamraučal Ocelot a vstal z kresla, čím chcel podčiarknuť svoju nespokojnosť.

„Pozrite, viem, čo si myslíte. Ale uvažujte nad tým. Modelácia prvého produktu by podľa odhadov trvala niekoľko rokov. Iste uznáte, že za tak dlhú dobu by sme boli neustále vystavení hrozbe Tretieho príchodu, nehovoriac o silnejúcej pozícii temných snivcov, ktorí začínajú byť nepríjemne popredu, ak porovnáme ich hyperprodukty s tými lodivodskými. Ba čo viac, nikto nám po kolonizovaní produktu prvej metaponuky nezaručuje, že jedného dňa sa na obzore neobjavia blížiac sa drápy superštruktúry a nezopakuje sa dávna história.“

Tigrí Kapitán si vyvliekol spoza chrbátu ruky a spokojne nimi splasol pred Ocelotovým ňufákom. „Prvý produkt v podstate rieši len problém s behemotskou sieťou a aj to až za pár rokov, zatiaľčo ten druhý by vyriešil všetky a za pár dní.“

„Niečo na tom bude,“ uznal Wirx a prvotný nesúhlas pomaly ustupoval. Nakoniec, až tak nezáleží akým spôsobom sa zachráni. Ak mu niekto ponúkne lepšiu možnosť, predsa ju neodmietne len preto, že ho k tej predchádzajúcej viazalo určité sentimentálne puto a znamenalo splnenie túžby, za ktorou sa dennodenne v duchu obracal, ale ktorej dosiahnutie ležalo mnoho svetelných rokov pred nimi.

„Presne tak,“ zahrnelo nad ním. Tigrí Kapitán Roch sa prudko otočil a Wirx sa jeho chvostu opäť prezieravo uhol. Tentokrát sa už ale ani neunúval vyjadrovať svoje nepohodlie. Vlastne začínal mať pre roztržité a neohľaduplné Kapitánove správanie trochu pochopenia. Vedel, že sa ho tu nesnaží fackovať chvostom naschvál, inak by mu sonic vyhodil zo pár smiešnych hodnôt pohybujúcich sa tesne nad nulou. Roch vzrušene priskočil k stolu, vybral zo zásuvky externú hlavicu a doniesol ju hostovi.

„Je to...?“

Kapitán prikývol a vysvetlil: „V modelovacej sále D-102 si vyberte rastový box. O priebehu chcem byť samozrejme informovaný ako prvý.“

„Iste,“ prisvedčil zadumane Wirx. Po chvíli dodal: „Felicid si až praje, aby sa také niečo prihodilo vtedy, však? Na Korinthose. Keby sa Grillandimu namiesto Lode odomkla podobná zbraň, ako nám teraz ...“

„Nuž, veď viete ako to je,“ pohodil plecom Roch. „Tieto deje nie sú celkom tak v našej réžii, ovplyvňované nielen kolektívnymi a osobnými túžbami, vlastným snením a skutkami, ale aj metafyzickými silami stojacimi za prirodzenými implantátmi. Nemôžeme si len tak vyberať,

čo sa nám zapáči.“ Kapitán sa zamyslel a poopravil sa: „Alebo aspoň neboli v našej réžii.“

Situácia ohľadne odomkynania ponúk sa za dve storočia psychonautických výprav do prvotnej virtuality v mnohom zmenila. Pokročili sme vpred. Vždy sa mi páčilo Grillandiho prirovnanie odomkynacieho procesu k evolúcii druhov. Niekedy sa jednoducho načakáte, kým vám narastú krídla.“

Wirx sa postavil, otvoril hlavicu, prezrel uchytenie implantátu a potom si ju pripol k opasku. „Je mi cťou, Kapitán Roch,“ povedal, otočil sa, hodnoty sonicu mierne nadskočily, čo ho vcelku prekvapilo, ale ihneď si domyslel, o čo sa jedná a tak sa len trochu sklonil. Hadovitý chlpatý chvost nad ním len neškodne preťal vzduch. Za chrbtom sa mu ozval burácavý smiech. „Stále v strehu, čo, Wirx?“

„Iste, pane,“ utrúsil Wirx a neveriacky len pokrútil hlavou, bez toho, aby sa na Kapitána pozrel. Na ceste k dverám však začul otvorenie mrazničky a to ho predsa len prinútilo otočiť sa, práve včas, aby zachytil obrázok Rocha, ako si hádže do úst párik srdcí, akoby to boli jahody z dezertu, ktoré si hodlal labužnícky roztopiť na teplom jazyku. Roch si povšimol zvedavého pohľadu, vytušil v ňom túžbu, ako ju len felucid dokáže vytušiť v inom, otvoril dokorán dvere a mierne nezrozumiteľným hlasom, prezrádzajúcim, že slová musí pretlačiť cez jazyk hrajúci sa

so zákuskami, sa zdvorilo opýtal: „Zopár na cestu?“

Wirx sa cítil naozaj dôležito. Takmer každý deň od masakry ho na večierkoch hostili tie najvyššie šarže. Vlastne sa dalo povedať, že sa z provy za posledný týždeň ani nepohol – a zdalo sa, že tu ešte nejaký ten čas pobudne. Ponuky na obývanie luxusných sálov, kde väčšinou nepustili ani Ľudských Kapitánov, sa totiž len hrnuli – a tí Tigrí, ktorých poväčšinou bývalé lodivodské mysle prispeli k tomu, aby sa oné sály vyrovnali v kráse a honosnosti s legendárnymi interiérmi korinthských palácov, vášnivo diskutovali pri popoludňajšej prechádzke

pod mnoholaločnými oblúkmi klenieb veľkolepých siení pieskovej farby, tak odlišných od ponurých častí Lode, o tom, že možno sa zase raz našiel vhodný kandidát na kapitánske skúšky.

Wirx sa hrdo niesol v obklúčení vojakov, ozbrojených štandardnými laserovými karabínami a jediným kazom, ktorý dnes trochu zaniesol špinou jeho pocity velikášstva, tak ohľaduplne leštené za posledné dni, bolo zopár nevraživých pohľadov, ktoré na seba priatiahol, keď si v projektilovej prepravke odbalil nepatričný olovrant od Kapitána Rocha. Nuž, nepatričný vlastne len pre ľudskú osádku, za priehľadnými sklami mohutných vojenských prilieb si totiž povšimol, ako si zopár mlsných felicidských jazýčkov túžobne oblízalo fúzy.

Vozidlo odviezlo ozbrojencov chrániacich Ocelota na stanicu situovanú najbližšie k cieľovému miestu a odtiaľ pokračoval tento temný zástup zježený do všetkých strán bajonetmi karabín s béžovou oázou kludu uprostred, po vlastných. Nad novými opatreniami, ktoré vyvolali posledné udalosti – temní snivci teraz znamenali skutočnú hrozbu – sa Wirx len pousmial. Nebyť tých piatich Tigrov, jednotku by hravo zvládol sám, a vlastne možno aj tých Tigrov. Felicid, idúci v tesnej blízkosti povedľa, na neho zlostne zazrel, no ihneď sa zase vrátil ku kontrole okolitého terénu. Wirx nepochyboval, že vojakov sonic trochu zakmital, no ten tomu samozrejme neprikladal žiadnu váhu, takéto mentálne popostrčenia, či pomerovanie síl bolo medzi felicidmi bežné. Nikto sa nad tým nepozastavoval na viac než pár sekúnd, ktoré akurát tak stačili

na jeden dva nevraživé pohľady – len aby sa nepovedalo. Aspoň to si Wirx myslel aj v tomto prípade.

Ďalšou zaujímavou novinkou bolo, ako sa Kapitáni, predovšetkým tí Tigrí, čo mali za všetkým posledné slovo, išli odrazu potrať, aby preferovali zmiešané jednotky, hlavne, čo sa týkalo ľudských lodivodov. Dovtedy sa skôr riadili pravidlom „ľudskému lodivodovi prihrajte čisto ľudskú ochranku – veď to nie je záležitosť felicidov“. S týmto pravidlom mal veľa spoločného akýsi predsudok felicidského rasizmu, hovoriaci o tom, že možnosť odomknutia metaponuky v ľudskom lodivodovi je až smiešne nepravdepodobná. Tento „fakt“, zjavne vycucaný zo zdvihnutého prostredníka, na ktorom celkom náhodou vyskočil dlhý pokovovaný pazúr, ktorý postavil všetkých do pozornu, väčšinou zvykli vysoké šarže doložiť aj nejakým tým príkladom z praxe ako napríklad „veď predsa viete, z koho orgware povstala Lod' a z koho Behemoth“. Ľudskí Kapitáni zase nástojili, aby pri ochrane felicidského lodivoda mohli využiť svoje jednotky a ukrojiť si tak trochu z koláča prestíže. Po tom, ako sa nad touto požiadavkou prestali natriasať bruchá Tigrích Kapitánov, sa im konečne dostalo zadosťučinenia vďaka blahosklonnému prikývnutiu Kapitána Rocha. Takže, nakoniec aj Wirx dostal zmiešaný doprovod. Jednoducho na Lodi o všetkom rozhodovali felicidi a Wirxa ohromne vzrušovalo, že by sa mohol stať jedným z tých, čo to tu majú pod palcom. Bolo to však potrebné celé dotiahnuť do konca.

Wirx si mentálnou pečaťou otvoril gigantické dvojkrídle vráta, ktoré lenivo zaliezli do dutín vysekaných v koralovej pene. Na otázku prístojaceho Tigra len stručne odpovedal, že v sále ho nebude potreba. Keď sa za ním vráta opäť zabuchli, onen Tiger prikázal zaujať pozície pred budovou, poslal hliadkovať dvojice do priľahlých tunelov a vydýchol si úľavu, pretože ak by strávil s tým namysleným Ocelotom ešte pár spoločných minút, asi by mu musel rozbiť hlavu.

ilustrácia: Peter Kiselkov

Ó, áno, z utiahnutého, depresiami trpiaceho felicida, ktorý nepatril

do žiadneho z dvoch svetov, sa razom stala vážena osobnosť – nielenže sa počet jeho známych, z ktorých sa v budúcnosti mohli stať silní spojenci či dokonca priatelia, mnohonásobne zvýšil – on si z nich odrazu mohol vyberať! Absolútne nevídané. Ešte pred týždňom by sa doslova triasol ako neskúsený ciciak z príležitosti prehodiť s Kapitánom Rochom zopár slov, ako nejaký zelenáč, ktorého ešte len čaká šplhanie sa po poriadne vysokom rebríku, a dnes už mu onen Kapitán prihral obľúbenú dobrotu

zo súkromných zásob a ešte po ňom sprisahanecky zažmurkal ako na starého komplica, s ktorým tú dobrotu hádam spoločne vytrhli z hrudného koša.

Fakt, ktorý ho trápil asi najviac, a to, že je posledným svojej rasy na Lodi sa zázračne pretavil do opačného extrému – zrazu bol na svoju výnimočnosť hrdý.

Poobzeral sa po obrovskej sále s tridsať metrov vysokým stropom a do diaľky sa tiahnúcim koridorom. D-102 slúžila na modeláciu väčších produktov. Gigantický tunel ju spájal s ešte kolosálnejšou rastovou sálou, v ktorej sa poväčšinou modelovali veľké vesmírne koráby na podsvetelnú rýchlosť – tunel tu bol pre každý prípad, ak by psychonauti správne neodhadli veľkosť výsledného produktu z ich náhľadov do ponúk.

Wirx prešiel k nahrubo opracovanej koralovej stene s rastovými kontajnermi obvyklého priemeru, odsunul kryt na externej hlavici s kapitánskymi insígniami a vytiahol orgware z držiaku.

Smutne naň pozrel.

Noc po masakre bola najťažšia – iste, keď prerušil superintuitívnu diaľnicu s Porfyrom, vedel, že bude musieť čeliť, či už si nejaký intímny vzťah s ním pripúšťal alebo nie, mentálnym záchvatom prichádzajúcim z podvedomia, pretože tento telepatický most bol jasným znakom, že sa tu určité puto začalo vyvíjať. Wirx, akonáhle však dostal šancu, vymenil toto potencionálne priateľstvo za možnosť získať viac. Nakoniec po ťažkom prvom dni výčitky zahnal, opakujúc si neustále dookola známe príslovie ako mantru: „Na Lodi sa každý stará hlavne sám o seba.“ Zároveň však mal okrem ustupujúcich zžieravých myšlienok aj pocit akejsi vyprahlosti, akoby mu vyschla miecha a on sa mal v drieku zlomiť, akonáhle by bol vystavený víchrici ďalších psychických múk. Preto radšej pokračoval v opakovaní zaklínadla, ktorým sa na Lodi očarovali takmer všetci – jeho sila nebola v žiadnom prípade iluzórna. Za dlhé desaťročia používania rovnakej mantry tisícmi bytosťami, či už v základnej forme alebo sigilizovanej, vznikol mohutný egregor, využiteľný každým, kto potreboval

zažehnať desivé nočné mory. S jeho pomocou mohol ktokoľvek vyškrtnúť zo svojho mentálneho profilu empatiu a zneškodniť tak neustále sa o slovo hlásiace svedomie, hocikto mohol na sebe nechať zapracovať magický konštrukt vo veci rýchlej nápravy mentálnych škôd. Konštrukt sa postaral o presakovanie chladných plazích atavizmov z podvedomia do bežného mejkapu mysle. A tie nepoznali nič takého ako zľutovanie.

Wirx cez mapu zhasol stropný okulus a nechal riediť tmu v jantárové šero len zlatohnedými žilami, ktorými tu bol korál pretkaný obzvlášť husto. Pristúpil k stene stratenej pod strapcom poldruhametrových rastových boxov, ktoré divoko nabobtnali jeden cez druhý a jednu z vrásčitých bobúl odtrhol. Odvalil ju do stredu sály a do portu zatlačil implantát, počkal na známe uspokojujúce cvaknutie, no silnejúci hukot rozbiehajúcej sa modelácie už Wirxa zastihol opretého o neďaleký masívny stĺp. Za ním sa nachádzal bohato zdobený mihrab, do koralu vytesaný nábožensky založenými lodivodmi. Modlitebný výklenok smeroval približne k miestu, kde tepalo srdce Lode – v tejto postrannej kaplnke sa niektorí lodivodi, nechávajúci opodiať rásť produkty snenia mŕtvych, venovali dosahovaniu stavu vakuity – prázdnoty mysle. V magickom tranze následne odpaľovali sigilá do podvedomia, čo bola popri lucidnom snení ďalšia osvedčená technika, vhodná k trochu drzejšiemu popostrčeniu kyberevolučného procesu k rýchlejšiemu prejavaniu sa špecifickými ponukami vo virtualite orgware. Niektorí lodivodi noc čo noc dráždili týmito šifrovanými túžbami sily stojace

za vedomím, až potom paradoxne nedochádzalo k očakávanému progresu v katalógoch ponúk, ale k bujeniu akýchsi monštrózných novotvarov.

Tie najprv zachvátili ich astrálne telá, aby neskôr pokrútili

aj tie fyzické. Tie potom znetvorili do podôb tak odporných, že ich majitelia sami vyhľadávali ľudozrútskych felcidov a žadonili, aby ich kosti navždy rozpustili v tráviacich kyselinách – a nestráviteľný orgware

s mriežkou plnou akýchsi nepodarkov vypluli membránou do vákua.

Wirx prešiel okolo nezvykle vysokej pätky stĺpu dozadu a chvíľu skúmal vyryté rastlinné reliéfy zdobiace podkovovitý oblúk nad vchodom mihrabu. Potom vošiel dovnútra a prezrel si magické potreby - drobné kusy falošného pergamenu, kaligrafické pero, niekoľko flaštičiek s tušom rôznych farieb, zápalky, oleje, sviece a trojnožka s miskou, v ktorej sa pálili sigilá nakreslené na papieri, krátko po ich vrhnutí do podvedomia.

Pred Wirxom sa napol priestor a vyplul modrastý oblak, ktorý sa v okamžiku sformoval v známú vráskavú tvár.

„Tak čo, Wirx? Žiadne výčitky?“

S Wirxom sa zatočil svet – prudko cúvol a vytreštil oči, no ihneď hlasno zavrčal, aby tak zakryl prvotný úľak. Rozhodne nechcel Nydauldovi dožiť pocit zadostučinenia z toho, že sa mu ho snáď podarilo vystrašiť. Vystrúhal na tvári výraz znechutenia a otočil sa

so slovami: „Zase ty? To hádam nestačilo, že som zničil tú vežu?“ Akokoľvek presvedčivo a nebojácne to však pôsobilo, sám vedel, že ak by sa díval na tú tvár ešte chvíľu, roztriasol by sa ako rôsol.

Nydauldova tvár sa mu vzápätí objavila nad ramenom a veselo zahlásila: „Nuž, veru nestačilo, a než ťa napadnú ďalšie, povedzme tradičnejšie spôsoby, ako sa zbaviť otravného ducha, varujem ťa, že,

na takého ako ja, ti bude svätená voda či exorcizmus, to ak by sme postúpili na vyšší level, celkom na nič. No a nemysli si, že som za ten čas, odkedy sme sa videli naposledy, len tak zaháľal, to veru nie. Dostal som skvelý nápad zjaviť sa niektorému z Kapitánov a porozprávať sa s ním

o tom, čo sa skutočne stalo v ten osudný deň, ale akosi som nadobudol pocit, špehujúc rozličné rozhovory po celej Lodi, hlavne v oblasti provy, že o to vlastne ani nikto nemá záujem. Nakoniec som sa teda rozhodol ponechať veciam prirodzený priebeh.“

„Tým myslíš otravovať ma po zvyšok života?“ ozval sa Wirx a vložil do hlasu, čo najviac opovržlivý tón, ale zároveň sa snažil, aby vyznel nezaujato – podporovať tie jeho šibnuté záľuby, ktorými si teraz kompenzoval za života nesplnené túžby, Wirx vážne nemal v úmysle.

„Ach, Wirx, drahý priateľu,“ oslovil ho Nydauld, keď sa mu rozpúšťal v ústach, „ani si nevieš predstaviť, ako rád by som niečo takého robil,“ a Wirx si bol celkom istý, že vedel, „bohužiaľ, ten, pre ktorého som si prichystal k zažitiu množstvo duchárskych historiek, ktorými by potom mohol baviť Kapitánov na večierkoch, ich žiaľ už nebude môcť oceniť...“

„Čože? Čo tým myslíš?“

„...pretože jeho čas na Lodi sa kráti.“

„Pche,“ odfrkol si posmešne Ocelot. „Môj čas na Lodi práveže mnohonásobne vzrástol, ak si si to náhodou pri svojich potulkách nevšimol. A Kapitánov na večierkoch skutočne baviť hodlám – ale o tom ako som z každej sieťovej veže nechal vymazať jeden neodbytný malware.“

„Na tvoju cestu do pekla už pokladajú dlažbu.“

„Skôr mi prestierajú červený koberec na snem Kapitánov.“

„To sa ešte zapotíš, než sa na nejaký dostaneš.“

„Skutočne? O tom by som pochyboval. Je mi však celkom jasné, že ako ľudský úbožiak si tu musel popri tesnom spolunažívaní s felicidmi neskutočne trpieť, takže si sa musel na niekom vymstiť. Bohužiaľ, s tou metaponukou ti to nevyšlo!“ Do Wirxa razom vstúpil hnev, keď sa mu pobláznený lodivod pokúšal nahovoriť, že si z nejakého ním vybájeného dôvodu nestihne užiť žiadne pocty, že sa nič z očakávaných skvelých časov neudeje. Pohrdavo sa zachechtal.

„Vyšlo, či nevyšlo, to sa ešte uvidí“ povzdychol si Nydauld. „Rád som si s tebou zase raz pohovoril, ale musím ísť – okrem toho, nechcem ťa ďalej vyrušovať, keďže už za chvíľu budeš mať plné ruky práce. Au revoir, seigneur Wirx.“

S rozplynutím sa fantóma vyskočila v Ocelotovom snopriestore bublina oznamujúca ukončenie modelácie v kontajneri.

„Tak rýchlo?“ zvolal prekvapene Wirx. „Čo to má znamenať?“ Vybehol z mhrabu a spoza stĺpu naňho vykukol členitý ovál, oproti pôvodnej veľkosti len mierne zväčšený, potichu hovejúci si uprostred sály.

Wirx nemohol uveriť, že sa modelovací proces skončil a ako sa prikrádal k zvrásnenému objektu, párkrát sa presvedčil, či ho z mhrabu nesleduje duch lodivoda – ihneď ho totiž začal podozrievať, že v tom má zapletené prsty. Ved', čo iného by Nydauldovi spôsobilo väčšiu radosť, než hodiť starému dobrému Wirxovi zopár polien pod nohy na jeho ceste za slávou – a sabotovanie rastového boxu sa na to zaručene hodilo.

„Ten prekliaty skurvenec,“ zašomral Wirx, aj keď si nebol istý, či za to skutočne mohol on – každopádne, trochu si naňho zanádať nikdy nebolo na škodu. A čo vôbec mali znamenať tie jeho tajnostkárske reči? Po krátkom prehodnotení sa mu však nezдалo, že by čosi také spáchal. V Nydauldovom prípade to skôr vyzeralo na sľadenie okolo a pchanie toho svojho duchárskeho nosa všade, kde sa dalo. Wirx pochyboval, že by dokázal niečo reálne ovplyvniť, teda okrem dohovárania Kapitánom, čo by bol veľký problém. Podľa jeho slov o to však našťastie nejavil veľký záujem. Z kybersféry si však mohol povšimnúť niečoho dôležitého, niečoho, čo Wirx a ostatní prehliadli, alebo neboli schopní zachytiť dostupnými zmyslami, či technikou.

Wirx pristúpil k boxu a prešiel prstami po závitoch. Škrupina zmenila tvar. Záhyby a vypukliny sa rozšírili a nabrali objem, medzery sa roztiahli v temné brázdny. Kontajner skutočne vyzeral, akoby prešiel celým procesom. Možno vlastne ani nebol dôvod na obavy, keď kto povedal, že výsledný produkt sa musí modelovať dlhšie? Len domnienky psychonaučtov, nič viac. Nakoniec, toto bola modelácia metaponuky a ruku na srdce, s tým tu na Lodi nemal nikto skúsenosti.

Wirx sa usmial a uľahčene si vydýchol, vnoril prsty medzi závit, pripravený odlúpnúť

prvý kus. Hodnoty jeho sonicu vyleteli na maximálnu úroveň.

Škrupinu čosi preborilo zvnútra tak prudko, že úlomky z nej vytryskli ďaleko za Wirxov chrbát. Ten sa pokúsil uskočiť, zaprskejúc, keď sa mu prach dostal do nosa a úst, no zareagoval neskoro – čosi mu zovrelo hrdlo tak silno, že len bezmocne zachrčal. S hrôzou v očiach ostal civieť

na svalnatú ruku, ktorej prsty spoľahlivo udusili jeho výkrik. Vytiahol pazúry a zaryl ich do predlaktia, jeho ľavačku letiacu na pomoc s taseným pulzorom chytila za zápästie ďalšia ruka, ktorá prerazila kôru rastového boxu. Pulzor tupo buchol o zem. Škrupina praskala a rozpadávala sa v malých explóziách na úlomky a prach, odletujúci do okolia ako šrapnely. Za rukami, vynárajúcimi sa z tmavého úkrytu narysovalo jantárové prítmie pozdĺžnu hladkú tvár bez vrások, v ktorej prepadnutých lícach sa koncentrovala temnota – Wirx tú tvár, i keď mladšiu a akosi bezvýraznú, okamžite spoznal. Porfyro.

Keď už si Wirx myslel, že mu od samého tlaku puknú stavce, stisk povolil a on padol mužovi k nohám. Nečakajúc na ďalší prejav jeho nadľudskej sily, bleskovo zaspätkoval na dlaniach a päťach pár metrov dozadu, preč z dosahu smrtiacich hnátov. Zastavil ho až náraz chrbátom do pätky stĺpu. Chytil sa za krk a sprudka dýchal, pozorujúc, či sa zlatavá silueta, stojaca pred roztrúsenými zvyškami kontajneru, nedá do pohybu – ale k jeho úľave a prekvapeniu, muž si len letnými dotykmi oprášil úlomky z ramien a potom sa na Wirxa usmial – stal sa ešte porfyrovskejší, než doteraz. Ten zvláštny úsmev vydal za stovku odpovedí, ktoré by z neho v tej chvíli Wirx najradšej vytiahol a

aj za zopár takých, na ktoré by sa radšej nikdy nespýtal. Miesto nich tu bola len jedna odpoveď, bezslovná, skrytá vo výraze. Tá znela, že nový Porfyro vie všetko, čo vedel ten starý, plus pár dôležitých drobností navyše. A zdalo sa, že sa naňho nehnevá.

Wirxa ten výraz na chvíľu upokojil, a keď k nemu Porfyro vykročil

so slovami: „Žiadne strachy, priateľu. Zabiť ťa je to posledné, čo by som chcel urobiť,“ vyznelo to tak presvedčivo, že by Wirx najradšej opomenul, že mu tento chlapík pred minútu takmer zlámal väzy.

V opomenutí mu však zabránili hodnoty sonicu, ktoré neklesli ani o percento.

Ako sa k nemu blížil, Wirx sa rozpamätal na slová Kapitána Rocha o metaponukách. Podľa neho obidve predstavovali určitý typ záchrany, no zmýlil sa v tom, keď si myslel, že aj tá druhá je riešením celkovej situácie – áno, bola záchranou, ale len pre toho, v koho mriežke

sa v posledných momentoch života odomkla, bola ultimátnou odpoveďou vydráždenou strachom z nekontrolovanej nenávisti snivcov. A tá, ktorá ich mohla zachrániť všetkých, je navždy stratená. Alebo sa mylí? Nakoniec, popis ponuky nikdy neklamal, aj keď v určitých prípadoch býval nejasný ...

Porfyro sa zastavil meter pred ním, predpažil ľavú ruku a Wirx si až teraz všimol množstvo dier pokrývajúcich chrbát lakťa. K jeho zdeseniu, z jednej z nich vyliezol kábel s morficou koncovkou, zavlnil sa vzduchom ako lesklý čierny had a neomylnne vrazil zuby do portu na felicidovom headware – a vpustil mu do systémov jed.

Bublíny virtuality okamžite splasli, antivírusové programy sa len neškodne obtreli o agresívny malware, ktorý, akonáhle sa zmocnil OS headware, pokračoval kyberpriestorom mikroflexáže do prirodzeného implantátu, ktorý ho, na Wirxovo počudovanie, prepustil do útrob bez boja. Ako vítaného hosťa. Predtým, než oba implantáty vyhasli a vedomie, ktoré s nimi operovalo sa natiahlo stovky svetelných rokov ďaleko, Wirx len ostal rozpačito civieť na absolútne hodnoty sonicu a stále neveril, že ho Porfyro nechce zabiť.

Markýz de Gassicourt, baronet du Potet a l'abbé Lenglet Dufresnoy sa zišli v naliehavej veci v salóniku, neobvykle umiestnenom za cimburím vysokej veže, vyčnievajúcej nad západným krídlom renesančného paláca, útočiska klanu temných snivcov, na doporučenie jedného z prednostov kybercheruba, pomenovaného Les Fils de Dieu – názvom, z ktorého baronet a zopár ďalších pokryteckých príštipkárov neskákalo zrovna nadšením. Nie tak de Gassicourt. Jemu by len lichotilo, ak by k nemu technopneumati pri dokončovaní južného krídla, vzhládali ako k Synovi Božiemu. S tým nemal problém. Okrem toho, to nadšenie, keď mu prednosta udelil titul markýz už trochu vyprchalo a bolo treba sa poobzerať po niečom bombastickejšom.

A práve ďalšia takáto bombastická záležitosť, aj keď zároveň pomerne znepokojivá, sa neunúvala odomknúť v jeho mriežke len pred štvrtihodinou. De Gassicourt okamžite rozoslal hromadnú správu všetkým členom, no k jeho sklamaniu sa pohotovo dostavili len dvaja – ostatní sa ospravedlnili, že sú kdesi veľmi ďaleko v susedných klifotoch, venujúci sa práve vytrhávaniu kyberštruktúr z tiel technopneumatov, alebo čomusi podobnému, čo bývalo vždy dobrou výhovorkou, prečo odmietnuť jeho zdvorilé pozvania. De Gassicourt sa preto rozhodol, že na nich

na najbližšom stretnutí až tak nenavrieska. Ďalšia vec, ktorá mu skazila radosť bol svojím spôsobom neuveriteľne otravný fakt, ktoré vyletel z Du Potetovej drzej papule hneď potom, ako otvoril oblok kvôli čerstvému vzduchu a oni zatrónili na chevalierkách a v podstate im povedal presne to, čím chcel de Gassicourt prítomných totálne odrovnať.

„Čože? Ty takisto?“ zakvílil sklamane, keď sa dozvedel, že metaponuka nepočula odomknutím len jeho. Rozmrzelo vydul spodnú peru a zamračil sa, jeho vystretá chrbtica sa skrivila – veselá nálada bola preč. Namosúrene klopkal prstami po opierkach a vysielal k Du Potetovi nevraživé pohľady. Nakoniec vyštekol: „No, to je teda aj môj prípad. Nabudúce ale láskavo počkaj, nech sa najskôr vyjadrí ten, kto stretnutie zvolával!“

Nato zabubnoval prstami ešte silnejšie a naliehavejšie, ukázal

na zmäteného, vyplašeného baroneta a dodal: „A vôbec, ja som šéf klanu. Mám právo na prvé slovo, nech už by nás povolal hoci aj behemotský prednosta.“ A za tým posledným zovrel klopkajúcu ruku v päšť a tresol ňou po dreve, až Du Potet od ľaku nadskočil. Hlavného šéfa behemotskej superštruktúry radšej nespomenul, tomu by asi prvé slovo prenechal.

„Fajn, fajn,“ povedal zmierlivejšie za moment, keď snivci ostali mlčky sedieť a všetko nasvedčovalo tomu, že si získal ich absolútny rešpekt. „Zdá sa, že sme narazili na nanajvyšš zaujímavý a ojedinelý jav.“ De Gassicourt si zaplietol do seba prsty, zahákol ich o pokrčené koleno, ruky napol v lakťoch a pokračoval: „Odomknutie metaponuky nie je častý jav – o to viac, keď sa odomkli dve súčasne v rámci jedného klanu.“ De Gassicourt podozrievavo zaškútil na l'abbého Lengleta – ten však len prudko pokrútil hlavou na znak toho, že už nikto iný nemá v úmysle ukrajsovať si z jedinečnosti tohto vzácneho momentu. De Gassicourt tiež predpokladal, že pokiaľ by sa tak stalo niektorému z neprítomných členov, jednoducho by sa už sám ozval.

„Každopádne,“ pokračoval vzápätí, „zatiaľ sa mi nepodarilo zistiť o aký produkt sa jedná.“ V salóniku zavládlo náhle ticho. Du Potet sa dovtípil, že mu takto markýz dáva najavo, že tentoraz rozhodne nepochybí, ak prispeje poznatkom do dišputy.

„U mňa rovnako, markýz,“ utrúsil pohotovo baronet. „Metaponuka sa odomkla pred osemnástimi minútami a odvtedy zabrala desať políčok mriežky.“

„U mňa pätnásť, ale odomkla sa trochu skôr. Vskutku nevídané,“ poznamenal. „Priznám sa, páni, že s niečím podobným som vôbec nerátať,“ vzdychol ustarostene šéf klanu, vstal, založil ruky za chrbát a začal chodiť po salóniku hore dole. Du Potet správne vytušil jeho obavy, a len nad nimi ležérne mávol rukou: „Iste, pokiaľ nevynájdem novú hackerskú techniku ako preposlať metaponuku do orgu nejakého technopneumata, alebo človeka, pravdepodobne si tento produkt veľmi neužijeme – ale zväžme vývoj týchto techník za posledné storočie – postúpili neuveriteľným tempom. Ak na to chcete poznať môj názor, nuž, niečo takého je poslednou dobou na spadnutie. Som si celkom istý, že kybercherub nám bude v tejto veci viac než nápomocný.“

„Iste, iste,“ pritakal de Gassicourt, „ale táto metaponuka vôbec nevyzerá transmogrifi-

kovaná temným snením. Vyzerá skôr ako transfigurovaná. A predstavte si, aj keby sa nám ju podarilo vymodelovať z orgu náhradníka, no predstavte si,“ markýzov prejav nabral na hlasitosti, „ako by sme sa strápnili pred ostatnými.“ Snivec sa zastavil uprostred miestnosti a chytil sa za zátylok. „Naviac tá prekliata bolesť hlavy – myslíte, že to s tým môže súvisieť? Cítite to aj vy?“

Du Potet už mal na jazyku, že áno, že aj jeho podozrivo rozbolela hlava, ale markýz vôbec nepočkal na odpoveď, otočil sa a zamieril späť ku kreslu – l'abbé Lenglet vyslal k baronetovi jedno nadvihnuté obočie a oči obrátené v stĺp, čím ho určite nechcel odradzovať od budúcich príspevkov do debaty, každopádne mu tým chcel naznačiť, že de Gassicourt, akoby ho nepoznal, rád vedie siahodlhé monológy, okorenené rečníckymi otázkami.

De Gassicourtovi teda praskala hlava vo švíkoch. Sledujúc

vo virtualite metaponuku rozliezajúcu sa na čoraz väčší počet políčok, vynorili sa pred markýzom pochybnosti, sprvu smiešne nepravdepodobné, no postupne naberajúce na vážnosti, že oná metaponuka mu možno skríži plány vylepšiť zopár disktriktov blízkej klify novými nápadmi, ktorými ho len pred pár dňami inšpirovalo prastaré, no znamenité dielo zvrhlosti 120 dní Sodomy od markýza de Sade. A ako bolesť závratným tempom silnela, až sa mu z nej išla hlava rozskočiť, začal mať podozrenie, že už nestačí vylepšiť vôbec nič, ba čo viac, ani ju nedočíta.

Du Potet si všimol podivného strnulého výrazu v jeho tvári a tak vstal, a s obavami k nemu pristúpil. De Gassicourt však zaspätkoval a vyštekol: „Nepribližujte sa!“ To, čo nasledovalo bolo aj pre baroneta a l'abbého, zvyknutých aj na tie najdivokejšie výstrelky získané z prvej ruky v behemotských klifách, trochu bizarné.

De Gassicourtova buľva vyletela z očnej jamky, akoby vystrelená

pod veľkým tlakom a pred nárazom do baronetovho čela jej zabránil len zväzok šliach a nervov, ktorý ju stiahol späť a nechal trochu nepatrične sa hompáľať na markýzovom líci ako nechutnú ozdobu. Z očnej jamky sa čosi tenkého snažilo dostať von a baronet s hrôzou zistil, že je to prst pokrytý jemnou srstou a zakončený pazúrom. Za prvým prstom vyliezol druhý a snivec nepochyboval, že by nemal byť posledný, no nič ďalšieho sa už do úzkeho otvoru nezmestilo. Priestorový problém sa však vzápätí vyriešil. Markýzova hlava pukla krížom cez stred čela a pomedzi jeho krátke čierne vlasy vytryskla fontánka mozgomiešnych tekutín, nasledovaná štvoricou dlhých pazúrov predierajúcich sa na povrch. V pomaly rozširujúcej sa pukline na čele žmurklo na Du Poteta zelené mačacie oko.

Potom to už išlo rýchlejšie. Baronet uskočil dozadu a len o vlások sa uhol pred osrstenou pažou, ktorá sa preborila cez ľavú tvárovú časť úbožiaka, v snahe chňapnúť po koristi. Snivec sa síce vďaka rýchlemu úskoku vzad vyhol smrtiacim pazúrom, no pri dopade sa

nešikovne potkol o vlastné nohy a strieskal sa na okraj čajového stolíka, ktorý na seba prevrhol. Našťastie, na stolíku nebol žiadny čaj. Ihneď stál opäť

na nohách, kútikom oka zahliadnuc rovnako zmäteného l'abbého. Ten sa od ľaku takmer prevrátil s chevalierkou. Duchaprítomne a pohotovo nechal pár povelmi vo virtualite zmeňiť svoju morfickú ľavačku, dosiaľ nevinne spočívajúcu v lone, na produkt temného snenia - plazmový kanón.

Hlava markýza de Gassicourta sa mnohonásobne zväčšila, viditeľne držaná pokope už len pár pružnými kusmi kože natiahnutej

cez rozširujúce sa praskliny. Jeho krk nebývalo zhrubol a hrudník sa mu za pukotu kostí nafúkol, až z hodvábanej košele odstrelilo zopár gombíkov. Potom už formujúce sa čosi v jeho vnútri vzrástlo natoľko, že telo tlak nevydržalo a roztrhlo sa na niekoľko veľkých kusov. V ohlušujúcom výbuchu zasypalo salónik rotujúcimi kostenými šrapnelmi a krupobitím vnútorností sprvu sprevádzaným desivým ľudským výkrikom, no rýchlo nahradeným hrdelným revom tvora, ktorý v tej krvavej explózii vyskočil z markýzovho trupu a zadunel masívnym telom na zem.

Baronet Du Potet zísal s otvorenými ústami na felicida zapleteného

na podlahe do čriev, odvíjajúcich sa k majiteľovým pozostatkom ako nejaká početná pupočná šňúra, pútajúca ho k nestvornému dietku.

L'abbé zareagoval príhodnejšie – okamžite predpažil tmavý dutý valec, siahajúci mu od lakťa až po členky, a povelom odpálil

na nepozvaného hosta zničujúcu polysféru obalenú korónou mihotajúcich sa energetických chápadiel.

Felucid sa mohutným odrazom nôh vzniesol do vzduchu. Strela ho tesne minula, spáiac mu kožu so srstou na chrbte letným dotykom praskajúcej koróny. Vrazila do protiľahlej steny a zmietla ju v daždi,

za letu drvených tehál, bridlice a okrasných obkladov na strechu renesančného paláca. Do salónika sa dovalil oblak rozvíreného prachu. L'abbé si pred ním zakryl tvár a pritom načúval buchotu dopadajúceho materiálu. Keď sa mrak trochu usadil, neveriacky sa pozrel na veľkú dieru v stene salónika a nevedel, či sa mu kolená chvejú od šoku alebo

od doznievajúcich účinkov pulzu, ktorý rozvibroval vežu ako strunu.

Obrátil sa na baroneta stojaceho mlčky vedľa neho a povedal: „Ups.“ V tej rýchlosti a zmätku sa s nastavením jednoducho príliš nezaoberal.

„Kde je?“ zašepkal Du Potet. L'abbé si až s jeho slovami uvedomil, že felicida to muselo vrhnúť dole s murivom – a aj keď sa hovorilo, že felicidi majú viac životov než mačka, roz-

lial sa mu po tvári spokojný úsmev.

Du Potet prešiel k miestu, kde bývala kompletná východná stena, dávajúc si pozor, aby nestúpil do markýzových ostatkov, teda aspoň tých najväčších. Zachytil sa sekretára a vyklonil sa ponad cimburie. Nedôverčivo sa zahľadel na strechu pod ním a potom na nádvorie, kam sa sutina zviezla, ako predpokladal, s mŕtvym telom. Ale okrem rozprášených zvyškov steny tam nič iné nebolo.

Otočil sa ku kolegovi, pripravený zdeliť mu svoje znepokojenie, no slová mu uviazli v hrdle. Za Lengletom, stále sa škeriacim nad vlastným výkonom, preliezla dovnútra popod horný preklad okna, ktoré po ich príchode otvoril markýz, tmavá silueta. V tichosti sa premiestnila po mnoholaločných oblúkoch nevysokej klenby nad nič netušiaceho snivca.

Za jeho hlavou párkrát zakmital dlhý fľakatý chvost, na konci skrútený do mandaly, ako kyvadlo odtikávajúce jeho smrť.

Du Potetov vydesený pohľad a náhle zadutie vetra, ktoré mu prečesalo vlasy, stačili, aby si viacmenej dal dohromady, čo sa za ním asi odohráva. Úsmev mu pohasol.

Dopadlo naňho stokilové telo, so zadunením ho zrovnalo s podlahou. Tvor zahryzol a silným šklbnutím čelustí vykĺbil koristi ľavú morfickú ruku, na chvíľu strnul a zabľýskal zelenými zreničkami na ohromeného baroneta opodiaľ. Potom prudko švihol dole hlavou a cvakol zubami. L'abbého zavrešťanie sčasti udusila veľká laboruka, ktorá mu gniavila hlavu desivou silou a pravdepodobne by ju rozpučila a stala sa hlavnou príčinou jeho smrti, nebyť toho vydrapeného kusu mäsa, ktorý opísal krvavý polkruh od jeho krku k stropu, kde sa mlaskavo rozplásol a ostal tam visieť.

L'abbé Lenglet Dufresnoy so sebou párkrát pomykal. Šelma ho ešte chvíľu tlačila k podlahe, akoby z neho chcela vyžmýkať, čo najviac tekutín skrze dieru normálne vyplnenú ohryzkom, no po ubehnutí niekoľkých sekúnd už nebolo potreba venovať mu pozornosť.

Felucid vstal, srst' zväčša pokrytá markýzovou a l'abbého krvou sa zaleskla v jantárovom svetle stropného žiariča. Pomaly pristúpil k trasúcemu sa baronetovi, ktorý chcel ustúpiť, no nemal kam, päty mu už prečnievali ponad priepasť. Snivec až teraz rozpoznať rasu. Ocelot. V jeho hrudníku sa zlovestne prevalilo hromobitie.

„Chceš ma zabiť?“ zaskučal Du Potet.

„Nie,“ odvetil felucid.

Potom baronetovo telo explodovalo.

Porfyro si poutieral nahé telo do kusov rozdrapanej látky, ktoré zatiaľ nestačili nasiaknuť tekutinami, obliekol si prekvapujúco nie až tak zakrvácaný odev snivca, ktorému Wirx

roztrhal krčné tepny a nakoniec

na seba ešte hodil bavlnený kabát visiaci na vešiaku.

Wirx sa z toho všetkého musel pár minút spamätávať, no aj tak sa Porfyro nestačil čudovať, ako pohotovo zareagoval hneď

po vymodelovaní z virtuálneho kadlubu poslaného hypertransferom

z Lode do orgware temného snivca, nachádzajúceho sa približne

v miestach bývalej orbity Korinthosu.

„Dobrá práca, Wirx,“ poznamenal lodivod. „Dúfam, že už chápeš, prečo som so sebou zobral práve teba. Metaponuka mi umožnila vziať

so sebou jednu ďalšiu bytosť podľa vlastného výberu a ty si bol okamžitá voľba - kvôli tvojim schopnostiam, nie kvôli tomu, čo si spravil. Nie je to žiadny môj akt pomsty. Je to prosba o pomoc.“

Wirx, ktorému zrážajúca sa krv zlepila srst' do špicatých kuželov, takže jeho silueta črtajúca sa oproti akosi falošnej oblohe belejúcej sa v obrovskej diere, vyzerala ako pokrytá drobnými hrotmi, len smutne prikývol – to prvotné trpké uvedomenie si, čo všetko zanechal na Lodi vyletelo z veže spolu so srdceryvným zrevaním krátko potom, ako vymodeloval Porfyro a on sa ho pokúsil napadnúť. Lenže Porfyro sa zmenil. Aj Ocelotie reflexy a sila naňho boli krátke.

„Aký je teraz plán?“ spýtal sa po chvíli.

Porfyro si obul ťažké čižmy snivca, z ktorého vymodeloval a prešiel k ďalšiemu, ktorý ostal v kuse od drieku po špičky nôh. Odhrnul mu z boku vyvrhnuté vnútornosti pod ktorými zahliadol čosi povedomého. Spoza jeho opasku následne vytiahol pol metra dlhé pero, len na pár miestach prebíjajúce červeň pôvodnou belobou.

Ukázal to pero, akoby vytrhnuté z krídla gigantického vtáka, Wirxovi a povedal: „Teraz pôjdeme nájsť nejaký veľký ostrý predmet.“

Jozef Harendarčík

Vankúšik

Marcel Potopa škrtne poslednou zápalkou. Chytro ju priloží ku knôtu sviece a s vopred sklamaným výrazom čaká, že ani tento krát sa mu nepodarí ju zažať. Pomedzi pohnité zuby mu náhle vykĺzne radostné zapískanie. Svieca sa rozhorí ako malý polnočný zázrak.

„Tak! Svetlo by sme mali. Čo ďalej?“ zamrmle si popod nos Marcel Potopa.

Na múroch mauzólea sa mihajú pokrútené tiene. Útly mužik vie veľmi dobre, že nie všetky príznaky poskakujúce po stenách sú dielom tancujúceho plamienka.

V studenej miestnosti ležia dve mohutné rakvy. Akýsi šikovný rezbár im na bočné steny vysústružil polozabudnuté výjavy z Biblie. Okraje i veko sú pokryté zlatými znakmi, ktoré pre mŕtvych ľudí majú asi taký význam, ako strecha na búdke pre vtáčikov. Sväté hlavy prorokov, apoštolov a Kristov sú popretkávané dierkami, ktoré tam vyhlbil záhrobný hmyz. „Bodaj by ich!“ zahreší Marcel. „Červov i chrobákov, netopierov aj krtkov. Ký čert vám dovolil hodovať na mozgoch a posteliach počestných spáčov?“ Z diaľky k nemu doliahne kĺzavé vytie vlkov. „A aj vás, vy beštie pekelné! Človek sa kvôli vám poriadne nevyspí.“

Jedna z dvoch rakiev je otvorená. Pomaly k nej pristúpi a vystrašene natiahne krk, akoby sa bál, čo uvidí v tej bezodnej priepasti. Prisunie si svetlo o čosi bližšie. Vo vnútri kedysi nádherne čalúnenej truhly sú porozhadzované kosti. Marcela Potopu obleje studený pot. Kosti kedysi patrili veľmi peknej žene. Zaspomína si na jej kypré boky, baculaté líčka, robustný zadoček... A teraz je z nej hromada kostí potiahnutých zeleným machom.

Na podlahu z udupanej hliny rozťahne starú košeľu. Na ňu poukladá všetky kosti z rakvy. Úctivo dáva jednu vedľa druhej, zatiaľ čo hlavu skrúca na bok, pretože ostatky prenikavo zapáchajú. Nakoniec rukávy košele zviaže na uzol a tak vytvorí ufúľaný batôžtek plný hrotajúceho tajomstva.

„To nemáš nič lepšieho na robote?“ ozve sa prísny hlas zo zatvorenej rakvy. Chrbát Marcela obsypú zimomriavky. Toporne ostane v miernom podrepe a čaká, či sa hlas ozve znova.

„To sa mi iba marilo,“ neisto zašepká Marcel. Obhliadne sa k dverám, ktoré vedú von z hrobky.

„Niečo som sa pýtala, hlupák! Tak mi okamžite odpovedaj!“ ozýva sa z truhly. „Načo berieš tie ostatky, há?“

Marcel sa zahanbene zahľadí na vrecúško, zeleno-šedé líca sa mu mierne zapýria. Plameň sviece sa zatrepoce ako krídla havrana, zatiaľ čo do hrobky sa vnára čoraz surovejší chlad.

„Mám jej odpovedať?“ pýta sa sám seba. „Načo jej to je? Hádám je to moja vec a iba moja starosť!“ Pristúpi k dverám, ruku položí na zhrdzavenú kľučku.

Zrazu namosúrený nebožtík hlasno udrie do veka rakvy. Dutý zvuk sa zahryzne do útlej duše Marcela. Ten roztrasene prehltnie srdce, ktoré sa mu snaží od strachu vydrať z hrude von. Neprestáva však krčovito zvierať kľučku, až mu popraskajú na prstoch tenké žily.

„Idem...“ zakokce bojzливо, „idem do mesta.“

„Dôvod!“ zabreše mŕtvola.

Marcelovi sa rozklepú zuby aj kosti. „Nech mi všetci mŕtvi pomáhajú,“ zašepká. „Potrebujem vankúšik. Bolí ma celé telo,“ odpovie po pravde. Pri myšlienke, že ho čosi bolí, sa takmer rozplače.

„Ty huba plná dáždoviek! Šuhaj švárnny škaredý!“

Marcel skormútene opustí hrobku.

Nadýchne sa jesennej tmy obalujúcej cintorín a zahľadí sa na spln mesiaca, ktorý mu svojou krásou odoženie chmúry z rozkladajúcej sa tváre. Batôžtek šmarí niekam do krovia k murovanému plotu a zamieri popri prastarej aleji vŕb dole briežkom. Smerom do mesta.

Rexík, staručký doberman, položí bradu na laby a od hladu zakňučí. Nežral už tri dni. Prázdny žalúdok, prázdne srdce, prázdny život. Iba únava, ktorá postupne otupuje telo i ducha. Rexík, po troch dňoch neúspešného lovu na všetko živé, utiahol sa do šípkového krovia na okraji mesta, ľahol do blata a pomaly zhasína.

Smutne pozoruje chodník, či po ňom neprejde aspoň jedna mamička s kočíkom plným spiaceho mäška, no keď kostolné zvony odbijú polnoc, vie, že dnešný deň je jeho posledný.

Otvára a priviera oči podľa toho, ako ho zmáha staroba a bolesť. Celý večer sa z diaľky ozýva brechot niekdajších kamarátov. Na celú papuľu sa chvastajú svojimi preplnenými misami. Kuracie krídelka, prasacie hlavy, kocúr od susedov...

Áno, veľmi sa snažil s nimi dohodnúť, no nepomohlo ani prosíkanie. Pes sa o žrádlo ne-rozdelí ani s vlastnou materou.

A tak mu neostáva nič iné, iba dívať sa na ten prekliaty chodník, ktorý vedie na cintorín, a spomínať. Spomína na svojho pána, ktorý ho vychoval, daroval mu krásny prístrešok a nikdy ho nenechal hladovať. „Aký som bol len hlúpy,“ zakňučí „že som od neho vôbec odchádzal. Že som ja túžil ešte pred smrťou okúsiť slobodu, odpútať sa od svojho predošlého života na reťazi a utiecť do širého sveta. A tak tu namiesto slobody skapínam od hladu a chladu.“

Dobre vie, že ak by sa vrátil k svojmu pánovi, ten by ho istotne prijal naspäť. Misu by mu vyčalúnil samými dobrotami. Lenže právom sa o dobermanoch a starcoch hovorí, že sú príliš hrdí na seba a tvrdohlaví ako deti. Neponíži sa a nebude prosiť o prijatie. To radšej zdochne.

Zrazu sa Rexík strhne, akoby ho mala už-už raniť mŕtvica. Avšak nie je to ruka chladnej smrti, ktorá sa dotýka jeho srdca a pomaly ho stláča ako pomaranč. Je to pach! Pach, na ktorý tak dlho čakal. Je pravda, že žrádlo by malo voňať a nie zapáchať. No mäso, ktoré zacítil, je v hlbokom štádiu rozkladu. Preto smrdí. Lenže staručkému a prehladovanému psovi to nevadí. Je to žrádlo. Hoci skazené, ale žrádlo.

Od cintorína po chodníku kráča postava muža. Rexík výhražne zavrčí a vycerí svoje špicaté zubiská. Hlasno zabreše a tým dá najavo svojim chvastajúcim sa kamarátom, že dnes sa aj jemu bude podávať parádne jedlo. Odpoveďou mu je zabrechanie aspoň tučta psov a vlkov, ktorí mu gratulujú a povzbudzujú ho. „Tak vidíš, kamarát. Nažer sa do sýtosti.“

Marcel Potopa vylakane zastane. Pred ním sa zjaví mohutné čierne psisko s chvostom mávajúcim o prekot. Na špinavej hrudi sa mu rysujú rebrá od dlhého pôstu. Šialené a divoké iskričky v očiach dobermana prezrádzajú, že toto nie je prepád kvôli peňaženke.

Pes bez váhania vycerí zuby a ako rozbúrená rieka sa rozbehne k Marcelovi. Ten sa groteskne zvrtnie a uteká naspäť k cintorínu. Nedôjde ani po bránu, keď mu Rexík skočí na chrbát a zahryzne sa do krku. Marcel Potopa pocíti ostrú bolesť, keď sa mu zuby vnoria do jeho hnijúceho mäsa. Pes myká hlavou na všetky strany, aby si od chudáka čo najskôr odhryzol.

„Nechaj ma, psisko!“ skríkne a skrúca ruky za seba, aby chytil zviera za uši. „Ja už som dávno po smrti. Rozumieš, do šľaka? Moje kosti ti šmakovať nebudú.“ Dlaňou mu silno zovrie mykajúci sa chvost a odhodí ho čo najďalej od seba. Rexík sa zvalí na zem. Sklamane zavrčí, pretože v papuli mu neostala ani jedná kostička.

„To mi je jedno, kamarát,“ zabreše rozzúrený Rexík... „Živý či mŕtvy... Jeden z nás sa rána nedožije určite.“ Cíti, že do prvého útoku dal všetku svoju energiu a teraz ledva stojí

na vratkých labách. Napriek tomu to musí skúsiť odznova.

„Ak chceš, prinesiem ti nejaké jedlo,“ sľubuje Marcel a masíruje si boľavý krk. „Mám namierené do mesta. Istotne ti niečo pod zub zoženiem.“

Rexík naberie posledné zvyšky energie, mohutne sa odrazí od zeme a zahryzne sa nebožtíkovi priamo do vystrašenej tváre.

„Mali ste sakramentské šťastie, že som šiel okolo,“ rozrušene riekne muž s poriadnou nadváhou na tele. Krúti volantom ako automobilový pretekár, zatiaľ čo kolesá pískajú do spiacej noci. „Keby som včas nezasiahol, ten pes by vám zožral celý ksicht.“

„Nemuseli ste ho kopnúť tak silno, pane. Bol iba hladný, istotne by sme sa volajako dohodli.“

„Ste chmuľo?“ muž pozrie do spätného zrkadla na ubiedeného Marcela, ktorý kľčovito sedí na zadnom sedadle a trasie sa ako osika v Grónsku. „Bol to istotne nejaký pekelný vlk z čiernych lesov, čo sa po nociach túla po meste a hľadá svoje obete. Poznám ja také beštie. Už len krôčik a mohol sa z vás stať vlkolak. Čo tak na mňa zízate? Nekukáte filmy, kde je tej mršiny habadej? Stačí jedno uhryznutie a ste obluda. Veru tak!“

„Zaveziete ma do mesta, prosím?“

„Ja mám chalupu priamo na námestí. A mimochodom, volám sa Ondrej Mašina. Práve idem z nemocnice, viete? Mám tam ženu. Mali by ju operovať, došľaka. Mozog a tak, nevyznám sa.“

„To je mi ľúto, pán Mašina. Mňa volajte iba Marcel.“

„Ste dajaký zelený, kamarát. Mal by som aj vás zaviesť do nemocnice. Alebo do kostola. Kukajte po sebe, či sa už nemeníte na vlkolaka. Nechce sa vám zavýjať? Bože, aký ste zelený. Nemáte niečo s frňákom? Dobré nevidím, viete? Mám nosiť okuliare, ale pri šoférovaní mi vadia.“

„Nevozte ma nikam inam, iba do mesta, pán Mašina. Do svitania musím voľačo súrne vybaviť.“

„Voľačo súrne, hej?“ Ondrej Mašina prižmúri oči a skrúti pery. Dobitý muž, ktorý sa podobá viac mŕtvole než človeku, má istotne niečo za lubom. „A čo také musíte vybaviť?“ zvedavo sa vypytuje.

Marcel Potopa chvíľu mlkvo premýšľa, nakoniec odvetí: „Potrebujem vankúšik. Ležím v rakve už takmer storočie a doráňaný som ani Kristus po týždni na kríži.“

„Vankúšik...“ rozrehoce sa Ondrej na celé ústa. „To ste mi mali povedať skôr. Vy istotne

máte na mysli, nejakú buchtu. Hm? Nejakú povolnú ženu, u ktorej by ste si zložili ubolenú hlávku.“ Keď vidí, že Marcel ani nepritaká, ani nezapiera, rozrehoce sa ešte búrlivejšie. „Tak ja vám poradím, kamarát. O dva domy od mojej chalupy býva Klára. Škaredá jak noc, ohromne mocný hrudník. Chápete... Ona vás isto prijme. Je to zbohatlíčka, fíflena, ohyzda. Mužovi robí iba hanbu a to je on veru veľmi dobrý chlap. Chodte k nej a budete prekvapení. Zametie s vami viac, než to psisko. Však uvidíte.“

„Mohol by som sa na ňu pozrieť,“ hanblivo odvetí Marcel.

„Musíme si pomáhať, kamarát. Chodte za ňou, nehanbite sa. A teraz vystupovať! Tu je moja chalupa.“

Marcel Potopa sa zadíva na dom s deravou strechou a popraskanými múrmi. Jedno okno má rozbité, druhé vyplnené farebným kartónom.

„Majte sa pekne,“ priateľsky stisne Marcelovi Potopovi ruku. „Modlite sa za moju ženu. A modlite sa za moje hlinené prasa, aby malo v sebe veľa euríčok. Bez nich tá operácia nie je možná, viete?“ So smutným úsmevom otvorí výzgajúce dvere do svojej chalupy.

Do náručia mu vbehne malé dievčatko s dvomi vrkočmi pšeničnej farby.

Marcel Potopa skrúti hlavu smerom k domu, o ktorom bola reč. Krčné stavce mu o seba drhnú ako starožitný mlynček na korenie. Oči sa mu premenia na krvavé jazerá, ústa sa mu skrúti do ohyzdného úsmevu plného vytekajúcich slín a hlienu. Útly mužík je náramne zvedavý na Kláru s ohromne mocným hrudníkom.

„Drahý?“ nežne osloví Klára Telnatá svojho manžela a popritom sa spokojne obzerá pred veľkým zrkadlom už aspoň dve hodiny.

„Hm?“ odpovie Juraj Telnatý ponorený do perín manželskej postele. Pred očami má dektívku a v ústach dymiacu fajku.

„Páčia sa ti moje zuby?“ doširoka rozťahne mäsité pery, za ktorými sa zablýstia dva rady zlatých zubov.

„Sú nádherné, drahá,“ odpovie Juraj, ani len okom nemihne, iba si číta ďalej.

„Páčia sa ti moc?“ spytuje sa ďalej Klára a jazykom prechádza po svojej zlatej pýche.

„Jasné, že moc.“ Juraj neprítomne obráti stranu a potiahne si z voňavého tabaku.

„Chcel by si bozkávať taký nablýskaný chrup, drahý?“ otočí sa k mužovi a vyzlečie si horné pyžamo.

„Č- čo..?“ zakoktá Juraj Telnatý a konečne jej daruje svoj pohľad. Fajka v ústach mu padne k brade, keď sa díva na veľké bradavky a na vrstvy podkožného tuku, ktoré pripomínajú

visuté záhrady v Babylone. Najviac ho desia tie zlaté zubiská.

„Daj mi pusu, Jurko môj predrahý,“ našpúli maľované ústa, romanticky privrie oči a rukou šmátra pod perinou, aby ukoristila Jurajovu pýchu. Ten s panikou v očiach sleduje východy v podobe dverí a okna a zvažuje, k čomu je možné čo najrýchlejšie dobehnúť.

„Počkaj, počkaj!“ náhle skríkne Juraj. „Nieкто bol pred domom a díval sa na nás.“

Kláru obleje studený pot, nálada na milovanie okamžite vyprchá. „To myslíš vážne?“ Niekoľkokrát nasucho prehltnie a pretiahne si cez nahé telo prikrývku. „Myslíš, že to bol duch?“

Juraj pokrčí plecami. Vstane z postele a opatrne sa priblíži k oknu. Posunkom naznačí Kláre, aby zhasla lampu, no tá iba vystrašene stojí a myká hlavou, že mu nerozumie. Juraj pritisne tvár na sklo a hľadá nejaké stopy po tajomnom sliedičovi. Náhle vzduch pretne vlčie zavýjanie.

„To sú vlci z čierneho lesa. Vlkolaci!“ zhíkne Klára, ústa si prikryje oboma dlaňami, akoby vyslovila zakázané slová.

Juraj pokrúti hlavou. „Žiadni vlci, ani vlkolaci. Jasne som videl ľudskú tvár. Hoci... akúsi nekompletnú. Akoby doráňanú, strašne zohavenú.“

„Tak to musel byť sused Ondrej Mašina,“ rieke Klára a jej napnuté telo sa rázom uvoľní.

„Načo by k nám Ondrej Mašina chodil?“ Juraj dúfa, že má manželka pravdu. Veľmi rád by pokračoval v čítaní napínavej knihy. „A hlavne, čo by robil na našom dvore takto neskoro v noci?“

„Kvôli svojej chorej žene, ktorá je v špitáli. Už dva dni chodí Mašina od domu k domu a žobre peniaze na jej operáciu. Pche! Poslala som ho do čerta. Určite je to zase on.“

Na vchodové dvere nieкто zľahka zaklope.

„Už mám toho dosť,“ namosúrene riekne Klára a vnorí sa do teplého županu. „Vykopnem toho hlupáka z nášho pozemku naspäť k jeho chajde.“

„Možno by sme mu mohli požičať,“ opatrne podotkne Juraj. „Ak mu majú naše peniaze zachrániť život...“

„Ty len čuš, drahý a zalez do postele!“ okríkne manžela a ako fúria vyletí zo spálne.

„Ved' už idem,“ Klára Telnatá výhražne precedí pomedzi zuby, keď sa ozve ďalšie klopkanie na dvere. Posúva svoje telo v tme z izby do izby takmer po slepiačky. Každý krok v dome pozná naspamäť. Nepotrebuje svetlo, iba ak... Klára zastane v kuchyni na chladnej kachličkovej dlážke a zadíva sa na stojan, do ktorého sú zapichnuté nože a sekáče.

ilustrácia: Zuzana LaKiRi Droppová

Čo ak to predsa len nie je ich sused? Čo potom? Klára zvažuje, či by nebolo na škodu vziať si so sebou aspoň sekáč na mäso. Čo ak je to lupič? Alebo naozaj vlkolak! Spomenie si na jednu reportáž, ktorá ju poriadne vydesila. Hovorilo sa v nej o ľuďoch, ktorí sa stratia a už sa nikdy nenájdu. Zvažovali sa kadejaké možnosti, prečo je tomu tak - mafia, lovci orgánov, pomätenci. Až raz, iba nedávno, objavili v hrobe dve telá. Jedno patrilo vlastníkovi rakvy a to druhé človeku, ktorý sa stratil pred desiatimi rokmi. Skupinka ľudí, ktorí sa zaujímajú o okultné či tajomné veci, boli skalopevne presvedčení, že nebožtík vstal z hrobu a z neznámeho dôvodu, si vzal k sebe do rakvy živého človeka.

Ďalšie náhlivé zaklopanie vyženie Kláre pochmúrne myšlienky z hlavy. Istotne je to Ondrej Mašina. Žiaden vrah, ani zombie, a určite nie vlci, pretože tie by nedokázali tak žiadostivo vyklopávať na dvere boháčov.

Opatrne vojde do chodby, na konci ktorej sú vchodové dvere. Pomaly postupuje vpred a opäť si v hlave prehráva obrazy špiritistov a kadejakých zaklínačov, ako pred kamerou rozprávajú o mŕtvych, ktorí nedosiahli v záhrobnom živote pokoj a tak sťahujú živých k sebe do hrobov. Klára neverí, že je to pravda, hoci... kto potvrdí, že je to lož?

Náhle sa dvierka na poštovom otvore nadvihnú. Klára sa zatacká, rukou objíma steny, aby nespadla v náhlom šoku na zem. Neprestáva vnímať dvojicu planúcich očí, ktoré hľadia do tmavého domu.

Klára, ktorej sluch je spolu s telom ochromený strachom, začuje ďalšie zaklopanie. No v skutočnosti sú to silné údery, ktoré majú iba jediný cieľ - vyraziť dvere z pántov. Klára sa zvrtna a rozbehne sa smerom k manželovi. Ten ju musí pred ohavou zachrániť. Za sebou počuje lomoz padajúcich dverí, rýchle kroky bosých nôh a chrchlavý dych plný hniloby. Potom jej neznámy návštevník skočí na široký chrbát. Bože, nech nie som ďalším nezvestným človekom, pomodlí sa v duchu, zatiaľ čo studené kostnaté ruky jej oblapia hrdlo.

„Čo je to za lomoz, Klára?“ zakričí do tmy Juraj dúfajúc, že nebude musieť vstávať z postele. Cez zavreté dvere sa tiahnu zvuky štiepenia dreva, padajúce hrnce, pridusené výkriky a tupé búchanie do niečoho mäkkého. To všetko korunuje podivný šuchot na kachličkovej podlahe. Akoby sa na nej zmietalo zviera v smrteľných krčoch. Náhle všetky zvuky ustanú.

„Klára! Si v poriadku?“

Namiesto odpovede vidí v slabom svetle lampy ako sa kľučka trhavo posúva nadol. Vrzgot otvárajúcich sa dverí roztrasie Jurajovu čelusť. Od strachu sa prikryje perinou, z ktorej mu trčia iba oči zaliate slzami. Pripomenie si, že tvár, ktorú za oknom videl, nepatřila nijakému zdravému človeku. Až teraz si uvedomuje, že jej chýbal kus nosa, oči boli krvavo

červené a na lícach a čele nebola pokožka, ale kosti obalené vyschnutým mäsom.

Klára vojde do spálne. Kráča trhavo, oči má plné prázdnoty. Zastane pri posteli a nakláňa sa k Jurajovi, akoby sa chcela naňho zvaliť. Zrazu sa jej spoza hlavy vynorí kostnatá ruka. Tá jej kľzavo hladí tvár, až kým neostane prilepená na Kláriných perách.

„Prišiel som si po vankúšik,“ spoza ženy sa ozve strašidelný hlas. Z tmy sa zjaví druhá ruka mŕtveho a tá hladí ženino bruchu. „Beriem si túto ženu.“

Juraj nemo prikývne na znak, že rozumie a snaží sa neupadnúť do bezvedomia. Klára, ktorej vedomie objíma nepríčetnosť, pomalý cúva preč od svojho manžela. Muž vie, že nie jeho žena odchádza, ale neznámy mŕtvy cúva s Klárou ako zlodej s rukojemníkom.

„Čo za to?“ ozve sa tichý Jurajov hlas a pritiahne si perinu až po koreň nosa.

Ruka kostlivca sa oddelí od brucha ženy a prstom ukáže na benzínový zapalovač položený na stolíku. Juraj okamžite pochopí a s odporom vloží predmet do hnijúcej dlane.

„Teraz si už nič nedlhujeme,“ odvetí strašidlo za Kláriným chrbtom a pomaly opustí spáľňu i dom.

Marienka, dcéra Ondreja Mašinu, otvorí dvere a natiahne krk do tichej ulice. Krúti svojou hlávkou do všetkých strán, až sa jej dlhé vrkoče rozletia ako kŕdeľ lastovičiek. Nakoniec vyjde z domu a prižmúri oči, aby sa poobzerala po okolí o čosi lepšie.

„Mami?“ zašepká do tmy, no okrem ďalekého zavýjania vlkov, jej nik neodpovedá. „Mamička!“

Sklamane sklopí zrak na popraskaný chodník. Oči sa jej zaplnia slzami. Tak je to pravda, pomyslí si Marienka. Nie je ani doma a ani na ulici. Otec jej tvrdil, že mamka leží v nemocnici a zrejme jej neklamal. Naozaj spí v tej strašidelnej budove, možno ju aj niečo bolí a istotne myslí na ňu a na ocka.

Ozvena krokov, ktoré sa odrážajú od stien domov, jej zaženie chmúry. Ťarbavé klopkanie kostnatých piat Marienke pripomínajú cupitanie mamičkiných nôh v ťažkých topánkach, keď sa vracia z práce domov. V tme nevie odhadnúť, z ktorého smeru sa nesie unavená chôdza a tak iba vzrušene vyčkáva, zatiaľ čo vchodové dvere sa mierne kyvocú v náhlom prievane.

V tmavej ulici, osvetlenej špinavou pouličnou lampou, zbadá siluetu človeka, ktorá sa však sa v ničom nepodobá na jej mamu. Napriek tomu pozoruje robustnú osobu, čo mieri priamo k nej.

„Ahoj, maličká,“ ozve sa neznámy. Podivná kreatúra zastane pri dievčatku a milo sa na ňu

usmieva. Marienka si všimne, že strašidlo ma cez plece prehodenú akúsi ženu.

„Vy ste čert, ujo?“ spytuje sa dievčatko.

Marcel Potopa sa potmehúdsky usmeje a tak vycerí svoje čierne tenké zuby. Potom načiahne k nej červami prelezenú ruku a roztvorí päšť.

„Na! Ber si!“ núka jej strašidlo. V širokej dlani sa mu ligocú zlaté zuby, ktoré len pred malou chvíľou povytrhával z úst Kláry Telnatej.

Marienka zavrúti od hnusu hlávkou a už sa zberá do domu, aby utekala k ockovi, ktorý ju ochráni. „Neubližujte mi, prosím. Nebola som zlá a už cikám do nočníka. Nemôžete ma vziať do pekla.“

„Ber!“ pridusene skríkne Marcel. „Daj ich ockovi. Zlato na mamkinu operáciu, daj mu ich. On vie, čo s nimi.“

Marcel Potopa bleskovo schytí malé rúčky a kým dievčatko piští od hrôzy, nasype do nich zlaté zuby orosené čerstvou krvou. Dievčatko sa skrúti a zuteká so zubami do domu.

„Tak je to správne,“ spokojne riekne Marcel a poberie sa ďalej.

„Blcháč! Si mŕtvy alebo hladný?“ spytuje sa Marcel psa ležiaceho v kroví.

„A nie je to jedno?“ zakňučí Rexík, ani čo by zdvihol hlavu, alebo otvoril oči. „Navyše, muž pochádzajúci z ríše mŕtvych sa ma pýta, či som medzi živými. To je irónia.“

„Niečo pre teba mám,“ riekne Marcel.

Rexík otvorí jedno oko. Pred sebou má dlhočizné nechty na nohách, ktoré patria mŕtve mu mužíkovi. Niekde nad ním sa ozývajú čudesné zvuky v podobe trhania látky, šplechtu a dusivej bolesti.

„Nažer sa, kamarát,“ nakoniec riekne Marcel a pred Rexíkov ňufák položí čerstvé mäso.

Ten neverí vlastným psím očiam. Pred ním leží veľký kus ľudskej nohy. Od prstov až po koleno voňavá dobrota. Z rany sa valí potok krvi, v ktorom si zvlaží vyprahnutý jazyk.

„Ako to...“ zakoktá Rexík od radosti, zatiaľ čo zubami trhá teplú dobrotu. Každým šťavnatým kúskom, ktorý prehltnie, vníma ako sa zbavuje dotykov bolestnej smrti. Oňucháva, ochutnáva a zároveň striehne na Marcela, aby nedostal pochabý nápad a nevzal mu jeho jedlo naspäť. Mierne zavrčí, aby sa Marcel od neho vzdialil.

„Len pokojne, kamarát,“ chlácholí ho Marcel. „Celé je to iba tvoje.“

Rexík nadvihne hlavu a zazerá na muža, ktorý kúskom látky škrtí pahýľ ženy, aby mu nevykrvácala.

„Nemal si to robiť,“ nahnevane riekne na svojho mäsoдаря. „Toto jedlo mi vystačí tak na dva dni. A potom? Ak neumriem na starobu alebo ma nezrazí auto, tak budem opäť hladovať. Opäť budem umierať. Iba si predĺžil moje trápenie.“

„Ak budeš hladný, tak za bránou cintorína leží vreca kostí. Nie je na nich už veľa mäsa, ale je ich dosť, aby si dožil bez hladu.“

Rexík sa zahľadí na muža obaleného teplým svetlom strieborného splnu. Zavrtí chvostom a nakloní hlavu nabok, aby si poriadne prezrel bytosť, ktorá mu dala tak veľa. Čierne oči sa mu orosia. „Ďakujem ti!“ zašteká. Z oka mu vyletí slza, ktorú si zotrie jazykom. „Ďakujem ti za všetko.“

Klára precitne.

Hrot ostrej bolesti sa jej vráza do vedomia, ktoré sa pomaly vynára z hlbokkej temnoty. Ústa i nohu má v pekelnom ohni a sprvoti má pocit, že týmito časťami jej tela preteká žeravá láva. Trasúcim sa jazykom tlačí do mokvavých ďasien. „Kde sú moje zuby?“ šušlavo zakňučí do ticha.

Rukami trhavo šmátra do všetkých strán. Pridlho jej trvá, kým si uvedomí, že leží v nejakej úzkej drevenej debne. Navyše telo má privalené čímsi, čo poriadne zapácha. Akoby som bola zaživa pochovaná a na telo mi položili zdochlinu, pomyslí si v strachu a zúfalstve.

„Juraj?“ zašepká do ticha, no okrem pulzujúcej bolesti a piskotu v pľúcach jej nik neodpovedá. „Kde si, ty trkvas? K nohe, ty prašivec!“ skríkne namosúrene. Ako záblesky z jasného neba sa postupne rozpamätáva na večer. Spomína si, ako pred zrkadlom obdivovala svoju krásu, ako ju Juraj hltal pohľadom i na nevítaného hosta. Nedokáže sa však rozpamätáť na to, čo od nich Mašina vlastne chcel. Peniaze! Čo iné? Počkať! Klára sa roztrasie od hrôzy. To nebol ten prekliaty sused.

Opäť panicky kľže rukami po drevených stenách. Na dne žalára nahmatá zapaľovač. Srdce jej poskočí vzrušením. Konečne uvidí, kde sa nachádza.

Skrúti kolieskom na zapaľovači, plamienok sa mierne zatrepoce. Okamžite si spomenie na reportáž o stratených ľuďoch a živých mŕtvych, ktorí sťahujú ľudí k sebe do hrobu.

Plamienok jemne kľže po drevenom veke. Klára sa nedokáže zbaviť pocitu, že naozaj leží v rakve kdesi hlboko pod zemou. Celou silou zatlačí na lakovaný strop, no ten sa tvári, akoby na ňom stálo celé peklo. „Pomoc!“ zakričí iba toľko, koľko jej dovoľuje vydýchaný vzduch. Pľúca pumpujú chýbajúci kyslík čoraz ťažšie, tvár i ruky má pokryté potom, ušné bubienky škrípu od nedostatku vzduchu. „Pomoc!“ volá stále tichšie a tichšie.

Zachovaj rozvahu, dievča! ohriakne sa v mysli. Koľkokrát si sa už z podobnej situácie do-

stala? Ha? Hoci pochovanie zaživa je novinkou roka, spomeň si na tie prekliate vlky, ktoré strašia mestečko, noc čo noc. Hlavne sa upokoj a uvedom si, drahá moja, že ty nikdy, NIKDY, neumrieš. Rozumela si mi? Vari umierajú anjeli? Nie!

Ak to chceš vedieť, tak podľa môjho názoru nie si ani v rakve a ani v hrobe. Toto je istotne žart toho hlupáka Juraja, ktorý ťa chce vystrašiť. Alebo má v tom prsty hlupák Mašina, ktorý ťa uväznil, aby mohol vydolovať peniaze ad manžela. Keď dostane, čo chce, pustí ťa.

„Jurko, môj predrahý, môj najkrajší chlapec. Zaplať mu, prosím. Daj mu všetko, čo máme, len nech ma pustí,“ zaskuvíňa akoby mal Juraj čakať iba na to, kedy ho začne prosiť.

Hrobové ticho pretne zamlaskanie.

„Do frasa!“ zahreší Klára a zapaľovač namieri o čosi nižšie. Náhle jej z úst vytrysknú sliny, zatiaľ čo pery roztrasene opakujú: „Prosím, prosím, prosím, panebože, nech to nie je pravda. Prosím...“

Hlava Marcela Potopu leží medzi jej prsiami a skláňa sa k nej tak, aby si hľadeli priamo do očí. Tancujúci plamienok sa odráža od širokých čiernych zorničiek, pod ktorými sa namiesto nosa pohybuje mokvajúca rana plná hnisu.

„Prajem dobrú noc,“ zaškerí sa Marcel Potopa a Klára vidí, že zo spodnej časti tváre už zostali iba špinavé kosti. Pohodlne sa zamrví na jej hrudi ako na mäkkom vankúši a oblapí ju okolo bokov studenou rukou. Neprestáva sa však dívať na ňu svojimi očami, čiernymi a hlbokými ako dno studne.

Z hrude Kláry sa valia bezmocné vzdychy, ktoré postupne prechádzajú do nepríčetného vreskotu. Ako zmyslov zbavená si derie svoje hlasivky a búcha do veka rakvy. Metá hlavou na všetky strany a príval bolesti v ústach a na odfaklenej nohe sa stupňuje spolu s jej šialenstvom.

Veko rakvy sa bleskovo otvorí. Klára však neprestáva kričať. Iba niekde hlboko v podvedomí jej čosi šepká: Záchrana! Som zachránená. Vďaka nebesiam, vďaka všetkým svätým.

„Zavrieš konečne svoju sprostú hubu!“ skríkne na ňu ženský hlas a vzápätí ju ovalí odporný pach.

Svit mesiaca sa derie cez špáry vo dverách hrobky a tak Klára rozoznáva iba siluetu hlavy s divoko rozhádzanými vlasmi. Avšak prenikavo svietiace oči domnelej záchrankyne nepotrebujú svetlo vesmíru. Tie žiaria samotné, ako dva splny popretkávané hlbokými krátermi.

Klára si neuvedomuje, že pred sebou má ďalšiu mŕtvolu a tak načahuje k nej ruky a vrieska o pomoc. Nedokáže sa zdvihnúť z rakvy, pretože Marcel Potopa leží na jej tele ako skala.

Náhle ruku, v ktorej zvierá zapaľovač, oblapí nebožtík v rakve. Obom zapraskajú kosti.

Snaží sa striasť Marcela, ktorý ju drví ako mlynček na mäso, keď druhú ruku taktiež obalí žeravá vlna bolesti. Klára sa neveriaco díva na strapatú mŕtvolu ženu, ktorá pohltí slizkými perami jej prsty a dlaň a vnára do nich zadné stoličky. Žena trhne hlavou a z Klárinej ruky sa stáva pahýľ, z ktorého vyteká krv ako magma z prebudenej sopky.

„Ja ťa naučím držať zobák,“ skríkne žena a vrazí do Kláriných úst jej vlastnú odhryznutú ruku. „Tak sa mi to páči,“ spokojne riekne žena a zatlačí hnát čo najviac do krku. „Konečne bude ticho.“

Veko rakvy za zavrie. Z Kláriných očí sa valia slzy, z úst krv a zvratky. Už nevníma veľké bolesti, ktoré obalujú celé telo. Jediné čo cíti, je prudké bodanie kdesi v mozgu, vďaka čomu jej hlava, oči i časť tváre krčovitito mykajú na jednu stranu.

Do hrobky preniká kĺzavá pieseň vlkov z neďalekého lesa. Celé roky hromžila na tieto zvieratá, preklínala ich a plánovala prinútiť poľovníkov, aby konečne vystrieľali tú pekelnú svorku. Aby prestali strašiť mestečko, a hlavne jej spánok.

Teraz ich nočný nárek je tou najkrajšou hudbou v celom vesmíre. Ako rada by bola v lese, dotýkala sa ich nočných kožuchoch a spievala spolu s nimi. Chvála nebesiam i všetkým svätým, že ich môžem počúvať a počúvať...

Vlci náhle stíchnu.

„Konečne môžeme spať,“ veselo riekne Marcel Potopa. Vďaka mäkkému vankúšiku ho už chrbát nebolí. Navyše má v rakve zapaľovač a ten je šikovnejší než navlhnuté zápalky.

Kým Klára celé hodiny vzlyká a prosí vlkov, aby spievali, Marcel premýšľa, či výlet do mesta nejakým spôsobom zmenil jeho osobu. Pretože pri podobných dobrodružstvách či príbehoch sa hlavným hrdinom takáto vec stáva. „Žiadna zmena,“ spokojne zamrmle a ak by nemala Klára plné ústa, istotne by skríkla.

Hoci... jedna zásadná zmena sa dnes predsa len udiala. Vlci priskoro prestali zavýjať.

SPEKTRUM FANTÁZIE

ZBIERKA POVIEDOK

Pod'akovanie...

...patrí štyrom dievčatám, bez ktorých by táto zbierka nevznikla.

JAZYKOVÁ ÚPRAVA: DANA MAČUDOVÁ, VERONIKA INGLOTOVÁ

OBÁLKA: NIKOLA DANIŠOVÁ

FACEBOOK.COM/FLOWERFLEURNIKOLADANISOVA

ILUSTRÁCIE: ZUZANA "SAVI3" BOTKOVÁ

FACEBOOK.COM/SAVI3.ART

AUTORI: JURAJ KAŠČÁK, MÍNA PÁVOVÁ, NAĎA LANGOVÁ,

HENRICH H. HUJBERT, PETER ŠUFLIARSKY,

MIROSLAV "MAIJRO" SEDNLAI

VŠETKY PRÁVA VYHRADENÉ.

OBSAH

PÚŠŤOU / JURAJ KAČŠÁK	5
HLUCHOTA / MÍNA PÁVOVÁ	31
MÔJ ŠÉF JE ZLÝ SEN / NAĎA LANGOVÁ	42
UPÍR / HENRICH H. HUJBERT	60
SPOMIENKY STARÉHO UFRFLANÉHO PSA / PETER ŠUFLIARKSY	77
VALLES MARINERIS / MIROSLAV SENDLAI	87
STRACH / HENRICH H. HUJBERT	102
AMARIS / MÍNA PÁVOVÁ	123

PÚŠŤOU

JURAJ KAŠČÁK

Zastavil som koňa na vrchole kopca a kochal sa pohľadom na malé vadi, ktoré sa predomnou rozprestrela. Už niekoľko dní som putoval púšťou a pohľad na zelené údolie, ktorého stredom sa kľukatila striebristá hladina lenivo tečúcej rieky, bol balzamom na moje unavené oči. Zo sedlovej kapsy som vytiahol fľašu s vodou, odopol si masku, napil sa a osviežil si tvár. Popchol som koňa a nasmeroval ho do údolia. Tešil som sa, že dnes v noci budem táboriť v lese – zaspávať za zvukov nočných tvorov, pobehujúcich v podraсте, bude príjemná zmena oproti mŕtvemu tichu púšte. Po malej chvíli som dosiahol hranicu života, ktorý do krajiny priniesla voda. Piesok sa pomaly strácal a objavila sa žltá tráva. Kopytá môjho koňa sa stiahli zo širokého taniera na bežný tvar, čím sa prepli z púštneho nastavenia a prispôsobili sa momentálnemu terénu. V diaľke sa pod palmami črtala hladina malého jazierka, ku ktorému sme teraz zamierili.

Sedel som na kybernetickom tvorovi, ktorý pred niekoľkými generáciami bol možno koňom, ale teraz sa tak volal iba zo zvyku. Viac ako osemdesiat percent jeho tela bolo hneď pri narodení nahradených kybernetickými štruktúrami, ktoré mu umožňovali prežiť v nehostinnom prostredí púšte. Ja som dýchal vzduch filtrovaný systémom masky, zakrývajúcej mi celú tvár a bol som oblečený v maskovacom ochrannom obleku s kuklou na hlave chrániacou to, čo nezakrývala maska. Môj kôň nepotreboval niekoľko týždňov žiadnu pašu ani vodu a zdroj energie pre kybernetiku v jeho tele bol skrytý pod sedlom, zabudovaným priamo v jeho chrbte. Pokiaľ ho človek nehnať príliš často maximálnou stopäťdesiat kilometrovou rýchlosťou, vydržal zdroj bez nabitia približne päť rokov.

Ja som bol na ceste ešte iba desať dní, ale už teraz som mal púšte plné zuby. Nebyť systému masky, platilo by to aj doslova, pretože v oblasti, ktorou som práve prešiel, bol piesok jemný ako múka a vietor ho dokázal zaniest' aj na také miesta, kam by ktokoľvek neznalý veci prisahal, že sa nedostane nič. Jedine ochranný oblek bol dostatočne tesný, aby cezeň piesok neprenikol.

Pomaly som sa priblížil k jazierku a zosadol z koňa. Stál som po pás v bujnej vegetácii, s hladinou po ľavici, a senzormi v maske som skenoval okolie.

Skenery mi odhalili viacero postáv, skrytých v džungli, živenej vlhkosťou jazierka. Traja ľudia napravo, jeden priamo predou mnou, ďalší dvaja naľavo, tesne pri brehu. Posledný, siedmy, ma pomaly obchádzal sprava. Každý mal zbraň, väčšinou klasický púštny výber – dve mačety, dve okované palice, jeden elektrický bolas, jeden staručký samopal – napriek veku stále spoľahlivé AK-47. Po Katastrofe boli strelné zbrane vzácnosťou, náboje nerástli na stromoch a väčšina tovární Katastrofu neprežila. Preto ma prekvapil moderný laserový blaster u posledného z nich. Jeho cena bola enormná, po Katastrofe vyrástlo tak málo nových tovární, že by sa dali spočítať na prstoch jednej ruky nešikovného drevorubača.

Odopol som si masku a rozpažil ruky. Signál bol jasný a poznali ho všetci, čo sa potĺkali po tomto smutnom svete – viem, že ste tu, ale prichádzam v mieri, a preto vám ukážem svoju tvár. Zostávalo mi už len čakať, či moju mierumilovnosť vezmú na vedomie, alebo som práve urobil poslednú chybu v živote.

Nad úroveň porastu sa objavila maskovaná hlava – pohľad združených senzorov, umiestnených približne v miestach, kde má človek pravé oko, sa mi skúmavo zavrátal do tváre, kopírovaný hlavňou laserového blastra. Pocítil som, ako mnou prešiel skenovací lúč.

Chvilka napätia...

Hlaveň blastra klesla a neznámy si zložil masku. Gestom pravej ruky privolať z podrastu šesť postáv, o ktorých som dávno vedel. Traja mali jednoduché adaptívne maskovacie obleky, a tak som sa radšej strhol v predstieranom prekvapení. Nemusia vedieť, aké dobré sú moje senzory.

„Nečakal si, že nás je toľko, však?“ ocenil neznámy moje herecké vlohy. V duchu som sa usmial.

„Kto si?“ pokračoval chlapík s blastrom. Ostatných šesť pomaly zužovalo kruh okolo mňa, na ich postoji bolo vidieť zmes nedôvery a strachu.

„Pocestný, uvidel som oázu, potrebujem doplniť vodu.“

„Pocestnými sme v dnešnej dobe všetci. Ako sa voláš?“ Chytrák, pomyslel som si, ale nahlas som povedal svoje meno.

„Dobre, Robert,“ povedal s úškrnom. „Ja som Phil. Ostatných ti predstavovať nebudem, aj tak by si si ich nezapamätal. V poriadku chlapci,“ mávol na ostatných.

„Vyzeráš zničený, Robert. Máme nejaké jedlo, aj vody je tu dosť. Nemusíš nocovať v púšti.“

Opatrne som spustil ruky k telu. Nič sa nestalo.

Usmial som sa.

„Ďakujem, Phil.“

Maska sa mi voľne hompálala pod bradou, a tak som odopol zvyšné remienky a odložil ju do kapsy na konskom chrbte. Na displeji vo vnútri masky sa otáčala trojrozmerná busta muža, ktorý ma práve pozval na večeru. Pod rotujúcou hlavou svietilo jeho skutočné meno a červený nápis: „Cieľ zameraný.“

„Cestuješ už dlho?“ Phil miešal syntetickú polievku na malom liehovom variči, my ostatní sme pololežali - polosedeli v kruhu okolo novodobého táborového ohňa. Pomaly sa znášala tma a chlad prenikal pomedzi stromy ako neviditeľný závoj. Môj kôň sa pásol neďaleko a trsy trávy so šuštaním mizli medzi kovovými zubami zvierata – jeho organické časti stále metabolizovali prirodzenú stravu, aj keď omnoho efektívnejšie ako kedysi.

„Ako sa to vezme. Dlho zrovna nie, ale pripadá mi to ako večnosť. Bez tejto oázy by som sa asi zbláznil, v kuse žmúriť do diaľky.“

Phil prikývol. „Viem, čo myslíš. My sme na cestách už pekných pár mesiacov a každým dňom je to horšie. Našťastie sme už blízko nášmu cieľu, ešte zopár dní cesty a budeme si môcť konečne oddýchnuť.“

Napadlo mi vyhladať si miesta v okolí, ktoré by pripadali do úvahy ako cieľ mojich nových známych, ale nevedel som, či by nezachytili moju komunikáciu s maskou a nechcel som vyvolať podozrenie. Nesmiem si to zabudnúť zistiť hneď, ako vyjdem do púšte.

„Hotovo,“ zahlásil o chvíľu Phil a všetci sme sa nahrnuli k hrncu. Syntetické polievky neznášam, ale asi som naozaj dobrý herec. Dvakrát som si pridal.

Tábor sme rozložili hneď po večeri, každý si niesol vlastný stan. Zanedlho na brehu jazierka vyrástlo osem šedých polgulí. Môj stan bol z maskovacej látky, takže priam pred očami zmenil farbu na zelený odtieň okolitej vegetácie. Rozložil som sa na brehu jazierka, ostatní v širokom polkruhu okolo mňa. Jeden by sa z toľkej nedôvery snád aj rozplakal.

Ležal som vo svojom stane a načúval tichému rozhovoru z toho Philovho. Citlivé senzory v maske mi prenášali šepot vzdialený dvadsať metrov, akoby som sedel priamo

vedľa hovoriaceho.

„Nič o ňom nevieme, mohol by to byť kľudne poliš,“ zašepkal hlas, ktorý som nevedel zaradiť.

„Nie je,“ rovnako potichu mu odpovedal Phil. „Keď prišiel, preskenoval som ho. Nemá pri sebe žiadne zbrane. Už si videl fízla bez búchačky?“

„Nemusí mať búchačku.“

„Jediný kov, ktorý som na ňom videl, boli pracky, čo mal na maske – hovorím ti, ten chlap je neškodný.“

„Nepáči sa mi. Má príliš prenikavé oči. Pri večeri sa nám stretli pohľady – ten chlap na mňa zízal, ako keby si ma chcel nadosmrti zapamätať.“

„Hovorím ti, že to je poliš!“

„Nie je to poliš,“ zvýšil Phil mimovoľne hlas, ale hneď sa ovládol a o to tichšie pokračoval. „A keby aj bol, sme siedmi a v noci sa budeme striedať na stráži – aj keby niečo skúsil, nemal by šancu. Zajtra ráno ho pošleme preč. Sme príliš blízko Konradovho brlohu, nemôžeme riskovať.“

„Čo ak bude chcieť ísť s nami?“

„Tak sa oňho postaráme,“ odvrkol Phil netrpezlivo. „Nemôžeme ho vziať so sebou, Konradove stráže dostali informáciu, že nás je sedem – ôsmy by mohol znamenať našu smrť. Navyše, aj keď si nemyslím, že je fízla, až natoľko, aby som mu ukázal Konradov brloh, mu neverím.“

„A čo jeho kôň?“ spýtal sa prvý.

„Čo s ním?“

„Hodil by sa nám. Ba čo viac, na koni bude mať v otvorenej púšti výhodu – keď ho pošleme preč a on sa rozhodne nám to osladiť, pešo nebudeme mať šancu.“

Phil asi rozmýšľal, pretože odpovedal až po chvíli: „Nemôžeme si ho vziať, tieto kybernetické potvory sa dajú naprogramovať tak, aby poslúchali iba jedného pána, a aj keby sme ten program dokázali prelomiť, vedeli by nás podľa neho vystopovať.“

Počul som dlhý vzdych.

„Musíme ho zabiť.“

„Koňa či chlapa?“

„Ty by si nechal stratu takého drahého koňa, navyše uprostred púšte, len tak?“

Druhý sa usmial, napriek šepotu to bolo jasne počuť. „Takže obidvoch. Kedy?“

„Ráno, po raňajkách, tesne pred odchodom.“

„Idem to povedať chlapom.“ Zašuštal vchod stanu a kradmé kroky neznámeho v tráve.

Vypol som odpočúvanie na maske a chvíľu premýšľal. Mohol by som sa do nich pus-

tiť hneď teraz a využiť moment prekvapenia. Lenže po stopovaní cez púšť som bol unavený. Navyše, nočný boj je vždy riziko a chcel som ich podľa možnosti dostať živých.

Skontroloval som obranné systémy stanu a pokojne zaspal. Kým som bol vo vnútri, tak dokonca ani Philov blaster nepredstavoval hrozbu.

Zobudil som sa svieži a odpočínutý, vyšiel som zo stanu a podišiel k variču, nad ktorým Phil už miešal rannú dávku obľúbenej syntetickej žbrndy. Okolo neho sedeli štyria z mojich nových kamarátov – opuchnuté oči prezrádzali, že od vzrušenia toho v noci príliš nenaspali.

„Dobré ráno!“ pozdravil som bodro a priateľsky udel jedného z nich do pleca. Na moment ustrnul a zachytil som veľavravný pohľad, ktorým šľahol po Philovi. Phil nenápadne pokrútil hlavou, a tak sa hrdlorez silene usmial.

Sadol som si medzi nich, Phila som mal priamo pred sebou, džungľu za chrbtom, ponad Philove rameno som videl striebristú hladinu jazierka. Maska sa mi voľne hompáľala pod bradou, prichytená uvoľnenými remienkami. Phil sa na ňu zamračil a ja som sa náhle cítil totálne otrávený – aj keby som nepočul ich nočný rozhovor, ich dnešné správanie by mi prezradilo všetko. Amatéri. Chvíľu sme sedeli v absolútnom tichu, iba plastová lyžica nepravidelne škrabkala po dne hrnca.

Nebolo príliš na čo čakať. Zvyšní dvaja boli určite niekde schovaní a pozorovali nás, bol som si istý, že staručký samopal mi nehybne mieri na hlavu. V ruke sa mi zaleskol modrozelený odznak.

„Všetci ste zatknutí,“ povedal som ticho, s pohľadom upretým do Philových hnedých očí. „Keď sa mi vzdáte a necháte sa odvieť naspäť do väzenia, sľubujem, že vám nikto neublíži. Spolupráca sa považuje za poľahčujúcu okolnosť.“

Zvuk lyžice ustal, ostatní štyria sa začali potiť. Ich prsty krčovitito zvierali rukoväť zbraní a nervózne prechádzali pohľadom z Phila na mňa a späť.

„Vieš dobre, že pre nás poľahčujúce okolnosti neexistujú,“ Phil si oblizol suché pery. „Sme odsúdení vrahovia, utečenci, budeme radi, ak dostaneme trest smrti.“

„Ak sa mi vzdáte, trest smrti nedostanete.“

Phil sa zasmial. Brechavý neveselý zvuk iba znásobil napätie.

„Čo myslíš, prečo sme ušli? To väzenie je peklo, horšie než najhoršie nočné mory.“

Nastalo ticho. Jeho oči sa pozerali na polievku, ale nevideli ju, napriek tomu, že jeho ruka opäť mechanicky krúžila v bublajúcom obsahu hrnca.

Po chvíli zdvihol hlavu a to, čo som uvidel v jeho očiach, sa mi nepáčilo.

„Je iba jedna možnosť,“ povedal pomaly.

„Nemôžem vás nechať ísť.“

„Nebudeme sa ťa pýtať,“ Phil znel nebezpečne.

Zdvihol som dlane v upokojujúcom geste. „Nie, Phil. Nie. Nerob to.“

„Nezastavíš nás. Je nás sedem!“

„Nechcem s vami bojovať. Chcem vás pekne v pokoji odvieť k príslušným orgánom. Niečo s tým urobíme, prihovorím sa za vás. Pošlú vás do inej väznice, možno vám znížia trest,“ vymýšľal som si a dúfal, že to zaberie.

„Blbosť! Pre nás neexistuje zníženie trestu, a ty to dobre vieš!“ V očiach sa mu zračilo to nebezpečné odhodlanie, ktoré som videl už toľkokrát.

„Nie. Prosím. Nenúť ma...“

Phil ma nenechal dopovedať. Vykríkol a jeho ruka siahla po opasku, na ktorom mu visel blaster. Neskoro. Ani nie v polovici cesty k opasku ho do tváre zasiahol môj vrhací nôž a poslal ho k zemi.

Doposiaľ uvoľnené remienky masky sa napli a maska mi zdanlivo sama vyskočila na tvár. Poistky zacvakli, zasyčal otvorený filter vzduchu.

Mačeta sprava. Zastaviť obrneným predlaktím, zlomiť útočníkovi ruku, výkrik bolesti utáť v polovici – zbraň s mľasknutím skončila v krku svojho majiteľa. Vyskočil som na nohy. Okovaná palica mi zozadu dopadla na hlavu, môj lakeť priam automaticky vystrelil. Praskli zlomené rebrá, vzduch z pľúc zafučal v prudkom poryve.

Ďalšia mačeta a ďalšia palica.

Ďalšie trvalé následky.

Vzduchom sa ozvali klasické tuberkulózne zvukové prejavy a po kukle mi zabubnovala dávka zo samopalu. Počítač určil smer, ja som určil cestu. Pomocou požičanej mačety som sa presekával džungľou aj strelcom. Zotrel som si z masky stopy po guľkách – samopal nemal proti môjmu obleku žiadnu šancu.

Senzory v maske zachytili pohyb. Posledný zločinec utekal hlbšie do džungle.

Elektrický bolas je nepríjemná zbraň – jeho úponky sa omotajú okolo protivníka a generátory, zabudované v guľkách, cez ne vyšlú do tela obete niekoľko tisíc voltov. Je to podobné, ako zásah bleskom a nepomôžu nijaké silové polia – vysoké napätie odčerpá aj najvyspelejšie pole do pár sekúnd.

Ako hovorím, je to nepríjemná zbraň. Na otvorené priestranstvá, nie do džungle.

Chlapík predomnou to vedel. Ja som to vedel tiež.

Vrhací nôž je tiež nepríjemná zbraň – nedostatočne chránenú krčnú tepnu prereže raz dva.

Aj v džungli.

Vrátil som sa k svojmu koňovi a zobral si identifikátor. Bez identifikácie mŕtvych nedostanem odmenu.

Energetický výboj ma zasiahol do boku práve v momente, keď som sa skláňal nad prvou mŕtvou. Zmietol ma z nôh a odhodil k najbližšej palme – na krátky okamih mi hlavou blysla myšlienka, že som možno Phila trochu podcenil. Stál pri variči, pravú časť tváre zahalenú krvavou oponou, z očnej jamky mu vytŕčala rukoväť vrhacieho noža. V ruke držal blaster, čierna hlaveň mi mierila doprostred hrude.

Napálil to do mňa znova!

Zásah ma doslova prehodil cez kmeň palmy, nahlodaný už mojím predošlým prístátím. Palma padla smerom k táborisku a ja som sa odporúčal do podrastu. Silové pole,

ktorému jedinému som vďačil za život, v mieste zásahu slabo blikalo a indikátor poškodenia vyskočil do nepríjemných červených výšin. Ešte jedna rana a je po mne.

S nožom v ruke som sa vyštveral na nohy a opatrne nahliadol cez dym a vegetáciu. Ďalší výboj mi zabzučal okolo hlavy a zmizol v džungli – Phil mal nasadenú masku a zameriaval moju tepelnú stopu – po dvoch zásahoch laserom som mal povrch obleka, napriek ochrannému poľu, rozpálený ako panvicu. S nadávkou medzi zubami som sa hodil doľava, práve včas, aby som sa vyhol svietiacej smrti – Phil mal určite výstup zameriavania kalibrovaný na pravé oko, inak by som bol už dávno hore bradou. Už-už som sa chcel pochváliť za šikovnosť, keď začal strieľať dávkami.

Skočil som do jazierka a myšlienkovým príkazom som previedol viac energie do ochranného poľa, aby som znížil svoju tepelnú stopu. Pomohlo to, vejáre rozžeravených fotónov naďalej párali džungľu. Každý zásah založil nový požiar, a tak mal Philov zameriavací systém o dostatok terčov postarané.

Preplávať jazierko pod hladinou mi nerobilo žiadne problémy – filter vzduchu sa uzatvoril a dočasne fungoval ako recyklátor kyslíka. Niežeby som to potreboval. Náprotivný breh nebol vzdialený ani tridsať metrov.

Pomaly som sa vynoril a chvíľu sa kochal pohľadom na horiacu džungľu. Bolo mi jasné, že Phila to na dlho nezabaví. Vyliezol som na breh a dával si dobrý pozor, aby som bol krytý listami papradín, ktoré prevísali až nad hladinu.

Phil stál na opačnom brehu, blaster pred sebou, a usilovne skenoval okolie. Bolo načase prestať sa s ním maznať.

Maskovaný priestor na mojom chrbte sa otvoril a ja som z neho vylovil moju pýchu: skladáciu kladkovú kušu, spolu so sadou šípiek. Vybral som si jednu s neónovo modrým hrotom, natiahol kušu, starostlivo zamieril, vystrelil a rozbehol sa.

Šípka Phila nezasiahla, na to boli systémy jeho masky príliš kvalitné. Ani nemusela, stačilo, že ho zasiahol elektromagnetický pulz po spustení nálože v hrote. Bežal som po brehu jazierka ako o život a Phil sa v strese snažil odopnúť si nefunkčnú masku z tváre.

Stihol to.

Ja tiež.

Vrhací nôž mu prešiel hrdlom práve v momente, keď jeho maska dopadla do trávy.

O dva dni neskôr som sa na konskom chrbte pomaly brodil nekonečným slnečným jasom, osamotený pútnik v prázdnom svete, bezcieľne sa potácajúci v ústrety osudu.

Zo sedla mi visel elektrický bolas a pri každom prudšom zhupnutí koňa mi jemne udieral do kolena. Za pásom ma zas tlačil jediný laserový blaster, ktorý som videl za posledný rok. V rukách som držal navigátor – jednoduché zariadenie, ukazujúce cestu k zvolenému cieľu. Našiel som ho v skrytom vrecku Philových nohavíc a bol som si istý, že zadaný cieľ je Konradov brloh.

Vysielač blikal, kôň kráčal a ja som rozmýšľal. Miesto, ktoré si ako útočisko vybrali siedmi hľadani zločinci, ma priťahovalo. Malá časť vo mne si uvedomovala nebezpečenstvo, ktoré tam na mňa mohlo číhať, ale druhá, väčšia časť, tá časť závislá na adrenalíne a vyhľadávajúca vzrušenie, to opäť vyhrala. Zaujímalo ma, ako vyzerá taký púštny brloh. Ako stopár som predsa nemohol nechať taký cenný zdroj informácií nepreskúmaný – je možné, že v budúcnosti tam budú hľadať útočisko aj iní zločinci. Otočil som koňa a márne sa snažil presvedčiť sám seba, že moja zvedavosť je profesionálnym záujmom.

Bolo mi jasné, že zločinecký tábor, ku ktorému som sa pomaly približoval, bude strážený. Preto som zahol mierne na východ, ďalej od známych zdrojov vody a obchodných ciest – pustatina bude strážená určite slabšie, než frekventované oblasti. Mal som v pláne prezrieť si tábor z bezpečnej vzdialenosti, urobiť si predstavu o jeho veľkosti a rozložení a bezpečne sa stiahnuť.

Na miesto, ktoré som si vybral na pozorovanie Konradovho brloha, som dorazil tesne po zotmení. Súmrak na púšti prichádza rýchlo, svetlo a neznesiteľná horúčava ako mávnutím čarovného prútika nahradia tmavé siluety piesočných dún, jagavé hviezdy a, nebyť ochranného obleka, do morku kostí prenikajúci chlad.

Zastavil som pod hrebeňom duny a vyliezol na ňu po bruchu ako had. Oproti hviezdnejmu nebu je siluetu postavy na vrcholku duny dobre vidieť aj v absolútnej tme a ja som nechcel zbytočne riskovať. Skrytý maskovacím poľom obleka som začal s opatrným skenovaním okolia.

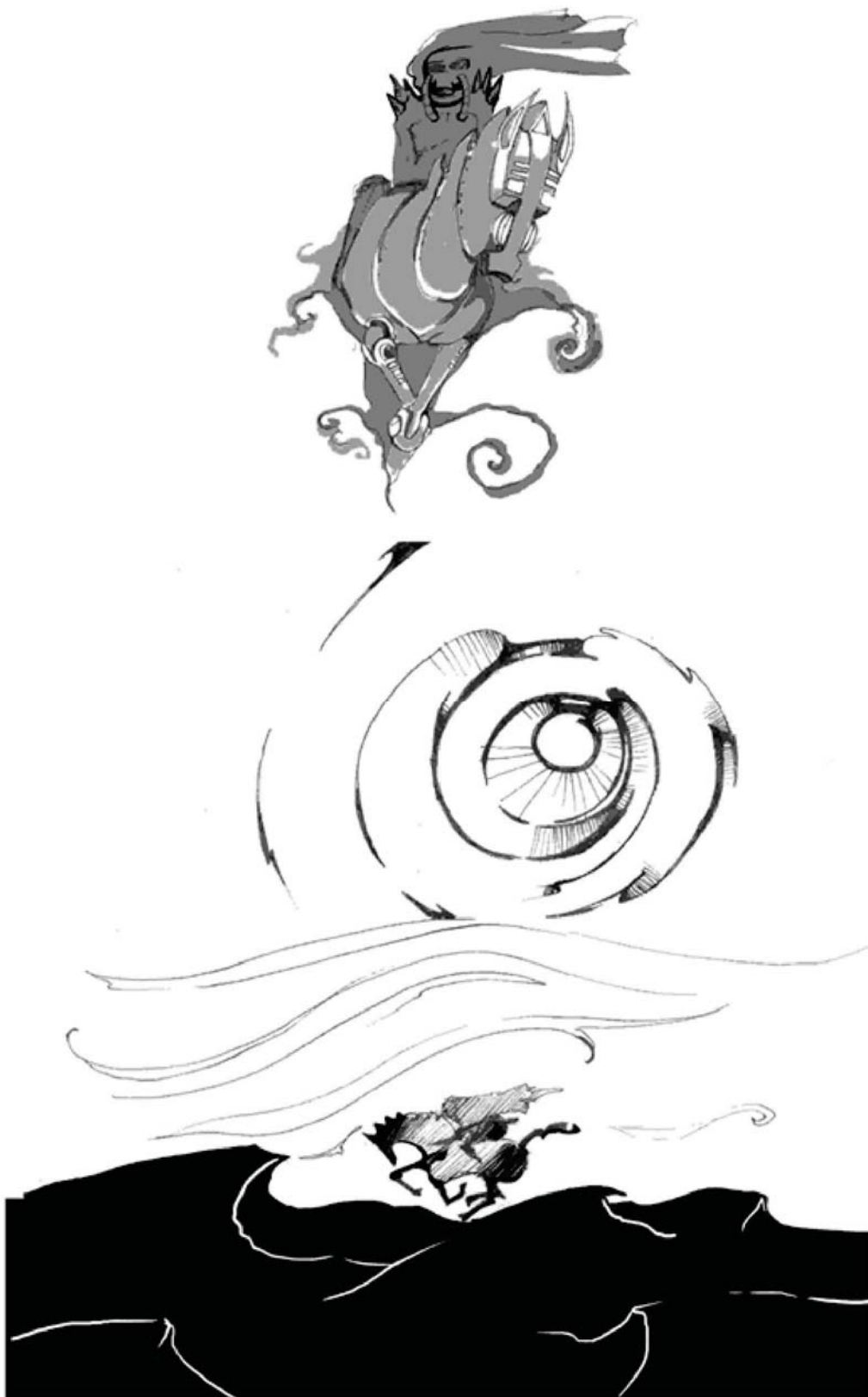
Kam až dosiahli moje senzory, všade sa rozprestierala púšť – nekonečný rad dún a údolí z jemného piesku, siahajúci až po obzor. Žiadne známky tábora, opevnenia, stráží, nijaký zdroj vody ani žiadni ľudia, pripravujúci jedlo alebo oddychujúci po vyčerpávajúcom dni. Dvadsať kilometrov odo mňa, na samej hranici dosahu mojich senzorov, som zachytil táboriacu karavánu, elektronické signatúry rádiovej komunikácie a tepelnú stopu skupiny ľudí, strojov a zvierat.

Predo mnou však nebolo nič, iba púšť, spiaca a nehybná, ukrytá pod ťaživým príkrovom tmy. Ešte som pre istotu naposledy preskenoval okolie... a objavil som slabé známky života, prichádzajúce z priehlbiny medzi dunami, asi sto metrov odo mňa. Človek, ktorému patrili, musel byť vo veľmi zlom stave, pretože jeho signál bol slabý a kolísal. Rýchlo som sa obrátil a skĺzol naspäť k môjmu koňovi.

O minútu som priamo za jazdy zosadol z koňa a sklonil sa k nešťastníkovi. Bol to domorodec, príslušník jedného z tých kmeňov obyvateľov púšte, ktoré po Katastrofe prežili vďaka genetickému inžinierstvu. Muž predomnou mal geneticky upravenú pokožku, ktorá vyzerala aj fungovala ako zrkadlo, a odrážala sa mu v nej nočná obloha. Strieborný povrch jeho tela počas dňa dokonale odrážal slnečné lúče a znižoval prehrievanie organizmu. Bol nahý, s výnimkou špeciálnej bedrovej rúšky, rovnako striebornej ako jeho vlastná koža. Ležal v neprirodzenej polohe a vyzeral ako kaluž roztopeného kovu. Obrátil som ho na chrbát a s hrôzou odhalil ranu na jeho hrudi. Spečená koža, krv a mäso tvorili čiernu šmuhu, ťahajúcu sa od mužovho krku až po brucho. Zásah blasterom. Našťastie, väčšiu časť smrtiacej energie odklonil povrch pokožky a zdalo sa, že neboli zasiahnuté vnútorné orgány. Zo sedlovej kapsy som vybral lekárničku a pustil sa do práce.

Po troch injekciách stimulantov, výživy a liekov proti bolesti sa v zrkadlovom povrchu vytvorili dve škáry, naplnené zlatým svetom – muž otvoril oči. Nechápavo pozrel najprv na mňa, potom na moje ruky, rozotierajúce po jeho hrudi masť na popáleniny. Obviazal som mu hrud' a pridal ešte jednu injekciu výživy. Zostávalo iba čakať.

Až keď som bol hotový s raneným, všimol som si okolité prostredie. Pri príchode som bol príliš zaujatý sledovaním mužovho signálu a tma tiež urobila svoje. A tak som si až teraz uvedomil, že celé údolíčko medzi dunami bolo doslova posiate troskami. Videl

som polámané nápravy púštnych vozidiel, dva mŕtve kybernetické kone a ďalšie telá domorodcov. Títo nemali také šťastie ako muž, nad ktorým som stál – senzory masky nehlásili žiadne známky života. Podľa stôp bolo jasné, že niekto nedávno prepadol karavánu. Prepad bol rýchly, brutálny a efektívny. Nasvedčovali tomu vzdialenosti medzi telami a zranenia, ktoré som videl na mŕtvych.

Prepad karavány ani nie kilometer od miesta, na ktoré mierilo sedem hľadaných zločincov a ktoré bolo podľa všetkého Mekkou hrdlorezov. Nesmel by som za svoj život vidieť tak veľa, aby som si myslel, že to bola náhoda. Ranený opäť stratil vedomie, a tak som ho vyložil na koňa a nasadol.

Maska zapískala zmesou varovných signálov a kôň automaticky skočil do boku. Noc osvetlil záblesk a na mieste, kde som ešte pred sekundou stál, sa jazierko roztaveného piesku menilo na sklenú glazúru.

Jednou rukou som pevnejšie chytil muža pred sebou a, pritlačený na konskom chrbte, zapol autopilota. Počítač vyhodnotil najlepšiu únikovú cestu, systémy masky pišťali ako zmyslov zbavené, kôň sa metal v náhodných úhybných manévroch a ja som sa držal v sedle snád' iba silou vôle. Pokojnú púštnu noc vystriedalo besnenie vytáčaných motorov a záblesky výstrelov, kútikom oka som zbadal, ako sa zdanlivo odnikiaľ vynárajú púštne buggy – rúrkový ochranný rám, veľké balónové kolesá a na korbe raketomet alebo laserové delo. Niečo také som ešte nikdy nevidel, ale nezostával čas zamýšľať sa nad ich cenou. Kôň neprestával tancovať a každá ďalšia bugina pridala do kakofónie varovných signálov nový rozmer.

Trvalo to večnosť.

Ležal som na konskom chrbte, raneného domorodca som prikryval vlastným telom, a s každým zábleskom očakával smrť.

Kôň zastavil skoro na mieste. Nad hlavou mi zavyla raketa, jej ohnivý chvost ma takmer zasiahol. Vybuchla pár metrov predo mnou a zavalila ma hromadou piesku. Kým som vôbec pochopil, čo sa stalo, kôň znova tancoval náš šílený tanec so smrťou.

Nevedel som ako, ale zrazu som si uvedomil, že sa to podarilo. Možno to bolo tým, že škriekanie v maske postupne slablo, alebo tým, ako sa kôň postupne upokojoval a cválal rýchlejšie a priamejšie. Ale vedel som, že z najhoršieho sme vonku a že sme z inferna, ktoré nás tak nečakane obklopilo, vyšli živí a zdraví.

Záblesky postupne ustali, zvuk motorov sa stratil v diaľke za nami a noc rozsypala po oblohe diamanty hviezd. Keď mi tep spomalil natoľko, že sa mi srdce prestalo snažiť vyskočiť z hrude, zastavil som koňa a zosadol. Zložil som si masku a nadýchol sa chladného vzduchu.

Nikdy predtým som si neuvedomil, aký je nočný vzduch sladký a voňavý. S láskou som potľapkával koňa a stále znovu a znovu ho bozkával na široký krk.

Dva týždne po zázračnom úteku pred Konradovou armádou som sa prepletal úzkymi uličkami Allah Sehir, Božieho mesta, a bez masky a ochranného obleka sa cítil ako nahý.

Mal som na sebe typické oblečenie miestnych – biely kaftan, opásaný červenou šerpou a turban rovnakej farby ako šerpu. Napriek vysokým múrom natesno postavených hlinených domov, ktoré poskytovali aspoň aký-taký tieň, mi bolo príšerne horúco a pot sa mi priam v prúdoch valil po tele. Cnelo sa mi za mojím oblekom a jeho dokonalou ventiláciou, musel som sa však prispôbiť miestnym zákonom. Nosiť v meste zbrane alebo ochranné či skenovacie zariadenia sa rovnalo vyhláseniu vojny a ani mňa, stopára a lovca ľudí s licenciou, by neminul trest smrti. Prísne bezpečnostné predpisy boli v Allah Sehir jednoducho nutnosťou – jediné bezpečné miesto v okruhu stovák kilometrov predstavovalo jednu z mála istôt smutného sveta po Katastrofe. Práve preto tu prekvital obchod a k hradbám mesta prúdili karavány obchodníkov z celého sveta, aby na trhu pred mestom ponúkali svoj tovar, od ihiel a lopát až po najmodernejšiu elektroniku.

Už som bol v meste druhý deň, a stále som čakal na to, kým ma miestodržiteľ prijme. Vládca mesta ma nazýval priateľom, a tak som sa musel vždy pri príchode do mesta uňho ohlásiť a podať mu správu o poslednom prípade.

Nezostávalo mi nič iné, než čakať, a tak som teraz kráčal po jednej z väčších ulíc v centre mesta a dával si dobrý pozor, aby som neminul odbočku. Vynoril sa predomnou stánok so sušenými datľami, s charakteristickou od slnka vyblednutou strieškou, ktorá

bola kedysi oranžová. Predavač sa na mňa usmial od ucha k uchu a bez slova ma pustil ďalej – nenápadnej uličke, či skôr škáre medzi domami, skrytej za farebnou rohožou za stánkom, nevenoval nik z húfu ustavične sa náhliacich obyvateľov mesta pozornosť. Odhrnul som prikrývku a zastal, kým si moje oči zvykli – oproti jasnu na ulici bolo aj príjemné šero uličky dokonalou tmou. Po chvíli sa predom mnou odhalil úzky priestor, končiaci múrom, o ktorý boli opreté vrecia s odpadkami, šíriace sladkastý zápach rozkladu. Okrem rohože za mojím chrbtom z uličky viedli iba malé drevené dvere po mojej pravici. Stlačil som kľučku a vstúpil.

Kontrast oproti prašnému a slnkom zaliatemu mestu bol obrovský. Ocitol som sa v miestnosti, ktorú by každý okrem jej obyvateľa nazval sklodom – na stenách viseli káble a zvyšky elektronických prístrojov, po zemi sa váľali krabice s neurčitým obsahom, navršene zdanlivo bez ladu a skladu po celom priestore. Niektoré boli popísané hrubou čiernou fixkou, iné neboli označené, ale jednu črtu mali všetky spoločnú: každá vyzerala, akoby sa mala v najbližšej sekunde rozpadnúť. Bolo neuveriteľné, do akých výšok ich dokázal ich majiteľ naskladať, krabice siahali často až do výšky dospelého muža a šikmosť veží, ktoré z nich vznikli, by zamotala hlavu nejednému statikovi. Hneď za dverami na ošúchanej pohovke ležalo niečo, čo vyzeralo ako pochrómovaná figurína, s dvoma jazierkami zlatej farby v mieste očí – Jusuf, muž, ktorého karavánu prepadla Konradova armáda. Ranu na hrudi už pripomínal iba zadymený kruh, podobný oslepnutému zrkadlu. Za stolíkom v kúte miestnosti sa s pájkou v ruke krčil nad nejakým pokrúteným kusom elektroniky Ahsan – majiteľ krabíc, domáci pán a môj informátor.

„Máš to?“ spýtal sa ma bez toho, aby zdvihol zrak od práce.

Namiesto odpovede som mu na stôl položil drobnú súčiastku, kvôli ktorej som sa dnes vydal na trh, a sadol si vedľa Jusufa. Ten sa na mňa naširoko usmial a strieborné pery odhalili dva rady bielych zubov. Pri pohľade na jeho zrkadlovú pokožku a zlaté oči bolo ľahké zabudnúť, že sa za nimi skrýva ľudská bytosť, stačil ale jeden takýto srdečný úsmev a nebolo pochyb. Ľudia sú tým, čím sú vo vnútri, farba ich pokožky na tom nič nemení.

Z myšlienok ma vyrušil Ahsan.

„Zistil som niečo o tom Konradovi.“

Nereagoval som, Ahsan nemal rád netrpezlivých poslucháčov. Vždy bolo treba počkať, kým sa sám rozhodol pokračovať. Zo začiatku mi to hrozne liezlo na nervy, ale čím viac som naliehal na odpoveď, tým dlhšie bývali Ahsanove prestávky. Napokon mi nezostávalo nič iné, než si zvyknúť.

„Najprv som nevedel, kto to je, ale potom som podplatil jedného úradníka a ten mi dovolil pozrieť sa do archívnych policajných záznamov. Mimochodom, bude ťa to stáť tritisíc kreditov.“

Musel som sa zatvárať naozaj strašne, lebo Ahsan rýchlo pokračoval: „Mám aj plán Konradovho bunkra. A je tam zaznačené jeho slabé miesto.“

Prinútil som sa prestať myslieť na to, ako Ahsanovi vykrútim krk – za tritisíc kreditov som si mohol kúpiť nového kybernetického koňa. A ešte by mi zostalo.

„Teraz sa podrž,“ pokračoval Ahsan. „Predchádzajúci miestodržiteľ vypísal na Konrada päťdesiatistisícovú odmenu, a podľa všetkého ju doteraz nikto nezrušil, takže stále platí.“

Mimovoľne som zahvízdal. Výška odmeny a to meno sa mi spojili do súvislostí.

Ahsan akoby mi čítal myšlienky.

„Áno, je to presne TEN Konrad.“

Vedel som, koho myslí, aj keď som nezažil jeho „slávnu éru“, a doteraz som tomu menu neprikladal význam. Objavil sa pred desiatimi rokmi. Nikto nevie, odkiaľ prišiel, jednoducho prikráčal z púšte, akoby sa vracal z poobedňajšej prechádzky. Do roka pracoval pre najväčšiu zločineckú organizáciu v meste. Šmelina, dievčatá, alkohol, hazard. Niektorí ľudia mu preukazovali väčšie pocty ako miestodržiteľovi. A tí, ktorí nie, zmizli. Mal všetko.

Kým mu to nestúplo do hlavy. Pokúsil sa zvrhnúť svojho šéfa, miestodržiteľovi uniesol syna kvôli nejakej malichernosti. Príliš si veril, rozohral to na obidvoch frontoch. Mafia a oficiálna moc sa spojili a Konradovi bolo v meste odrazu príliš horúco. Raz v noci ušiel, spolu so svojimi vernými, a zobral si zo skladov mafie toľko zbraní, že by nimi mohol vyzbrojiť pol sveta. Starý miestodržiteľ zomrel a bol zvolený nový. Pustil sa do oslabenej mafie a vyhlásil zákaz nosenia zbraní. To bolo pred piatimi rokmi, krátko predtým, ako som prišiel do mesta. Zo začiatku sa ľudia Konrada báli, čakali, že sa vráti a bude sa chcieť pomstiť. Ale po čase bolo jasné, že Konrad zmizol nadobro a stal sa iba spomienkou. Až doteraz.

„Spomínal si, že máš nejaký plán bunkra?“ spýtal som sa Ahsana.

Keď Ahsan položil na stôl malý zaprášený projektor a zapol ho, pochopil som, prečo sa Konradovi darilo tak dlho ujsť pozornosti.

Bunker, celý skrytý pod úrovňou zeme, vyzeral ako obrovský kríženec pavúka a stonožky. Dlhé tunely viedli na všetky strany a dovoľovali jeho obyvateľom zaútočiť kdekoľvek v okruhu s polomerom takmer štyridsať kilometrov. Musel som uznať, že Konrad bol šikovný – ak by prepádaval karavány vždy na rovnakom mieste, čoskoro by sa mu začali vyhýbať. On však neustále menil miesta útokov, a tak nijaký vodca karavány nevedel, aké-

mu územiu sa má vyhnúť. Ba dokonca ani nikto nevedel, že občasné prepady karaván má na svedomí stále tá istá banda – časy a miesta útokov si Konrad vyberal vždy tak, že navonok vyzerali ako izolované prípady.

„Tento plán som kúpil od jedného bývalého Konradovho banditu. Konradovi evidentne šibe. Môj zdroj od neho vyložene ušiel, pretože to s ním nedokázal vydržať. Vedel toho o ňom naozaj veľa. Už som videl zopár plánov vojenských pevností a oproti nim je tento komplex veľmi nerovnomerne opevnený a vyspelý, asi podľa toho, aké vybavenie sa im podarilo ulúpiť. V podstate sú to iba vykopané chodby, pričom chránená je iba centrálna časť bunkra – pravdepodobne veliteľské stanovisko, táborisko a sklad v jednom. Tie chodby sú zamerané skôr na útok, nie na obranu. Umožňujú banditom vynoriť sa akoby odkiaľ. Sú veľmi dobre maskované. Energetická sieť maskovania je v podstate jediným spojivom s centrálnou časťou,“ Ahsan priblížil jeden tunel.

„Toto je najstaršie a tiež najslabšie miesto celého bunkra. Nie je tienené, takže by sa malo dať vyradiť jednou vhodne umiestnenou EMP bombou, pokojne aj takouto,“ ukázal na lesklé čierne vajce veľkosti nočného stolíka, o ktorom som si doteraz myslel, že je nejakým výstredným bytovým doplnkom.

Ahsan pokračoval.

„Výboj by sa mal rozšíriť pozdĺž rozvodov maskovacieho poľa, a tak dočasne vyradiť systémy celého bunkra.“

Projekcia sa zmenila, keď sa Ahsan zameral na inú časť podzemnej siete.

„Ostatné tunely sú chránené v podstate iba maskovaním, ale tieto tunely, obrátené k mestu, majú najdokonalejšie systémy, najlepšie tienenie, dokonca majú priamo pri vcho- de pancierové dvere. Piráti neustále monitorujú všetky komunikačné frekvencie a sledujú aktivitu v meste,“ Ahsan otočil obraz o stoosemdesiat stupňov, „tu zozadu sa však spoliehajú na maskovanie východov a okolie sledujú v podstate iba keď zachytia karavánu. Ak chcete na Konrada zaútočiť, tak jedine odtiaľto.“

„Ako to, že si nechávajú takéto zadné vrátka?“

„Jednak majú naozaj dobré skenery, takže zachytia takmer akúkoľvek aktivitu dostatočne včas, aby sa stihli pripraviť. Za druhé, Konrad sa spolieha na utajenie. Nie je to pevnosť, ktorá má odolať útoku. Je to podzemný systém, ktorý má zostať skrytý. Za tretie, Konradova banda nie je bohvieako početná. Väčšinou sa zdržujú v centrálnej časti, ktorá je chránená pancierom a technológiou. Chodby sú takmer vždy prázdne, používajú ich iba v prípade presunov na prepady.“

„Čo tie skenery?“ spýtal som sa.

„Špičková kvalita, naozaj trieda.“

„Dá sa dozadu vôbec dostať?“

„Z mesta a nepozorovane nie. Za bežných okolností.“

Spýtavo som zdvihol obočie.

Ahsan sa zatváril tak samolúbo, až som sa zľakol, aby mu to neublížilo.

„Mám tu dve úplne nové maskovacie zariadenia. Doposiaľ najdokonalejšie, čo kto vyrobil. Mohol by som ti ich predať. Aj tak je to už celá večnosť, čo si si u mňa kúpil niečo poriadne.“

„Večnosť? Naposledy som tu bol pred dvoma mesiacmi, a nechal som tu skoro dvestisíc kreditov.“

„No ták,“ roztiahol Ahsan pery do svojho najlepšieho obchodníckeho úsmevu.

„Nie.“

Priekupník zmenil taktiku rýchlosťou blesku.

„Pomôž starému kamarátovi, obchody nejdú, nikto nemá teraz peniaze na moderné vybavenie. Keď to takto pôjde ďalej, umriem od hladu.“

„Toho sa nebojím,“ usmial som sa. „A navyše nemám vôbec v úmysle ísť sám proti bohviekoľkým po zuby ozbrojeným pirátom.“ Kým sa Ahsan nadýchol na odpoveď, prerušil ho Jusuf.

„Pôjdem s tebou.“

Bol som v rozpakoch. Tváril sa smrteľne vážne, ale predstava, že by sme prepadli pirátsky brloh iba sami dvaja, bola rovnako smiešna ako šialená.

„Ďakujem, Jusuf, ale ani dvaja nemáme šancu.“

„S jeho vybavením áno.“

„Áno, s mojím vybavením máte,“ hneď sa chytil aj Ahsan.

„A čo potom? Keby sa nám aj podarilo prejsť až k miestu bez toho, aby nás odhalili, a potom odpáliť bombu, ako by sme porazili Konrada s jeho armádou?“

Ahsan sa nadýchol, ale nenašiel odpoveď, a tak opäť vydýchol.

Jusuf však odvetil: „Musím sa Konradovi pomstiť za smrť mojej rodiny pri prepade karavány a toto je príležitosť. Lepšia sa už nenaskytne. Ak ju nevyužijem, budem si to do smrti vyčítať. Možno zomriem, ale je lepšie zomrieť pri pomste, než žiť ako zbabelec. Zachránil si mi život a podľa zvykov mojich ľudí si zaň teraz zodpovedný. Dúfal som, že pôjdeš so mnou a pomôžeš mi.“

„Jusuf, nemôžeme zaútočiť dvaja na opevnený tábor. Jednoducho nie. Je mi to ľúto,“ povedal som a opustil Ahsanovo skladisko.

„Drahý môj priateľ, ako rád vás opäť vidím,“ miestodržiteľ, tučný muž v saténovom rúchu, spod ktorého mu vytrčali mäsité lýtka, ležal na diváne a v ľavej ruke držal čašu s vínom. Pravou rukou načrel do misy na stole medzi nami a s plnými ústami kuskusu pokračoval. „Tú bandu vrahov ste zvládli excelentne. Väzniť niekoho je dnes drahé, ušetrili ste mi veľa peňazí. Situácia v meste je nestabilná, mojich neprajníkov drží na uzde iba polícia, rozmiestnená v uliciach. Vaša práca je pre mesto veľkým prínosom,“ odgrgol si.

Ležal som oproti môjmu hostiteľovi na podobnom diváne ako on, a „kochal“ sa stravovacími návykmi najmocnejšieho muža v Allah Sehir.

„Tá banda mala v úmysle pripojiť sa k istému Konradovi. Váš predchodca naňho vypísal veľkú odmenu. Myslím, že by vaša polícia mala konať.“

„Konrad? Ten drobný zlodejčiek, s ktorým si môj predchodca nevedel rady? Ten nie je nebezpečný.“

„Dovolím si nesúhlasiť pane. Svojimi prepadmi ohrozuje obchodný život samotného mesta. Čo ak do mesta z obáv pred prepadnutím prestanú prúdiť obchodníci? Ľudia odídu a mesto umrie. Čo potom?“

„To sa nestane,“ odvetil sebavedomo. „Konrad karavány potrebuje, živia ho. Nemôže si dovoliť prekročiť rozumnú hranicu. Keby obchod ustal, utrpel by tým aj on,“ napil sa vína a pokračoval. „Priateľu, chápem vás. Aj ja, keby som mohol, Konrada okamžite posadím do väzenia, verte mi. Ale nemôžem. Opozícia v meste je silná ako nikdy predtým, číhajú na každý môj krok, každú moju chybu, aby ju mohli referovať sultánovi. Čo by povedali na vojenský zásah proti akémusi banditovi z púšte? Tie náklady, ľudské, a čo je horšie, materiálne!“

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou. „Nemôžem si dovoliť minúť toľko peňazí na riešenie problému, ktorý mesto nijako vážne neohrozuje.“

Chvíľu sme ležali mlčky, ja zamyslený, s pohľadom upretým do čaše s vínom, miestodržiteľ veselo mlaskajúc.

„Nepomohol by nám sultán?“ spýtal som sa nakoniec, hoci som dopredu poznal odpoveď.

Miestodržiteľ sa rozosmial.

„Ale drahý môj priateľ, sultána nebudeme predsa obťažovať takýmito drobnosťami. Len medzi nami,“ sprisahanecky sa ku mne naklonil a zažmurkal. „Sultán má jednu nepríjemnú vlastnosť. Akonáhle ho niekto žiada o pomoc, predpokladá, že dotýčný nie je schopný zvládať svoje povinnosti a odvolá ho.“

Oprel sa dozadu a veľavravne si prešiel zamasteným prstom po krku. „Ak nie niečo horšie.“

Vrazil si prst do úst a spomedzi zubov ním vyšpáral zabudnutý kúsok kuraťa.

„Ale dosť ťažkých tém. Opíšte mi vaše posledné zážitky, priateľu, viete, ako mám rád vaše príbehy.“

Z miestodržiteľovho paláca som napriek celodennému ležaniu odchádzal večer úplne zničený. Ponúkol mi niekoľko ďalších úloh, ale odmietol som. Mojim jediným šťastím bolo, že som nebol jeho otrokom, ba dokonca ani zamestnancom. Nikdy som nelovil ľudí, o ktorých vine som nebol absolútne presvedčený. Vždy som sa snažil priviesť ich živých, do výstroja som investoval tak veľa iba preto, aby som nemusel príliš často zabíjať. Chcel somrobiť svet lepším miestom a veril som, že aj odsúdený zločinec sa môže zmeniť.

Miestodržiteľ to, samozrejme, vedel, vo svojej žoviálnosti sa to snažil zľahčovať pri každom našom stretnutí. Určite ho škrelo, že som odmietol byť nástrojom jeho politickej moci, ale nemal na výber. Moje výsledky zo mňa robili človeka, ktorého potreboval. Bezo mňa by mu zločinci v meste prerástli cez hlavu, a nič by mu nepomohli ani jeho nablýskaní pajáci, ktorých nazýval políciou, a ktorých aj tak používal hlavne na boj proti politickým oponentom.

Stále zamyslený som vošiel do Ahsanovho úkrytu, zvalil sa na ošúchanú pohovku pri dverách a zatvoril oči. To, že sa Ahsan nespýtal, ako dopadla moja návšteva, ma neprekvapovalo. Poznal ma a vedel, kedy mlčať. Čakal som však, že ma množstvom otázok zavalí Jusuf, keďže vedel, že sa chcem s miestodržiteľom zhovárať o Konradovi. Otvoril som oči a preletel miestnosť pohľadom.

„Ahsan? Kde je Jusuf?“

Bez odpovede. Ahsanova stolička pri jeho pracovnom stole chýbala, na stole sa dymilo zo zapnutej spájkovačky.

Ahsan by nikdy nenechal spájkovačku zapnutú, keď ju nepoužíval. Vstal som, podišiel k stolu a vypol ju. Potom som prešiel pomedzi krabice až dozadu, do chodby, vedúcej k maličkaj kuchyni, napriek predošlej únave náhle bdely a ostražitý.

V kuchyni sedel na stoličke priviazaný Ahsan, v ústach mal šatku a v očiach rezignáciu. Keď som šatku uvoľnil, potvrdil mi moju neblahú predtuchu: „Jusuf. Vrael som mu, že to vybavenie musí zaplatiť, že keď sa chce nechať zabiť, nech u mňa aspoň nemá dlžobu, ale nedal si povedať.“

„Kam išiel?“ spýtal som sa a pustil sa do rozväzovania remeňov.

„Kam asi? Ku Konradovi. Blázon. Aspoň, že ma nepriviazal príliš silno.“

„Musím ho zastaviť. Konradovi ľudia ho zabijú.“

Ahsan sa odovzdane postavil.

„Ty si tiež magor. Vy dvaja sa k sebe hodíte. Pod' za mnou.“

O pol hodiny som už plne vybavený cválal púšťou a dúfal, že Ahsanovo maskovacie zariadenie je naozaj také dobré, ako vravel.

Jusuf mal síce náskok, jeho kôň bol však starší model a navyše musel niesť zvýšenú záťaž – Jusuf sa okrem koňa a maskovania vybavil aj jedinou Ahsanovou EMP bombou. Ahsan mi dal súradnice tunela, o ktorom vravel, že je najslabším článkom bunkra, a tak som zaľahol na konský chrbát a nastavil maximálnu rýchlosť. Pri troche šťastia dobehnem Jusufa a zachránim ho pred jeho vlastnou horkokrvnosťou skôr, než bude neskoro.

Keď som sa hnal okolo miesta prepadu Jusufovej karavány, mimovoľne som spoza opaska vytiahol blaster, ale nič sa nestalo. Púšť sa mlčky chýlila k odpočinku a zapadajúce slnko farbilo konččky dún do zlata. Zúrivé inferno z nedávnej noci bolo rovnako nepredstaviteľné ako vražda v kostole.

Zastrčil som blaster za opasok a v duchu poďakoval Ahsanovi.

Ahsan mi dal frekvenciu Jusufovho maskovania, a tak som mal prehľad – na displeji mi svietil veľký červený bod a zdanlivo pomaly sa blížil k žlto označenej slabine bunkra. Už po hodine jazdy mi bolo jasné, že to nestihnem, dúfal som však, že nastavenie EMP bomby potrvá Jusufovi dosť dlho na to, aby som dorazil pred výbuchom.

Červený a žltý bod sa prekryli a ja som v duchu videl Jusufa, ako zo sedla skladá EMP bombu a kladie ju k maskovaným dverám bunkra. Vzďialenosť medzi nami bola stále viac ako dvadsať kilometrov a na displeji mi svietil čas do príchodu.

Zúfalo som dúfal, že Jusuf tých osem minút strávi pozorovaním západu slnka.

Nezdržoval som sa zastavovaním koňa, iba som spomalil. Zoskočil som za jazdy a stlmil dopad kotrmelcom. Prebehol som poza dunu a uvidel Jusufa, ako vstáva – pred ním na zemi ležalo podlhovasté čierne vajce, na jedinom displeji žiarili zelené číslice.

Prišiel som neskoro!

Jusuf sa obzrel. Jeho tvár vyžarovala zmes odhodlania, strachu a radosti, akú som ešte nikdy nevidel. Bez slova podišiel ku svojmu koňovi, odviedol ho za dunu, spoza ktorej som práve pribehol, a vypol ho.

Vzdychol som si a nasledoval jeho príklad. Našiel som svojho koňa, zaľahol s ním za dunu vedľa Jusufa a vypol ho, rovnako ako maskovanie, masku a ochranné systémy obleka. Systémy obleka boli síce tienené a duna, za ktorou sme sa skrývali, by mala elektromagnetický pulz trochu stlmiť, nevedel som ale, akú silnú bombu nám Ahsan predal, a tak som nechcel nič riskovať. EMP bomba zničí všetku elektroniku, ktorú zasiahne. Niekedy ju nepomôže ani vypnúť, ale je to lepšie, ako nič. Jusuf spokojne sedel na svojom koni, ležiacom v piesku, a pozoroval odpočet bomby na malom diaľkovom ovládači. Privrel som oči a zhlboka dýchal. Jusuf sa chcel pomstiť a pre tú pomstu neváhal zomrieť. Bol to jediný čestný spôsob smrti, ktorý poznal. Mne sa zomrieť nechcelo, ale vedel som, že Jusufa neprehovorím a, navyše, mal možno pravdu – nevedel som si predstaviť, ako ho nechám ísť samého na smrť, keď som mu už raz zachránil život. Zvláštne bolo, že som necítil strach. Nebolo cesty späť a ja som to prijal ako fakt, akoby som sa pozeral na divadelnú hru, kde hlavný hrdina o chvíľu umrie. Jednoducho to tak bolo a mne neostávalo nič iné, než sa s tým zmieriť. A vziať so sebou čo najviac nepriateľov. Odhodlane som otvoril oči a zrak mi padol na časovač bomby v Jusufovej ruke.

Číslice na ovládači sa postupne menili na rad núl.

Už zostávalo len jedno políčko – menej ako desať sekúnd.

3.

Odhodlane som zovrel rúčku vrhacieho noža. Nepamätal som si, kedy som ho vytiahol.

2.

O chvíľu bomba vybuchne a dvaja šialenci sa vrhnú do bludiska chodieb, v ústrety

istej smrti.

1.

Zomrel som.

Prebral som sa náhle, bez spomienok a v cudzom prostredí. Nado mnou sa skláňala podivná strieborná kaluž, v ktorej sa pokrivene odrážala moja tvár, a poza ňu som videl akúsi flakatú plochu. Chcel som vstať, vyskočiť, mlátiť rukami a dožadovať sa odpovedí, ale nebol som si úplne istý, či vôbec mám telo. Nedokázal som sa pohnúť, ba ani otočiť hlavou. Nevedel som, či ležím alebo stojím, či je flakatá plocha stena, strop alebo dlážka, a moje nervové dráhy neprenášali nijaké informácie.

Tma.

Nezatvoril som oči, jednoducho som prestal vidieť a vnímať, bol som pochovaný za živa, vznášal som sa v prázdnom vesmíre a okrem seba samého si nevedomoval nič. Čas neexistoval, spomienky boli stratené, bol som sám v nekonečne a nedokázal sa ani báť, ani tešiť.

Niečo cvaklo a prázdnotu vyplnil čas. Iba o málo neskôr sa dostavila nuda – sekundy lenivo mizli v dialke, pomaly a trpezlivo kráčali okolo mňa ako procesia slimákov v spomaľenom filme.

Po stoosemdesiattisícim slimákovi znovu niečo cvaklo a vrátili sa spomienky.

Čas sa zmenil.

Prehraboval som sa vo svojich spomienkach a slimáky zrazu prúdili nepravidelne. Chvíľami ich zástup fičal okolo ako kométa, inokedy znova pripomínal stelesnenú lenivosť.

Ďalšie cvaknutie a získal som sluch. Počul som hlasy a vo vesmíre ničoty som zrazu nebol sám. Slimáky zmizli, ale čas zostal.

„Podaj mi šrobovák,“ povedal hlas.

„Cievku,“ pokračoval.

„Skúšačku.“

„Ďakujem.“

„Takýto komplexný systém som ešte nevidel,“ zamrmlal hlas a dodal hlasnejšie: „Prines mi tamtú krabicu. Nie tú, tú druhú. Dávaj pozor!“

Nasledoval zvuk rúcajúcich sa vecí a rinkot náradia.

Sledoval som to s úžasom, vo vlastnom vesmíre som si bez zraku predstavoval okolie, skladal ho z miniatúrnych kúskov spomienok a lepil zvukmi.

Hlas sa vrátil a ja som počúval, ako sa približuje.

„Ták, a teraz to vyskúšame. Drž mi palce,“ oslovil neznámeho, ktorý doteraz mlčal.

Niečo cvaklo a zostal som sám v ohlušujúcom tichu, iba slimáky sa vrátili.

Kým sa znova ozvalo cvaknutie, prešlo ich okolo mňa skoro pol milióna. Počítal som ich.

Ležal som na gauči v Ahsanovom sklade a ponad Jusufovu tvár pozeral na flakaty strop. Ahsanova tvár vyplnila zostávajúcu časť môjho zorného poľa. Tváril sa ustarane. Zľava prišla jeho ruka a zamávala zo strany na stranu.

„Čo to tu nacvičuješ?“ opýtal som sa a sadol si.

Jusufove ruky sa mi ovinuli okolo krku, akoby ma chcel zadusiť a Ahsan sa z plného hrdla rozosmial.

„Človeče, ani nevieš, akú si mi urobil radosť!“ Ahsanova päšť mi tvrdo dopadla na rameno.

„Áu,“ zaprotestoval som, ale nezdalo sa, že by si to moji priatelia všimli. Ich smiech bol nákazlivý, o chvíľu sme sa smiali všetci.

„No tak, nechajte ma, veď nemôžem dýchať,“ povedal som po chvíli so smiechom a oboch od seba odtisol.

„Čo sa vlastne stalo? Posledné, čo si pamätám, je výbuch EMP bomby.“

„Asi by si mal niečo vidieť,“ náhla zmena Ahsanovho výrazu ma zaskočila. Vzal som zrkadlo, ktoré mi podával, a pozrel sa doň.

Z hlavy mi v mieste, kde som mal predtým spánok, trčal zväzok káblov a optických vlákien a slabo pulzoval. Dotkol som sa toho miesta a do prstov ma zastudenil kovový povrch vlastnej lebky. Ruka mi klesla a ja som nechápavo pozrel Ahsanovi do tváre.

Čakal som všeličo – vieš, Robert, zomrel si, a tak sme tvoje vedomie preniesli do umelého tela, ktoré som mal na sklade, veď vieš, že tu mám takmer všetko. Alebo – počas boja si utrpel zranenie mozgu, a tak sme museli niektoré jeho časti nahradiť kybernetickými súčiastkami. Ale to, čo povedal Ahsan, mnou otriaslo.

„Ty si to nevedel?“ opýtal sa potichu.

„Čo či som nevedel?“ odvetil som s úsmevom, čakajúc na chvíľu, kedy sa to v Ahsanovi zlomí, začne sa smiať a povie, že to celé je iba žart.

Ahsan sa neusmial.

„Že si robot.“

Za iných okolností alebo inému človeku by som sa vysmial priamo do tváre. Ja a robot?

Absurdné!

Ale pohľad jeho očí ma presvedčil. Zdvihol som ruku k zväzku drôtov, vinúcich sa mi z hlavy do jednej z debien na podlahe, a prsty mi opäť potvrdili, čo som predtým videl v zrkadle – odhalená časť lebky na dotyk kovovo chladila a káble brneli statickou elektrinou.

Stál som na streche Ahsanovho domčeka, opretý o nízke zábradlie, a zamyslene pozeral na ľudí, náhlacích sa po ulici podo mnou. Celý život som sa snažil žiť najlepšie, ako som vedel. Pomáhal som chytať zločincov a dával si pozor na to, aby som sa pri tom nestal jedným z nich. Bol som presvedčený o tom, že robiť svet lepším miestom, je skutočným zmyslom života. Veril som, že dobro môže zvíťaziť nad zlom a že úlohou silných je ochra-

ňovať slabých. Ale teraz som si zrazu, po prvýkrát v živote, nebol istý sám sebou. Je moje presvedčenie iba program? Plním nevedomky schému môjho tvorcu?

Zovrel som zábradlie až mi zbeleli hánky. Plním nevedomky schému môjho tvorcu? Zovrel som zábradlie až mi zbeleli hánky. Biologické tkanivo so zabudovanými senzormi mi sprostredkovalo dokonalý vnem a ucítil som, ako sa mi ostré hrany zábradlia zarezávajú do kože. Donedávna som si myslel, že to, čo cítim, je dotyk, že to, čo mi kvapká z končekov prstov, je krv. Ľudský dotyk a ľudská krv. Ľudské myšlienky a zmysel ľudského života. Nič z toho nie je skutočné? Som len výrobok, elektrospotrebič? Aký zmysel má môj život?

Povolil som zovretie a pozrel sa na odreniny na svojich rukách, z ktorých presakovala „krv“. Biologické tkanivo, s DNA a regeneračnou funkciou, vyživované organickou stravou, ktorú prijmem, sprostredkujúce imitované pocity tepla, chladu, hmatu a bolesti, natiahnuté na karbón – keramickej kostre, poháňanej zdrojom v mojom hrudníku, akousi paródiou na srdce. Ahsan mi všetko vysvetlil. Vysvetlil mi, ako EMP impulz spálil väčšinu môjho mozgu, ako musel takmer dráhu po dráhe všetko zrekonštruovať. Ako záložný disk, chránený v tienenom puzdre v mojej hlave, zachránil moje spomienky.

Moje spomienky?

Čo sú moje spomienky? Súbor jednotiek a núl? Reprezentujú spomienky živého človeka alebo sú výmyslom, rovnako ako všetko ostatné?

Stál som na streche dlho, hľadiac na hviezdy, stratený v existencii bez zmyslu.

Keď som sa neskoro v noci vrátil dovnútra, Jusuf nespal. Do sedlových káps balil výstroj a potraviny. Jeho strieborné telo odrážalo svetlo malej lampy a zlaté oči vyzerali ako malé slnká. Zvlášťne, že on, človek z mäsa a kostí, vyzerá takto, a ja, robot, výrobok,... Zahnal som chmúrne myšlienky.

„Kam ideš?“ spýtal som sa ho.

„Musím dostať Konrada.“

„EMP bomba nevyradila bunker?“

Prestal s balením a pozrel sa na mňa. Doteraz som nevedel, že v zlatých očiach sa môže odrážať aj niečo iné, ako svetlo. Tá nenávisť naháňala strach.

„Bomba bunker vyradila, aj všetku jeho obranu. Ale Konrad ušiel.“

„Sám?“ neveriacky som zdvihol obočie.

„Áno, na starej bugine, bez elektroniky. Keď miestodržiteľ zistil, že piráti prišli o elektrinu, poslal tam svojich mužov. Posledného piráta popravili včera na obed. Všade to prezentuje ako svoju zásluhu. Dokonca informoval sultána. Nemohol som ťa tam nechať, a tak moja pomsta musela počkať. Ale teraz si v poriadku a s každou minútou má Konrad väčší náskok.“ Opäť sa pustil do balenia.

Stál som vo dverách, sledoval ho, ako sa balí a po chvíli som zistil, že Jusuf mal naozaj pravdu – zachrániť niekomu život znamená záväzok. Ak nemám zmysel života ja, bude ním pomôcť naplniť zmysel toho Jusufovho.

Bez slova som sa začal baliť tiež.

Krátko sme sa rozlúčili s Ahsanom a za svitania vyrazili.

Ja, robot hľadajúci zmysel života, a domorodec, hľadajúci pomstu, bez ktorej nemôže žiť. Púšť sa v chladnom rannom svetle zdala sivá a bezútešná. Pozrel som sa k horizontu – tam niekde sa skrývajú odpovede a zločinec, ktorého musíme dolapiť.

Zapol som si masku a popchol koňa.

HLUCHOTA

MÍNA PÁVOVÁ

Od začiatku, myslím tým od čias, keď som spoza detskej ohrádky vykúkal na chrbty vychovávateľiek v bielych rovnošatách, bolo zrejmé, že so mnou nie je čosi v poriadku. Premrštená citlivosť na zvuky zo mňa robila neurotické uvreštané dieťa, ktoré bolo potrebné pravidelne kŕmiť metylfenidátom. Jačal som v tónine, ktorá ma rozčuľovala ešte väčšmi, a tým som sa vybičoval k ďalšiemu urputnému revu. Fialový, dusiaci sa vlastným krikom a slzami, som doháňal do zúfalstva i najotrlejšie učiteľky.

A potom sa v mojom svete, tvorenom štyrmi stenami ohrádky, objavila oná čarovná vec. Nepamätám sa, odkiaľ sa vzal, zrazu mi v lone trónil farebný detský xylofón a v pästičke som zvieral plastovú paličku. Už som neplakal, už som len vytrvalo celé hodiny udieral do drevených platničiek.

Tváre v bielych uniformách na mňa zazerali namrzene, na detský plač boli za dlhé roky privyknuté, na ustavičný cvengot nie. Nebolo však cesty späť. Ruku, ktorá by sa odvážila uchmatnúť mi túto lacnú atrapu hudobného nástroja, som bol odhodlaný svojimi desiatimi zubami prehryznúť vo dvoje.

Už som viac nebol pokladaný za nezvládnuteľného a tak sa z vôle bielych záster môj svet rozrástol za hranice ohrádky. Ocitol som sa medzi tmoliacimi sa, uslintanými a usoplenými rovesníkmi.

Najhorší z nich bol Riško. Mal šticu tvrdých čiernych vlasov a veľké žiarivé oči, ktoré sústavne číhali, čo by vyviedli. Bol to vychýrený bitkár. V kúte kľačal toľko krát, že mal kolienka na teplákoch úplne vydraté. Mňa mlátil najradšej, páčilo sa mu ako znie xylofón, keď do neho trieska mojou bradou. Zatváral som pri tom oči a predstavoval som si, že som on. Predstavoval som si, že v ruke zvieram hrst jemných svetlých vlasov drobného neduživého Dávida a komponujem: Doremi, remisol, solasi, doremi, do, do ...

Raz som naozaj skomponoval. A zahrал Rišovi. Potreboval som na to i trúbku, ktorú som ukradol z triedy veľkáčov, a niekoľko týždňov snahy, ale nakoniec sa mi to podarilo. Počas popoludňajšieho odpočinku, keď vychovávateľky chlipkali kávičku za zavretými dverami, Rišo vyštartoval po mne. Spod vankúša som vytiahol plastovú trúbku s gombíkmi i xylofón a spustil som pripravený kontrapunkt.

Účinok bol okamžitý, Rišo sa zarazil, nechápavo pokrútil hlavou a potom vytiahol z vrecka pyžamy ulepený cukrík značky Slavia.

“Na, to je pre teba.”

Nasledujúce týždne sa z Riša stalo to, čo sa v reči vychovávateľiek označuje “vzorným chlapcom”. Už mi nikdy neschoval papučky, nehodil do kakaa mliečnu kožku, prestal

sa biť, na obed všetko zjedol a na ihrisku si nikdy neufúľal nohavice. V tvári mal vždy spokojný úsmev.

Tak trochu mi ho prišlo ľúto, preto som ho skúsil tresnúť paličkami po hlave. Nepomohlo, tak som ho ovalil xylofónom. Teraz ma už určite schmatne za vlasy ako za starých čias! Kdeže, Rišo bol odpísaný.

Riška si vychovávateľky oblúbili, no ja som im ostal trňom v päte. Nielen pre svoje crescendá a allegrá ale i preto, že sa mi nedarilo v grafomotorických cvičeniach. Udržať v ruke xylofónovú paličku a pastelku zároveň je totiž náramne náročné. No najhoršie boli hodiny hudobnej výchovy.

Pri nácviku zborového spevu detských piesní sa zo mňa opäť stávalo fialové jačiacie kľbko nešťastia. Pre tieto chvíle tu vždy bola naporúdzi biela zásterka s mäkkým bruchom, do ktorého som sa zaboril až po uši, na ktoré som pre istotu, aby ku mne nedorazil žiadny z tých strašných falošných tónov, ešte pritlačil pästičky.

Zoznam psychiatrických a neurologických diagnóz, niektorých protichodných a všetkých úplne mylných, ktorý od ranného detstva nepretržite narastal, v dospelosti nadobudol úctyhodnú presvedčivosť, takže mi vyniesol skromný, ale stabilný príjem invalidného dôchodku. Usídlil som sa v najlacnejšej ubytovni v meste a do svojej kobky dva a pol krát dva metre som navláčil toľko aparatury, koľko sa zmestilo. Steny i strop som oblepil hrubým polystyrénom, takže miestnosť sa scvrkla do rozmerov myšacej diery. Nič to, hlavné bolo, že svet a všetky jeho falošné tóny zostali pochované za odhlučnenými stenami.

Jedného dňa na dvere mojej izby zaklopal Rišo. Cez akustickú izoláciu vypoľstrované dvere ku mne klopanie nemohlo doľahnúť. Vlastne, možno ani neklopal, ako poznám Riša, rovno stlačil kľučku a vošiel. Chvíľu sme na seba mlčky civeli, obaja sme sa snažili rozpoznať v rysoch tridsiatnika detskú tvár toho druhého - nevideli sme sa roky.

“Čau Dávid.”

“Ahoj Rišo.”

“Som v šoku, nečakal som, že ma tak rýchlo spoznáš.”

Na to som nemal čo povedať. Jasné, že som spoznal, i keď po toľkých rokoch. Vlasy mal rovnako čierne, no už nie neposlušne strapaté, ale ulízané - také aby sa hodili k dlhému elegantnému baloňáku.

Vytiahol zo sieťky gruziňák.

“Na, dačo som Ti doniesol.”

“Nepijem.”

“Fakt nie? Nevadí, ja si dám.”

Pri týchto slovách sa s úplnou samozrejmosťou okolo mňa prestrčil dnu a usalašil sa na repráku medzi archaickým zosilňovačom a syntetizátorom.

Z mineráلكovej fľašky som naliaľ trochu vody do pohára od kávy, vylial ju do kvetináča s fuksiami a opláchnutý pohár podal návštevníkovi. Uhol si rovno z fľaše.

“No čo, Dávid, ako žiješ?”

Mykol som plecami.

“Robíš ešte muziku?”

“Myslíš, či ešte mlátim do xylofónu?”

Keď sa Rišo zasmial, znelo to ako hra na husle drôteným slákom.

“Také dačo, no robíš?”

“Trochu.”

Baloňák sa mu pod pazuchou akosi nadúval. Dopoly si ho rozopol.

“Hej, Dávid, spomínaš si ešte na tú srandu v decáku? Ako sme vystrájali? Párkrát som ťa poriadne vytočil, čo?”

“Fakt? Bolo to už tak dávno.”

Pokúsil som sa o sladký nostalgický úsmev, ktorý by tomuto pánovi ozrejmil, ako som nad vecou a nad všetkými kočkami, ktoré mi nahádzal do pohára kedysi v minulom živote.

“Nemáš dačo pod zub? “

Ľútosťivo som pozrel na poslednú konzervu lanšmítu a dva uschnuté rožky, a potom som mu ich neochotne prisunul.

Chvíľu, kým Rišo usilovne prežúval, bolo ticho. Potom na mňa namieril uschnutý rožok.

“Trvalo to do chvíle, kým si mi nezahral na tej detskej haraburde ten song.”

“Aký?”

Rišo už dojedol, zložil nohy z mixpultu a veľmi vážne odpovedal.

“Ten, ktorým si mi to tu prekrútil.” Kýpťom rožka si mieril rovno do spánkov.

Keď odišiel, vonku už bola úplná tma. Vo dverách sa zrazil s chlapom, ktorému na krku visela červená šatka s čiernymi bodkami. Volám ho Ferdo a chodí si ku mne po pilule. Fasujem každý mesiac svoju škatuľku, ale nejem to svinstvo. Ja ho nepotrebujem. Viem, to hovorí každý blázon. Ale mne pomáha len jeden liek. Ticho. Ferdo položil na stôl sieťku s konzervami lanšmítu. To aby som tu neskapaľ od hladu. Do vrecka schoval drobné, ktoré som mu postrčil, sadol si na zosík, naklonil sa ku mne a šepol, “Už to dlho nepotrvá, musí to prasknúť.”

“Čo ako?”

“No predsa režim. Príde úplne nový systém.”

“Aký nový?”

“Taký, že každý si bude robiť, čo chce, chápeš? Sloboda.”

“A čo by si chcel robiť ty, Ferdo?”

“Ty si debil Dávid, nič v zlom, ale ty si mimo. Ťuk ťuk,” poklepal si po čele prstom žltým od nikotínu. “Tu nejde o to, čo by som chcel robiť ja, tu ide o princíp, chápeš? Ale kým budú všetci také bábky ako ty, nikdy sa ich nezbavíme.”

Tak a úvodné zvitanie sme mali za sebou. Nespomínam si, že by niekedy náš rozhovor prebiehal inak. Toto isté mi vravel Ferdo zakaždým, keď sa u mňa ukázal a ja som mu vždy rovnako odpovedal.

“Kto bol ten chlap, čo tu bol predom mnou?” odrazu sa spýtal Ferdo a začal si šúľať cigaretu.

“Jeden kamoš z detstva.”

“Bacha na takých ľuďoch, to sú práve tí, čo z nás tie bábky chcú spraviť!”

“Ved' si hovoril, že ja už bábka som.”

“Dávid, ty to máš v hlave úplne vyteповané, tabula rasa.”

Ferdo rád hádzal do plácu takéto intelektuálne výrazy. Vraj bol kedysi stredoškolským profesorom dejepisu, a kedysi bol inžinierom - budoval fabriku v Angole, syn mezzosopranistky a baletného majstra, inokedy mi rozprával, že je pohrobok narodený v Terste vdove po legionárovi. Bolo jedno kým bol práve dnes, život mu zničili Oni.

“Tak čo od teba chcel?”

“Ále nič, Ferdo, chcel len, aby som si spomenul na jednu pesničku, vlastne len melódiu. Takú keď sme ešte boli deckami v ústave.”

“Ojebávaš.”

Jasné, máločo znie tak neuveriteľne ako pravda.

“Hej Ferdo, pustím ti dačo, čo na to povieš?” zahovoril som to.

“Pusti, Dávid.”

Ferdo sa pohodlne oprel a nasadil si slúchadlá. Budem ich musieť potom poriadne vydezinfikovať.

Zvukom som žil celé roky, trávil som čas tým, že som experimentoval s akustikou. To, že skladba vhodne zahraných tónov môže mať vplyv na správanie človeka som si overil už vtedy dávno na Rišovi. V priebehu rokov som ďalej skúmal ako to funguje. Na príklad som zistil, že zaujímavý efekt na psychiku má zvuk, ktorý som vyrobil tak, že som pustil viacero rovnakých tónov posunutých vzájomne o seba o oktávu, pričom som experimentoval s ich hlasitosťou. Začal som s C, ktoré bolo veľmi tiché, a zároveň s ním hlasné C o oktávu vyššie, potom som pokračoval Cis trochu hlasnejšie a o oktávu vyššie Cis o trochu tichšie, nasledovalo D ešte hlasnejšie a zároveň s ním o oktávu vyššie D stíšené oproti predošlému zvuku. V strede stupnice pri tóne Fis sa hlasitosti vyrovnali a pokračovalo to

dďalej po tón H, ktorý bol hlasný, zároveň s ním tichý o oktávu vyšší tón H a pridala sa takmer nečujný tretí tón H o oktávu nižší, potom nasledoval nový cyklus opäť tou istou superpozíciou tónov C. Zvuk, ktorý som takto docielil, je pozoruhodný tým, že sa poslucháčovi zdá, akoby tón stúpala i klesal zároveň. Ťažký oriešok pre ľudský úsudok. Spoznal som to na Riškovi, ktorému som v decáku zahral čosi podobné. Túžil počúvať stále znova a pri tom sa usmieval, pretože je čosi upokojujúce na tom, keď sa Váš úsudok rozčesne na dvoje ako vrba, do ktorej udrie blesk, a vám z tej časti mysle, ktorá chce rozhodovať sama za seba, ostanú triesky. Ste šťastní, že môžete poslúchať, hoc i učiteľky v bielych zásterách.

Zvukové hračky som začleňoval do rôznych hudobných kompozícií a aranžmánov. Nie, nie, Ferdo je kamarát, tomu by som také niečo nespravil, tomu som tento krát pustil neupravenú Mahlerovu Symfóniu číslo dva, nahranú orchestrom štátnej opery. Kúsok, čo musí urobiť radosť každému synovi mezzosopranistky.

O dva dni som zarazene hľadel na zarasteného chlapa vo veľkom farebnom pulóvri a v džínsoch strakatých ako pleseň. Vedľa neho stála pekná dievčina s tmavými hustými kučermi, v oranžovej batikovanej sukničke, okolo krku omotaná šatka vo veľkosti pneumatiky.

“Čau Dávid, toto je Zoja,” ozval sa chlap Rišovým hlasom.

“Zastavili sme sa u teba len na chvíľu, ideme ešte roznášať letáky. Neboj moja, Dávid je v pohode, pred ním si nemusíš dávať pozor.”

“Už to čochvíľa praskne, musí to prísť,” usmiala sa na mňa.

Odkošľal som si a vylovil z pamäti Ferdove slová. “Myslíš nový systém a tak?”

Zoja nadšene prikývla.

“Už žiadna falošná ideológia!”

“No čo, Dávid, už to máš hotové?” vmiesil sa do rozhovoru Rišo.

Pozrel som na Zoju, na to rozkošné dievča. V očiach jej iskrila nejaká živá idea, asi rovnako nezmyselná ako Ferdove teórie o bábkach, ale čo na tom záleží? Spomenul som si totiž na Rišove žiarivé očičká, a na to, že by som bol veľmi nerád, keby sa tomuto dievčaťu prihodilo to, čo jemu.

“Ešte to nemám, Rišo, príd' inokedy, dobre? Vlastne, ani neviem, či to pôjde ...”

“Jasné, Dávid, ” zdvihol ruky ako pištoľník v špagetovom westerne, keď má prázdny zásobník. Ale to nepoznáte Riša, ten má vždy nejaký náboj v zálohe. To jeho maskovanie plesnivými riflami, to dievča, dobiela rozpálené ideami, to nebolo len tak, to bola pasca na mňa. A ja som do nej, pochopiteľne, spadol.

Kedysi dávno v ZOO na výlete osobitnej školy som videl dvoch mladých žirafích samcov zápasíť. Krky mali navzájom ovinuté a zakliesnené do seba. Viem, že to znie od veci, ale presne tak mi pripadali Zojine nohy, keď sa pri najbližšej návšteve usadila vo vzorovaných pančuchách na moju posteľ. Poslal ju Rišo, aby som po nej vraj poslal nahrávku.

Zoja vytiahla z plátennej tašky akýsi samizdat.

“Pozri, Dávid.” Papier skrútila do rúčky a priložila si ho k oku.

“Keď necháš obe oči otvorené a takto priložíš dľaň k ústiu papierového tunela, tak sa ti zdá, akoby si v nej mal dieru. Tvoj mozog si ju tam jednoducho dotvorí. Vytvorí ilúziu, ktorej sám uverí.”

Žirafy sa začali meniť na pančuchy pohodené pri nohách mojej postele. Pozoroval som chrbát svojej dlane cez papierový ďalekohľad. Namiesto diery sa mi v dlani objavil Zo- jin drobný pevný prsník.

“Počkaj,” zašepkal som a vyzliekol som sa. Ilúzie bokom, telo mám biele, tenké a sotva ochlpené. Ako múčny červ. Ale žene, ktorá je už je vopred vzrušená, ktorú rozpaľuje pocit, že si plní svoje ušľachtilé poslanie, viac netreba.

Zoja bola na zbláznenie štekľivá. Preto, keď som ju hladil, držala ma za ruku. Tvrdila, že jej to pomáha proti tomu chichúňaniu. Že jej mozog to vníma, ako by sa rukou dotýkala sama seba a samého seba nie je možné poštekliť. Tak nejako to bolo i s mojou hudbou. Nemohla pôsobiť na mňa, lebo som ju robil sám.

Keď sa Zoja zberala k odchodu, vopchal som jej do plátennej tašky pásku s nahrávkou. Uznáte, že som nemohol inak.

O pár týždňov sa z čista jasna zjavil Rišo. Nie ten Rišo v plesnivých rifliach, ani do- hladka oholený Richard v dlhom baloňáku, tento krát to bol všedný tridsiatnik, možno učiteľ, alebo úradník v menčestrovom saku, so záplatami na lakťoch a aktovkou z bravčo- vej kože.

“Obliekaj sa, ideme.”

“Kam?”

“Do mesta. Uvidíš.”

“Nikam nejdem, nerobí mi to vonku dobre.”

“Tu by ti bolo ešte horšie.”

Rišo si rozopol sako. Puzdro v podpazuší mu veľavravne nadúvalo menčestrovú látku, tak som si vložil do uší vatu a nasadil huňatú ušianku, ani nie tak proti jesennému chladu ako kvôli tomu, aby medzi zvukom vonkajšieho sveta a mojím krehkým vnútrom bolo aspoň pár centimetrov hrubej tkaniny.

Ako sme kráčali na zastávku električky, ľudí pribúdalo, i tu úplne na kraji mesta, kde inokedy niet ani nohy. Všade znela vrava, ku mne doliehala cez čiapku len ako vzdialené bzučanie včelieho úľa. Zmestili sme sa až do tretej električky, bola posledná, takže ostatní sa vliekli v dlhej procesii pešo. Dávno som nebol v centre mesta, no veľa sa toho nezmeni- lo. Bronzová mŕtvola vojaka ležala ešte stále na kolenách bronzovej matky, betónový hotel sa načahoval k oblakom rovnako márne a figuríny v krikľavých polyesterových hávoch postávali a posedávali vo výklade obchodu s neónovým názvom DEVY. Moment! Takže predsa len nejaká zmena, diódové písmeno O v nápise ODEVY sa vypálilo.

Rišo ma držal za lakeť a postrkoval, aby som sa držal v prúde ľudí, ktorý nás unášal na námestie. Koľko ich tam bolo?! Tisíc, desaťtisíc, dvadsaťtisíc. A každý z nich má hlas! Zúfalo som pozrel na Riša, ale ten mi upokojujúco stisol rameno.

Po námestí sa rozľahlo cvendžanie kľúčov. Od bytu, od auta, od víkendovej chaty, od milenkinej garzónky, od pivnice, od bicykla, od záhradky v Trnávke, ... tisícky rúk dvihli svoje zväzky, načahovali sa a štrngali a štrngali. Siahol som do vrecka a vytiahol kariku s kľúčom od prenajatej izby v ubytovni, čo bolo, samozrejme, úplne zbytočné. Ako možno počuť môj štrngot, keď mám len jediný kľúč?

Zdalo sa mi nevyhnutné, že mi hlava z toho rinčania čoskoro vybuchne. Prásk! A môj mozog zvlaží rozpálené líca davu.

Cvengot začal konečne slabnúť, po tribúne pobehovali chlapci, čo zapájali káble. Pískanie spätnej väzby som sa snažil prekričať mohutným áčkom, ale začali kričať aj všetci ostatní, takže to bolo opäť úplne jedno.

Chcel som sa oprieť o Riša, no toho zrazu nikde. Zdalo sa mi, že som zazrel jeho menčestrové sako, ako sa prediera k okraju ľudskej masy, tak som sa dal i ja smerom k budove, ktorá stála po strane námestia. Blížil som sa k výkladu, kde sídlili DEVY, keď som ich zbadal. Uraštený mladík a vzhľadná dievčina zakliesnení do seba kráčali po ulici. Ona o pol kroka vpred a on ju ľavou rukou držal za lakeť, pravou za zápästie.

Mohlo by sa zdať, že sú na rande, keby sa jemu na ruke nehompáľal obušok a na hlave nesedela prilba. Dievča je mimoriadne pekné, veď viete, taká je Zoja.

Tá fotografia vyhrala World Press Photo, viem to, videl som správu v zahraničných novinách. Ak sa dobre prizriete, v pravom dolnom rohu sa k Zoji naťahuje ruka. Bolo to tri desatiny sekundy predtým ako mi po nej ten ďalší milicionár tresol obuškom. Druhú ranu som schytil do hlavy a coup de gráce mi zasadili mačacie hlavy. Tým sa moje celoživotné utrpenie skončilo.

Nie, ani zďaleka som neumrel. Veď to by som vám, predsa, nemohol rozprávať tento príbeh! Prebral som sa vo fakultnej nemocnici. Prostredie mi bolo povedomé. Isteže, veď som tam nebol prvýkrát. Obstarožný primár v ošúchanom bielom plášti vláčil za sebou suitu medikov - tak ako obyčajne. Pamätal som si ho, pretože bol autorom mnohých záznamov, ktoré nafúkli moju zdravotnú dokumentáciu do rozmerov románu ruského klasika.

No tento krát mi už nevenoval pozornosť. Na vizite okolo mňa nevšímavo prefrčal, celkom sa ma to dotklo. Chvíľu som dumal, čo za tým môže byť, ale z úvah ma vyrušili dvaja údržbári, ktorí vošli, aby namontovali na stenu reproduktor. Za nimi sa vovalila dnu moletná sestrička v bielej rovnošate s mäkkým bruchom, ktoré vo mne vyvolalo príjemnú spomienku na vychovávateľku v ústave. Bolo po vizite, takže prišla, aby pozbierala zdravotné záznamy, a namiesto nich nám na kovové nočné stolíky nasypala hrst farebných tabletiiek.

Oslovil som ju. Ticho. Spýtal som sa:

“Pán doktor sa na mňa hnevá?”

Nič. Samé ticho. Nepočul som vlastný hlas. Priložil som si prsty na hrdlo, cítil som chvenie hlasiviek.

Strhla sa, pozrela na mňa trochu prekvapene, ale potom vytiahla z náprsného vrecka malý trhací zápisník a pero a napísala.

Nie, čo Vám to napadlo?

“No, lebo ma akosi ignoruje,” odpovedal som a vzápätí si prečítal jej odpoveď.

Ale kdeže, on len konečne zistil Vašu diagnózu.

Poklepala po röntgenovej snímke mojej lebky, ktorá zaujala prvé miesto v hrubo-číznom chorobopise. Teraz to už bolo biele na čiernom - úlomok lebky zastoknutý do mozgu. Na svojej púti popresekával synapsie. Nepočujem, lebo poškodil sluchové centrum. Príčina jasná, rukolapná. Hotovo. Diagnostikované. Vyhliadky na zlepšenie – nulové.

“Ako to nakoniec dopadlo tam vonku?” zaujímal som sa ešte.

Čo myslíte?

“No všetci tí ľudia, čo jasali na námestí, štrngali kľúčmi...”

Zľava som dostal štuchanec. Drobný zožltnutý stavec z vedľajšej postele do mňa drgol pogumovaným hrotom francúzskej barly, potom ním ukázal na reproduktor a pritisol si zoschnutý ukazovák na pery vo veľavravnom geste. Mám byť ticho, lebo údržbári konečne sfunkčnili rozhlas.

Sestrička sa medzičasom vytratila, ale malý záznamník mi nechala. Prečítal som si poslednú vetu: *Poviem doktorovi, aby vám predpísal ešte jednu tabletku. Nebojte sa, všetko bude v poriadku.*

Vysielanie sa už zrejme začalo, pretože stavec spokojne podupkával barlou o linoleum. Asi do taktu, neviem, ja som nič nepočul.

Po nekonečne dlhom čase ma pustili z nemocnice a ja som zamieril na zastávku električky. Prechádzal som okolo výkladu obchodného domu. Na skle nacapený lístok LIKVIDÁCIA a spoza neho na mňa hľadeli nahé DEVY. Na námestí okrem bronzovej matky a jej večne mŕtveho syna nebolo ani nohy. Kochal som sa mestom, v takomto blaženom tichu som ho ešte nezažil. A takmer ma zrazilo auto, ktoré vchádzalo na parkovisko. Zriadenec sa naklonil k okienku a podal vodičovi lístok. Keď sa narovnal, uvidel som mu do tváre.

“Hej Ferdo, sto rokov som ťa nevidel,” zavolať som na neho.

Na okamih som zapochyboval, či som sa nezmýlil. Tento Ferdo už nenesil šatku, za to mal oblečenú čistú bielu košeľu, na nej prehodenú reflexnú vestu, vlasy ostrihané, bradu oholenú. Stál uprostred asfaltového plácu, nepochybne strážca parkoviska, a podivne sa kymácal. Keď som podišiel bližšie, zistil som, že má na ušiach slúchadlá.

“Ferdo, odkedy tu robíš?! Niečo pre teba mám,” vytiahol som z vrecka nenačatú

škatuľku liekov, ktorú mi dali v špitáli.

Odsunul slúchadlo z jedného ucha, ústa sa mu hýbali, ale ešte som sa nevyznal v odčítaní z pier.

Strčil som mu do ruky poznámkový blok. "Som hluchý, piš. Tak ako, čo vravíš, už to prasklo?"

Čo ako?

"No to, čo si vždy vravel, nový systém a tak."

Ferdo si zapálil cigaretu, už nie vlastnoručne ušúľanú, normálnu zo škatuľky, a potom naškriabal: *Dávid, keď ti doktor predpísal lieky, mal by si ich užívať.*

Nasadil si naspäť slúchadlá a odkráčal k rampe.

Električkou som sa odviezol na koniec mesta do svojej myšacej diery obloženej polystyrénom. Bolo tam tesno a ticho - ako vždy. Ale teraz je už ticho všade! Tak prečo drepieť v úzkej izbe? *Z úzkej izby von do poľa, do slobody von...* Ako je to ďalej? Možno sme sa v osobitke ďalej ako za druhý verš ani nedostali.

Pri odchode mi vrátnička vopchala do ruky obálku. Pošta pre mňa. Asi výzva na zaplatenie členského do zväzu invalidných dôchodcov, alebo pozvánka na ples jednoty maniodepresívnej mládeže. Strčil som list do vrečka a zamieril na miestny výbor vybaviť papiere. Nová diagnóza, nový príplatok k invalidnému dôchodku, pár konzerv lanšmítu navyše. Na chodbe tlačeniča, že som do seba musel hodiť pár tých farebných lentiliiek zo špitálu, aby som to ustál. Všetci ostatní sa spokojne usmievali na reproduktor na stene.

Napokon došiel rad i na mňa. Za stolom uprostred úhľadne roztriedených farebných formulárov sedela referentka, oblečená v šedej rovnošate, tmavé vlasy ulízané do uzla a hlavou kývala na hudbu, ktorá sa valila pravdepodobne z repráku na stene.

Odčítal som jej z pier:

"Meno?"

"Dávid."

Asi som to povedal príliš nahlas, to sa nám hlucháčom stáva, takže sa Zoja strhla. No spokojný úsmev je z tváre nezmizol. Nespoznala ma. Zobral som si z každého druhu tlačiva po jednom kuse a vycúval som von.

Prechádzal som sa osirelým mestom, až kým sa nezotmel. Pouličné lampy začali na mňa žmurkať, ako pasáci ma lákali k DEVÁM.

Prišiel som až k výkladu na námestí a hľadel som na DEVY a z prítmnia výkladu nahé devy hľadeli na mňa.

"Čau, čaje!"

Kašľali na mňa, ale aspoň sa pri tom neusmievali tak spokojne a nezúčastnene ako

všetci ostatní. Sadol som si na lavičku vedľa bronzovej matky a z pestrých formulárov som začal skladať papierové kvety. Dva karafiáty pre bronzového syna a ruže pre nahotinky za sklom. Tlačivá sa minuli práve, keď som chcel vyrobiť ružičku pre poslednú devu. Nič to! Nahmatal som vo vrecku papier. Vytiahol som obálku a otvoril ju. Vypadol z nej výstrižok zo zahraničných novín, s tou fotografiou, čo som Vám už spomínal, a potom ešte niečo. Jeden ulepený cukrík značky Slavia.

MÔJ ŠÉF JE ZLÝ SEN

NAĎA LANGOVÁ

1

Začalo to nevinne. Šéf mi strelil facku a ja som sa na jej následky zobudila.

2

Dotkla som sa líca, ktoré už nebolelo. Zostala len spomienka, ako stojím oproti Martini, vysvetľujem, že analýzu odovzdám až po víkende, lebo som našla chybu v dátach. Tresk! A bolo to. Šéf sa ma nikdy predtým nedotkol. Neviem, čo to moje podvedomie napadlo. Musela som sa zasmiať. Stále bola noc – dosť času na spánok.

Na druhý deň som sa nad to povzniesla a normálne odkráčala do práce. Reálne starosti majú jednoducho prednosť. V hlave mi vírili myšlienky a nápady, ktoré použijem v prezentácii pre práve prebiehajúci marketingový výskum. Zadávateľom bol Max, druhá najväčšia cestovná kancelária v republike. Táto zákazka bola dôležitá nielen pre firmu, ale aj pre mňa. Platnosť mojej ročnej pracovnej zmluvy onedlho vyprší. Už druhýkrát. Max je akosi poslednou neoficiálnou skúškou, ktorá rozhodne o tom, či kontrakt so mnou predĺžia na neurčito, alebo ho definitívne ukončia. Takých nás tu pracuje viac.

Aby bol klient spokojný a vedenie kludné, otáčky zamestnancov sa zvýšili. Rýchlejšie sme chodili, hovorili, písali, kopírovali, počítali, reportovali, telefonovali, mailovali, obedovali. Stúpila frekvencia tímových porád. Martin sa ocitol pod tlakom projektového manažéra a keď je pod tlakom šéf, zamestnanci to pociťujú dvojnásobne. Na Maxa boli alokovaní dvaja analytici – Pavol a ja. Ostatní šiesti kolegovia si vydýchli a ponorili sa do vlastných projektov tak hlboko, aby ich odtiaľ nebolo možné ľahko vytiahnuť. Mailová schránka praskala vo švíkoch pod náporom nových mailov.

Ivana, pozri sa, prosím, na čerstvé dáta, ktoré prišli z terénu, či dávajú zmysel a či nebude potrebné upraviť dotazník.

M.

Ivana, obrátilo sa na mňa vedenie s otázkou, či je možné informovať klienta o nejakých predbežných číslach. Máme niečo?

M.

Skontrolujte ešte raz predbežné výpočty, než ich pošleme klientovi. Stihnete to dnes?

M.

Cítila som sa ako mravec, ktorému nakladajú na chrbát ďalší a ďalší náklad, lebo vedia, že unesie trojnásobok svojej váhy. Nútene som prešla k multitaskingu a preskakovala počas dňa z jednej úlohy na druhú. Prácu som si posledné tri víkendy brala domov, aby som sa z toho nezbláznila, a pokiaľ viem, Pavol robil to isté.

Ahoj Martin, pošli nám, prosím, prioritizáciu úloh v tabuľke, ktorú prikladám do prílohy. Všetko naraz nestíhame.

I.

V tú noc sa mi snívало, že ma Martin ťahá po zemi za vlasy a vysvetľuje, že nemám byť drzá.

3

V utorok o deviatej ráno všetci sedeli v zasadačke na tímovej porade. Martin sa nás pýtal na dianie z minulého týždňa a plán na najbližšie dni. Položil niekoľko otázok, na ktoré mu nikto nevedel odpovedať. Celkovo mal veľmi zlú náladu, keď začal rozdávať úlohy.

„Marketing mi nedávno poslal do mailu predbežnú požiadavku na aktualizáciu čísel z prieskumu životného štýlu. Dnes potvrdili, že to potrebujú a podľa ich vlastných slov už včera bolo neskoro,“ napil sa vody. „Markéta, pozri sa na to a zajtra najneskôr do desiatej im to pošli. Pre istotu ma daj do kópie.“

Markéta si spočítala, že má na to necelých dvadsaťštyri hodín a zbledla. Voľakedy patrila medzi najambicióznejšie osoby, ktoré som mala tú česť spoznať. Zaúčala ma, keď som nastúpila do firmy ako úplný nováčik. Po jednom projekte, ktorý nedopadol dobre, celé dva týždne neprišla do práce a nikto nevedel, čo s ňou je. Potom sa vrátila, ale už nikdy nebola ako predtým. Z pribojnej a ambicióznej kolegyne ostala len sivá myš. Medzi kolegami sa povrávalo, že doplatila na syndróm vyhorenia. Mne sa to ale nepozdávalo. Pracovitosť a spoľahlivosť ju neopustili.

„Čo sa týka Maxa,“ pokračoval Martin, „zber dát tento týždeň uzavrieme. Ivana dáta spracuje, Pavol následne prekontroluje.“

Ak by sa mi pozrel do očí, videl by, ako sa mi zužujú zreničky. „Kontroly sú súčasťou procesu spracovania,“ rozhodla som sa, že zareagujem, „implementujeme a aktualizujeme ich pravidelne práve pre tieto účely. Pavol to po mne prechádzať nemusí.“

„Nediskutujem o tom. Kontrola navyše nikomu neuškodí.“

Pavol zamračene nazrel do pracovného kalendára. „Môžem prípravu novej databázy preložiť o týždeň?“

„Vlastne je tu ešte jedna taká vec. Zajtra príde mladý Tomáš Hanek.“ Starý sedí v predstavenstve. „Študuje informačné technológie. Slúbil som mu u mňa stáž na pár dní, lenže práve zajtra mám dovolenku. Napadlo mi, že by ho práca s databázou mohla zaujímať a mohol by si sa ho ujať. Preto by bolo ideálne, keby si to neprekladal.“

Ak sa Pavol bude starať o stážistu, zaručene nebude mať čas pracovať na Maxovi. „Bolo by lepšie, keby sa tá stáž preložila o týždeň alebo o dva,“ navrhla som. „Keď sa skončia veľké projekty, nájde si na neho čas viac ľudí a budeme mu môcť ukázať aktuálne výsledky.“

„Aktuálne výsledky mu môžete ukázať tak či tak.“

„Verím, že predstavenstvo by to pochopilo.“

Nastalo hrobové ticho. Martinove oči sa zúžili.

„Stáž je už dohodnutá, tak to nebudeme meniť. Verím, že sa to dá zvládnuť. Stanovíme si na to sedem dní?“

Sedem dní je pekelné málo. Dokonca aj Markéta odniekadiaľ vylovila a venovali nám súcitný pohľad. Kto pod Martinom pracoval, vedel, že sa v skutočnosti nepýta, ale oznamuje. Ďalší víkend strávime pracovne.

„Má ešte niekto niečo, čo by chcel povedať?“

Nikto sa neozval a porada skončila.

Po zvyšok dňa sa vo mne miešali pocity stresu a zlého svedomia z nahlas vyslovenej pravdy, ktorá sa Martinovi nepáčila. Možno preto sa ma snažil utopiť v sude s vodou hneď po tom, čo som v noci konečne zaspala.

4

O polnoci sa uzavrel zber dát pre Maxa. Nasledujúce dni som sa pustila do spracovania v nie najlepšej kondícii. Nočné mory so šéfom ma oberali o spánok čoraz častejšie. Skúšala som rôzne metódy navodenia pozitívnych myšlienok – ísť sa v noci prevetrať na balkón, premýšľať nad príjemnými vecami, čítať romantické knihy, prechádzať sa v parku. V piatok o siedmej som Martinovi mailom poslala všetky podklady spolu so správou o predbežných číslach a utekala domov. S vidinou skvelého víkendu plného relaxu bolo ľahké nemyslieť na prácu. Sledovala som ľudí za oknom autobusu, až kým mi v mobile nezazvonila sms-ka. Martin.

Díky za správu. Marketing bol včera na stretnutí s klientom. Max sa chce zamerať na

rodiny s deťmi. Vytiahni tie čísla ešte zvlášť pre nich.

Zvädla som ako kvetinka. Rozhodla som sa, že sa do toho pustím hneď po večeri, ale Martinovi výsledky odošlem v sobotu večer, aby mi medzitým nestihol vymyslieť niečo ďalšie.

Zavolala som Maji a Peti, svojim dvom bútlavým vrbam, s ktorými mávame každý piatok pravidelné stretnutie v bare pod naším bytom, že nedorazím. Zase. Po vysokej škole sme všetky zostali bývať v spoločnom podnájme priamo v centre mesta. Ony si našli prácu v banke, ja vo výskumnej agentúre. Obidve mávali víkendy voľné, ja som mala trochu lepší plat. Len či to zato stojí.

Doma som sa venovala aj kreatívnejším činnostiam ako práci. Okrem postele, pracovného stola a veľkej skrine, sa mi do izby zmestila malá dielnička na výrobu šperkov a bižutérie. Keby som zapracovala na propagácii, možno by som časom mohla prejsť na živnosť. Momentálne mojím najčastejším klientom boli kamošky, ktoré považovali zľavu za samozrejmosť. Potrebujem ostré lakty. Asi sa v práci prihlásim na kurz asertivity.

Zapla som notebook a rozcvičila prsty. O tri hodiny neskôr som mala v jednom dlhšom e-maile pripravenú kompletnú odpoveď pre Martina spolu s dvoma tabuľkami a jedným grafom, ktoré dokladali moje zistenia. Správu som uložila a do mobilu nadstavila pripomienku, aby som ho zajtra nezabudla odoslať. Do sms-ky som napísala iba:

Pozriem sa na to.

Potom som šla s bolesťou hlavy a úplne vyžmýkaná spať.

5

Kráčala som do kancelárie s umytým hrnčekom od kávy. Umývanie použitého riadu patrí k zvykom, ktoré vykonávam tesne pred odchodom. Niečo tu však nehralo. Nikde nebolo ani nohy a za oknami vládla tma. Koľko môže byť hodín?

„Ivana?!“

Spoznala som Martinov hlas. Ten tón používa, keď má k niečomu výhrady.

„Ivana!“

Ale nikdy nevolá dvakrát. On totiž vie, že nemusí. Spoza monitoru mu trčal len vrch hlavy. Vzápätí sa ukázala celá a s ňou aj vrchná časť postavy, keď vstal.

„Pozriem sa na to?“ v ruke držal mobil a čítal sms-ku, ktorú som mu napísala. „A pozrela si sa na to?“ Bol očividne našťvaný, pery zovreté, články prstou okolo mobilu zovrel tak silno, až mu zbeleli.

„Už áno. Tak trochu,“ dodala som, keďže som mu výsledky ešte neodoslala.

„Tak trochu,“ napriahol sa a z celej mužskej sily po mne mobil šmaril.

Reflexy nemám zlé, ale toto bolo fakt nečakané. Ak som sa uhla, tak maximálne o milimeter a kus plastu mi vrazilo priamo do ramena. Bolelo to, ale šialenejšie bolo to, že šéf po mne hodil smartphona za šesťsto eur. Kus plastu ležal na podlahe s puknutým displejom. Buď mu preskočilo, alebo nemiestne žartuje. Na tvári sa mu však úsmev neobjavil. Rýchlym krokom sa presunul ku mne a schmatol ma za vlasy.

„Au!“

„Tak trochu?“ potiahol viac, ako mi bolo príjemné. Počula som trhanie vlasov a kože, keď šklbol silnejšie. Bolesť a strach z toho, čo mi ešte môže urobiť, sa dostavili vzápätí.

„Au, prestaň, bolí to,“ ťah nepovolil, skôr naopak. Kopla by som ho do rozkroku, keby nestál za mnou. „Mám to.“

„Čo máš?“

„Tie čísla, čo si chcel.“

Uvoľnil zovretie. Vtedy som sa otočila a napriahla nohu k priamemu kopu, ale chlap ma prečítal ako otvorenú knihu a z celej sily do mňa strčil tak, že som pristála zadkom na zemi. Kostrč to schytala v plnej sile. Vytryskli mi slzy. Dvoma krokmi sa ku mne priblížil, schúlila som sa do kľbka a rukami zakryla tvár, ak by chcel zaútočiť. Kopol ma do stehna.

„Skončila si?“

„Hajzel.“

Udrel do toho istého miesta. Zvýskla som od bolesti. Vždy nosil topánky s ostrou špičkou. Krv v nohe mi pulzovala. Kopol znovu. Zvíjala som sa na zemi, pred očami sa mi zabelelo. Po chvíľke sa biela zmenila na sivú farbu koberca. Uvedomila som si, kde ležím a čo sa práve stalo. Skrz slzy som videla čierne topánky, ako ma obchádzajú. Blízko kolena. Koleno by bolelo. Blízko hlavy. Z toho by som sa nemusela už nikdy spamätať.

„Vstaneš sama, alebo ti mám pomôcť,“ chytil mi vlasy a potiahol.

„Sama.“

Nahmatala som boľavé miesto na nohe, kde už navrela veľká hrča. S veľkými ťažkosťami som sa pozbierala. Zdalo sa mi, že je vyšší a väčší, ako som si ho pamätala. Spravil ku mne krok, automaticky som cúvla. Potkla som sa o nohu stoličky a pristála zadkom na stole. Bolesť mi prešla celou chrbticou.

„Pošli mi tie odpovede.“

Úplne ma mrazila predstava, že som k nemu otočená chrbtom a neviem, čo robí, alebo čo spraví za chvíľu. Presúvala som sa k svojmu počítaču a sledovala akýkoľvek tieň na zemi alebo odraz na obrazovke monitoru, ktorý by mi prezradil, čo sa v tichu za mojím chrbtom deje. V mailovej schránke som sa preklikala až do uložených konceptov a odoslala mu pripravenú správu.

Prešiel k svojmu počítaču, ťukol do klávesnice. Zostala som sedieť pri svojom stole a bála sa čo len pohnúť. Na strope v kancelárii viseli najmenej dve kamery, ktoré zachytili, čo sa tu dialo. Alebo nie?

„Dobré dievča,“ prehovoril Martin.

Delili nás tri rady stolov. V tej chvíli som spravila rozhodnutie. Vystrelila som zo stoličky a rozbehla sa preč z kancelárie tak rýchlo, ako mi to len moje ubolené telo umožňovalo.

„Suka!“ začula som zozadu, no akékoľvek ďalšie nadávky utlmili dvere, ktoré sa za mnou zavreli.

Utekala som chodbou, prebehla okolo výťahov rovno na únikové schodisko. Nepočula som, či ma niekto prenasleduje. Netušila som, či ma o tomto čase ešte niekto vypustí z budovy. Budem trepať na sklenené dvere, kým ma niekto nezbadá a nepomôže mi. Zavolám políciu. V tej chvíli svetlo na schodisku zhaslo, chodidlom som dostúpila na hranu, vyvrtol sa mi členok a ja som padala do tmy.

Zobudila som sa spotená a zamotaná v plachte. Posadila som sa, kostrč bola v poriadku. Na nohe nezostalo stopy po nejakej hrči.

Dopekla, čo to malo byť?

Prešla som do kuchyne a naplnila pohár studenou vodou. Obsah vo mne zmizol rýchlejšie ako poldeci.

Podarí sa mi ešte zaspať?

Ráno ma zobudilo zvonenie telefónu. Pípala pripomienka zo včera: Odošli správu Martinovi. Myslel sa mi rozjasnila a spomenula som si na zlý sen. Radšej to spravím hneď. Úľavu vystriedala panika. Správa medzi konceptami v mailovej schránke nebola. Objavila som ju medzi odoslanou poštou.

6

„Počúvaj, Ivi, ja ti neviem. Si si istá, že si to neodoslala, než si šla spať?“

Nie, neodoslala. No opísať nočný zážitok mojim dvom spolubývajúcim tak, aby to brali aspoň trochu vážne, bol vopred prehraný boj. Stretli sme sa pri raňajkách.

„Pozri, tu mám ešte pripomienku,“ vystrčila som mobil tak, aby naňho obe videli.

„Možno si bola v noci námesačná,“ položila predo mňa kávu Maja.

„Nebývam námesačná.“

Rozhodla som sa, že cez víkend nepohnem ani prstom. Aj keby mi Martin napísal správu s novým zadaním, vykašlala by som sa na to. Očividne mi práca lezie na mozog.

„Dnes sa nepôjde spať,“ vyhlásila som. „Potrebujem jednu bezsennú noc, a preto ju celú pretancujeme.“ Bude to ako naše dámske jazdy počas vysokej školy.

Celé doobedie sme vyťahovali zaprášené kúsky vyzývavého oblečenia zo skriň a hľadali najlepšie kombinácie. Keď nastal večer, vyfintené a navoňané sme vyrazili na diskotéku. Prvé dve hodiny sme pretancovali takmer bez prestávky, potom sme prenechali parket mladším. Bolo to neuveriteľné, ale naozaj sme zapadli do vekového nadpriemeru. Barman nám pri výrobe mojita predviedol žonglérsku šou s fľašami a ovocím, a potom nás už nechal ticho konverzovať.

„Á, tam vidím kolegu z práce, ospravedlňte ma na moment,“ odcupitala preč Peťa.

„A ja si idem prepudrovať nos,“ oznámila mi Maja.

Obom som im kývla, len nech pekne idú. Určite to tých pár minút zvládnem. Rukou som si podoprela hlavu, už sa mi trochu motala. Doľahla na mňa únava spôsobená deficitom spánku. Keď ma chytali driemoty, zdalo sa mi, že Martina vidím pri bare. Okamžite som si objednala energetický nápoj, vypila ho na ex a pridala sa k Peti na parkete.

7

V pondelok som si cestou do práce v lekární kúpila bylinkový čaj na pokojný spánok. Len čo som zapla počítač, zavolať si ma k sebe Martin.

„Dík za tú správu.“

Len som prikývla. Pavol mu medzitým poslal mail, že v spracovaných dátach nenašiel nič, čo by som prehliadla. Ani som sa ho nemusela pýtať, ako strávil víkend. Každopádne moje ego spokojne zamraučalo. Po jedenástej sa u mňa zastavila Markéta s pripravenými šablónami na prezentáciu pre Maxa.

„Pridáte sa k nám na obed?“ odchytil nás Pavol. „Už sme štyria.“

„To je luxus, ktorý si momentálne nemôžem dovoliť,“ odpovedala Markéta a odklopkala na opätkoch preč.

„Pôjdem s vami,“ súhlasila som.

„Aj ja sa pridám,“ ozval sa Martin.

Samozrejme som dostala chuť sa z obeda vyvliecť, ale už bolo neskoro. Našťastie tam bude Pavol, s ktorým býva na obede zábava a je zdrojom zaujímavých firemných pikošiek. Nikto nerozprával o robote a padlo niekoľko zaujímavých tipov na filmy v kine. Martin popisoval, ako cez víkend staval na záhrade gril a hneď pozval celý náš tím na grilovačku. Jedlo a pitie zdarma. Súhlasila som, lebo som chcela dokázať sama sebe, že nie som paranoidná.

„Oficiálne pozvanie rozošlem ešte dnes, aby som zistil, koľko ľudí príde,“ vytiahol z vrecka mobil a začal vyťukávať.

Napila som sa limonády a vychutnávala posledné minúty obednej prestávky.

„Čo sa stalo s твоjím smartphonom?“ opýtal sa Pavol.

Martin si obzrel čierny, časom opotrebovaný telefón vo svojej ruke, a potom pozrel na mňa.

„Pokazil sa,“ odpovedal jednoducho.

Skoro mi zabehlo.

8

V sobotu sa Pavol po ceste na záhradnú grilovačku zastavil po mňa a Markétu. Len čo sme vystúpili, doniesla sa k nám správa, že pri grile sa nachádza sud s výčapom.

„Ospravedlňte ma, dámy,“ nelenil Pavol.

„Môžem za teba večer prevziať šoférovanie, ak by si chcel,“ navrhla som.

„Uvidíme, ako sa vyvinie deň,“ zakričal za mnou a už ho nebolo.

Roztrúsili sme sa po záhrade. Na prvý pohľad pôsobila elegantne. Od francúzskeho okna sa až k zadnému plotu rozprestieral koberec zelenej trávy tak jemnej, až som dostala chuť vyzuť sa a prejsť po nej bosá. Pod jednou z jabloní ležala mačka, upútala pozornosť niekoľkých kolegýň. Od grilu som začula hlasný smiech. Priťahoval ma ako magnet. Martin práve otáčal prvé kusy šťavnatých steakov.

„Kedy nám predstaviš manželku a deti?“

„Zatiaľ iba jedno dieťa,“ zasmial sa Martin. „Chodia k svokrovcom polievať kvety, kým sú na dovolenke.“

„Čo robí manželka?“

„Predtým robila v podstate to, čo ja. Spoznali sme sa v práci. Teraz je doma. Po vzájomnej dohode,“ dodal, keď zostalo dlhšie ticho.

„Deti, deti, to je radosť,“ zhodnotil Pavol, ktorý sám nevlastnil ani jedno, takže o tom neustále mudroval. „Čo by sme pre ich nevinné tváričky nespravili?“

„Daj pokoj s tou nevinnosťou, moje dve sú pekné potvory,“ priznal kolega.

„Aj moja Laura,“ reagoval Martin. „Na čo pomyslí, to dostane. Poriadne sme ju rozmaznali.“

„Nepreháňaj,“ smiala som sa.

„Myslím to vážne. Napríklad, keby Laura videla tvoje náramky a náušnice, strhla by ich z teba zaživa. Máme v pláne s tým začať niečo robiť. Nejaké rady, páni?“

Keďže som v tejto oblasti plávala na vode, ponúkla som sa nakrájať chlieb a zeleninu.

„Zeleninu nepijeme, Ivy,“ začula som za chrbtom smiech.

Deň sa napokon vyvinul tak, že Pavol ostal na nealkoholickom pive. Ja som každý kúsok steaku zapila pohárom výborného vína. Aby som bola aspoň trošku užitočná, pre-

vzala som úlohu provijantčáka a z domu som postupne vynášala zásoby jedla, ktoré sa na záhrade konzumovali. Mohla som si pri tom obzrieť prízemie domu a kuchyňu s krásnou obývačkou. Vedľa sedačky na komode stálo niekoľko zarámovaných fotiek Martina s manželkou a s celkom roztomilým dievčatkom.

„Dobrý deň,“ pozdravilo sa mi dievčatko v živom prevedení.

Zľakla som sa, až som nadskočila. Hneď mi došlo, že sa zrejme vrátili z návštevy u starých rodičov. Cez otvorené francúzske okno vbehla do kuchyne mačka. To som asi nemala dovoliť. Malá zmeravela, akoby sa jej zľakla.

„Máte krásnu mačku. Je tvoja?“

„Nie, patrí starkým. Staráme sa im o ňu, kým sú preč. Mám zakázané sa s ňou hrať.“

„Tak to by sme ju mali rýchlo nájsť a vyhnať na dvor.“

Ani to nebolo ťažké. Striehla v chlpatom koberci pred dverami do kúpeľne na potenciálnu korisť.

„Čo teraz?“ opýtala sa malá.

„Vylákame ju von.“

Prikývla. Na jeden koniec motúzika, ktorý som našla v kuchyni, som priviazala štupeľ z fľaše od vína. Laure som, ukázala, ako ho má ťahať za sebou, aby malého lovca vylákala až na záhradu. Bolo to jednoduché a malej sa to páčilo. V tráve som sa s mačkou trochu pohrala. Laura sa jej nedotkla a po celý čas neodtrhla zrak od môjho zápästia.

„Máte krásny náramok,“ pochválila ma.

„Ďakujem, ten som vyrobila sama.“

„Aj mne vyrobíte?“

„Uvidíme,“ zasmiala som sa.

„Chcem taký. Poviem ockovi, že ho chcem,“ oznámila mi a rozbehla sa za ním.

Keď som dorazila ku grilu, už odchádzala od otca s plačom. Asi nedostala to, čo chcela.

„Hovoril som to,“ povedal Martin.

9

Vôňa dreva. Drevo na čele. Zdvihla som hlavu. Prebrala som sa priviazaná na stoličke, pripútaná k stolu s lanom okolo zápästí. Pokúsila som sa spomenúť si na poslednú vec, ktorú som robila. Ruky mi celkom střípli, krk taktiež. V panike som sa pokúsila vyskočiť na rovné nohy, ale väzenie nepovolilo. Krútila som rukami, kopala nohami, no len som si viac ubližovala. Miestnosť bola tmavá, rozoznávala som obrisy stien, závesov, nábytku. Dvere sa otvorili a podlahu preťal pás svetla. Vošiel Martin a zavrel za sebou. Tma zhustla. Zakrútila

sa mi hlava. Sadol si oproti mne.

„Vy karieristky ste všetky rovnaké,“ hrýzol jablko a pozoroval ma. „Manželku som našťastie skrotil. Ale ty Ivana, ty si zašla ďalej ako ostatné, ktoré som doteraz stretol. Kliše každého manažéra hovorí, že práca sa nemá miešať so súkromím.“

Mlčky som sa triasla na celom tele.

„Nútiš ma toto jednoduché pravidlo porušiť.“

Vstal, prešiel sa k jednej zo skríň, niečo z nej vybral a vrátil sa späť. Medzi prstami šikovne prehadzoval sem a tam vidličku. Inokedy neškodný kus kovu pôsobil odpudivo.

„Moja dcéra je alergická na mačky.“

To som nevedela, mala som chuť povedať, ale potom mi došlo, čo som urobila. Bolo však neskoro. Martin sa napriahol a všetky štyri ostne príboru mi zaryl do dlane. Narazil na kosť. Rameno zasiahla ostrá bolesť intenzívna ako elektrický prúd. Kričala som, kopala a plakala. Vytiahol vidličku a skúsil to znovu o trochu bližšie k prstom. Trafil sa do mäsa a zatlačil. Keby mohol, prišpendlil by ma k drevenému stolu.

„Manželka prišla domov a našla ju ležať na zemi v alergickom záchvate.“

Vrazil mi vidličku do druhej ruky a poriadne sa zaprel. Nevydržala som a vykričala, a potom som ďalej nariekala.

„Už takmer nedýchala. A vieš čo pri nej našli?“ opýtal sa ma a zaútočil znovu. Strácala som vedomie. „Kus nejakého motúza. Vraj ho vyrobila teta s pekným náramkom.“ Vidlička sa mi zabadla do prstov.

Odpadla som. Keď som sa prebrala, na stole ležala krvavá vidlička a ďalšia krv tiekla z mojich hánkou. Niečie ruky narazili do dverí, tie sa len na chvíľku odchýlili.

„Nie, Laura, tam nie,“ rozoznala som Martinov hlas, „choď si vystrihovať do svojej izby, v kuchyni to nemá čo robiť.“

Drobné nôžky oddupotali preč.

Ticho. Smola, že dospelí tak nedupú.

Stojí Martin za dverami?

Odišiel?

Znovu som sa pokúsila vyslobodiť zo spútania, ale márne. Slzy mi stekali po lícach. Nevládala som dýchať. Krv sa vo mne vzbúrila, vlasy mi stávali dupkom. Naježila som sa. Vo dverách sa objavila hlava, ale tentokrát o meter nižšie, ako som čakala. Žmurkali na mňa dve detské oči. Vošlo dievčatko v šatôčkach, s nožničkami a vystrihovačkou v ruke. Bože, to je Laura. Keď ma zbadala, nadskočila od ľaku, ale neušla. Pozorovala ma presne tým istým spôsobom, ako jej otec. Nemala by tu byť. Čo spraví Martin, keď ju tu nájde? Zabije ma?

„Kde je ocko?“

Dúfam, že veľmi ďaleko. Pokúsila som sa poriadne nadýchnuť, než prehovorím. Aké

následky môže mať pohľad dieťaťa na spútanú, strapatú, usoplenú a dokrvavenú ženu?

„Ahoj, Laura,“ hlas sa mi triasol, „neviem, kde je. Ale tu nie je.“

Chod' preč, chod' ho pohľadať inde, napadlo mi, ale zároveň tam stála a v ruke držala nožnice, ktoré, ak by som mala dosť času, by sa dali použiť na tieto laná. Ale lepšie a bezpečnejšie by bolo, keby odišla. A keby mlčala.

„To vám urobil on?“

Povedz jej, že nie a možno ťa jej otec nechá žiť.

„Laura? Môžem ťa o niečo poprosiť?“

Stála tam a váhala.

„Neboj, hráme s ockom len takú hru. Veľmi nebezpečnú. Nemala si nás pri tom vidieť.“

„Akú hru?“

Svrbel ma nos, chcela som si ho poškriabať, chcela som si odhrnúť spadnuté prame-
ne vlasov z tváre, ale nešlo to.

„Ocko šiel pohľadať nožničky, aby ma mohol z tohto rozviazať,“ zatriasla som zápäs-
tím, aby to videla. „Nevie ich nájsť. Nevieš, kde sú?“

„Ja mám nožničky,“ odpovedala a zodvihla ich v drobnej rúčke nad hlavu.

„Naozaj, máš,“ prikývla som a usmiala som sa na ňu. Neviem, ako ten úsmev vyzeral. Mal byť priateľský ako naposledy. „Požičiaš nám ich?“

Laura odvážne pristúpila bližšie. Prezrela si moje ruky. Uvidela vidličku, rany a krv. Skrivila tvár od odporu. Panika vo mne rástla. Toto ti ocko bude musieť nejak vysvetliť a ja netuším, ako to urobí. A čo urobí potom. Načúvala som a dávala pozor, či sa vonku za stenami neozvú kroky. Obklopovalo nás ticho.

„Priviazal vás ocko?“

„Nie,“ zaklamala som. Jej telo sa uvoľnilo. „A nebolí to. Neboj sa. Sú to len také škra-
bance. Požičiaš mi tie nožničky?“

„Môžem vám ich prestrihnúť ja,“ ukázala na laná. „Viem pekne strihať.“

Ticho. Stále to obrovské ticho naokolo. Nie, to nemôžem riskovať.

„Ďakujem Laura, ale musím to zvládnuť sama.“

Zažmurkala.

„Také sú pravidlá hry.“

No tak, pohni sa, daj mi ich.

„Máte krásny náramok,“ ukázala na koráľkový výtvar na mojej ľavej ruke.

Keby Laura videla tvoje náramky a náušnice, strhla by ich z teba zaživa.

„Urobíte taký aj mne?“

Zaváhala som.

„Chcem taký!“ skríkla Laura. „Chcem!“ šmarila nožničky s vystrihovačkou na zem. Je moc hlučná, uvedomovala som si, umriem tu. Z nožničiek odletel kúsok plastu, ale nie tak, aby sa nedali ešte použiť. Dupala nohami, založila ruky na hrudníku a spustila hučanie, ktoré malo predstavovať plač.

„Ak mi dáš tie nožničky, dám ti náramok.“

Falošné fňukanie okamžite ustalo. Rozčúlená Laura sa ako šmahom prútika zmenila na malú päťročnú princeznú.

„Dobre,“ zohla sa a podala mi ich. Odopla môj náramok a odišla preč z miestnosti s natešeným výrazom na tvári. Jej prístupom k celej situácii som nemala čas sa zaoberať, ale bol strašný. Nešikovne som začala strihať. Ako každé detské nožnice, aj tieto boli tupé. Pomaly to zvládnem.

Klop. Klop. Topánky na schodisku. Klop. Klop.

Slzy mi zase zastreli oči, ale toto človek zvládne aj poloslepý. Pomaly nie je dosť rýchlo. A tak som lano šmochlala čo najrýchlejšie.

„Laura?“ začula som Martinov hlas.

Konečne sa mi to podarilo. Prestrihla som lano na jednom zápästí, potom na druhom. Zvyšok povolil v dôsledku reťazovej reakcie uvoľnených uzlov. Bola som slobodná.

Klop. Klop po podlahe vedľa.

Rozhliadla som sa okolo seba. Jediné dvere a jediné okno. Dverami to nepôjde. Priskočila som k oknu za závesom, potiahla kľučku a otvorila ho do noci. Vzduch bol chladný, zem hlboko, tak tri až štyri metre. Žiadna bezpečná cesta von. Dvere za mojím chrbtom sa rozleteli.

„Ivana!“

Len na sekundu som váhala. Uvedomila som si, že ma nevidí za stolom a že ma nevidí ani za závesom.

„Laura!“

Asi zbadal papiere rozhádzané po zemi a nožnice na stole.

„Laura, kde si?“ Dvere opäť tresli.

Utekal ju hľadať?

Stojí stále tam?

Vrátiť sa teda nemôžem.

Po ulici kráčali ľudia a jazdili autá.

Tam už budem v bezpečí.

Vyšplhala som sa na parapet.

Z takejto výšky sa nezabijem či áno? Zlomená noha alebo šéf.

Záves za mnou sa pohol, Martin ma schmatol za tričko. Nebolo o čom ďalej rozmýšľať. Skočila som.

Let by bol oslobodzujúci, keby mi nehrozilo, že ma bude nasledovať. Pri doskoku som si kolenami rozbila nos a bradu. Pomóc! chcela som kričať, taký bol plán, ale krv mi naplnila ústa a znemožnila sa nadýchnuť.

„Dobré dievča,“ kričal Martin z okna. „Počkaj ma tam.“ Zmizol v dome.

Tma.

10

Svetlo.

Náraz. Roztiahla som sa na koberci po páde z postele. Prebrala som sa doma, oblečená v pyžame. Prehmatala som si tvár a skontrolovala zápästie. Všetko bolo neporušené. Nezranené. Bol to ďalší zlý sen. Do izby vbehla Maja.

„Si v poriadku? Počula som buchot.“

„Maji, to bola sila. Neuveríš, čo sa mi práve znova snívalo.“

A tak som jej to celé rozpovedala, a potom ešte raz, keď sa zobudila Peťa.

„Nechceš si zobrať na pár dní dovolenku?“

Chcem, napadlo mi ako prvé. Mala by som si ju zobrať. Ale teraz, pred dokončením zákazky, pred podpisom novej zmluvy, nemôžem. Ak by za mnou náhodou nezaplesli dvere, ešte je tu druhá najhoršia vec, ktorá sa mi môže stať. Zapadnem prachom medzi bežnými zamestnancami. Nočné mory mi však naznačovali, že potrebujem pauzu. Posledná bola taká živá, že neviem, či zvládnem s Martinom vychádzať rovnako neutrálne ako doposiaľ. Aj teraz pri zmysloch a v realite som k nemu cítila obrovský odpor.

„Uvidím, ako to dnes pôjde v práci.“

Na ich výrazoch tváre som videla, že som ich nenadchla. „Večer sa rozhodnem.“

„Si si istá?“

„Najneskôr zajtra,“ odvetila som a bežala si uchmatnúť kúpeľňu pre seba. Potrebovala som poriadne studenú sprchu. Obliekla som sa. Náramok z posledného sna by sa mi hodil, no nevedela som ho nikde nájsť.

Martin v ten deň do práce nedorazil. Celému tímu napísal mail, že sa ukáže až večer, aby vyzdvihol všetky podklady na zajtrajšiu veľkú prezentáciu pre Maxa. Na jednej strane mi odľahlo, na tej druhej som bola zvedavá, čo sa stane, keď ho uvidím a budem nútená sa s ním rozprávať a preberať pracovné záležitosti. Potrebujem dovolenku alebo nie? Ak tu Martin nie je, tak sa dnešný deň nedá počítať za relevantný. Už som počula Maju a Peťu, ako si medzi sebou vymieňajú veľavravné pohľady s komentárom: „Vedeli sme to.“

Po dvojhodinovom brainstormingu s obchodným oddelením sme tušili, čo chcú z dať z prieskumu vydolovať, a tak sme sa s Pavlom do toho pustili. Namiesto obeda som vypila dve kávy a do uší si pustila cez slúchadlá hlasnú hudbu, aby ma nik v openspace nemohol rušiť. Okolo tretej sme všetky podklady poslali na obchodné a marketingové oddelenie a ostávalo čakať.

Prvá verzia prezentácie šla k nám. Marketing sa vytiahol. To, čo som predtým vykreslila dvoma nezaujímavými čiarami, teraz predou mnou ležalo v lákavých sivo oranžových farbách – predpísaných odtieňoch Maxa – s vysvetlivkami v ľudskom jazyku, ktorému bude rozumieť každý. Človek sa učí deň čo deň.

Všetko sme znovu skontrolovali, označili nepresnosti a zaslali späť. Po opravách putovala druhá verzia projektovému manažérovi a vedeniu. Boli spokojní, ba priam nadšení. Prišiel e-mail od projektového manažéra.

Vytlačte to.

To znamenalo, že je hotovo. Keby sme mali šampanské, tak by sme ho otvorili. Zavolať som na marketing a tešila sa do telefónu spolu s nimi. Pavol sa spokojne oprel do stoličky, zložil okuliare a pretrel si oči. Dlho ukryvaný stres vystriedalo uvoľnenie. Na všetkých to bolo vidieť. Možno aj oni sa po niekoľkých dňoch pôjdu prvýkrát normálne vyspať. Po prezentácii nás ešte nejaká práca na projekte čaká, ale to najťažšie už máme za sebou. Pavla v tom nenechám. Nie teraz, keď je všetko tak, ako má byť.

„Máte to pre mňa?“ do openspacu vošiel šéf, odchytil nás pri kávovare. Nie, nebola som v pohode. Za jeho chrptom cupitala Laura s mamou.

„Prepáčte, že som doletel až teraz. Celý deň sme boli s malou v nemocnici.“

„Mala som alafylalický šok,“ oznámila nám hrdo, „pán doktor povedal, že som statočná. A pichla ma včelička,“ vytiahla rukáv a ukázala nám miesto na ruke prelepené náplasťou s obrázkom princeznej.

Anafylaktický šok. Alergická reakcia, v hlave mi blikla žiarovka. Snívalo sa mi o tom, ale nebola to skutočnosť alebo áno? Môže to byť náhoda? Potom som si všimla Laurine zápästie, okolo ktorého mala uviazaný môj náramok. Nočná mora bola skutočná. Vystraše-

ne som pozrela na Martina. Pozoroval ma. V tvári som mu vyčítala čistú nenávisť. Rovnakú ako vtedy, keď mi do ruky zabodol vidličku.

„Všetky podklady ležia na stole,“ prerušil náš očný kontakt Pavol.

Keď nás nechali opäť samých, roztriasli sa mi kolená, našťastie som sa opierala o stolík kávovaru.

„Si v poriadku?“

Prikývla som.

„Nevyzeráš tak.“

Vymyslela som si nejakú trápnu výhovorku o prepudrovaní nosa a ušla preč. Vydolovala som z kabelky mobil a zavolala Maji.

„Práve som sa rozhodla,“ zahlásila som namiesto pozdravu.

„Áno, a ako?“

„Dávam výpoveď.“

12

Na druhý deň som zašla rovno za šéfom môjho šéfa. Bol prekvapený a pýtal sa ma na dôvody. Chcel to riešiť s Martinom, ale to som razantne odmietala. Nemala som v pláne však Martina ešte viac naštvať a vyprovokovať ho k ďalšej nočnej pomste. Preto som poprela, že by moje rozhodnutie nejak súviselo s ním. Zajtra mi končí pracovná zmluva a ja ju jednoducho nepredĺžim. Pavol ma vie na sto percent zastúpiť. Martin v kancelárii nebude ešte dva dni, preto to riešim bez neho.

Dostala som čas na rozmyslenie a poslednú úlohu. Oznámiť to Martinovi. Volala som Maji a žiadala ju o povzbudenie. Nechcela som si kvôli pomäteniu zmyslov pokaziť budúcnosť. Uistila ma, že mi dá to najlepšie odporúčenie, keď sa prihlásim na pozíciu, ktorú momentálne otvárajú u nich v oddelení. Ak som sa aj pomiatla, tak preto, lebo som prepracovaná a to až natoľko, že sa mi po nociach sníva, ako ma šéf mláti. Nevadilo mi, že mučenie považuje len za zlé sny. Viac som predsa nemohla očakávať. To, že ma Martin týmto spôsobom vedome psychicky týra, predsa normálne nie je a nikto so zdravým rozumom tomu neuverí.

Okrem mňa. Bála som sa, že to mojou výpoveďou neskončí.

Už druhú noc sme s mojimi bútlavými vrbami prehýrili v bare a na diskotéke. Urobila som maximum preto, aby som nemusela ísť spať. Dievčatá sa stihli opiť, ja som sa neodvážila. Nadránom som obe posadila do taxíka a došikovala domov. Na mobile mi zapípala sms-ka od Martina.

Stiahni výpoveď a pre vlastný kludný spánok sa vráť do práce. V pondelok sa o tom porozprávame.

Je piatok, mám celé tri dni na rozmyslenie. Prišlo mi zle. Vyhráža sa mi. Sms-ku napísal tak sprost, že s ňou nemôžem zájsť ani na políciu. Ukázala som ju Maji a Peti. Dohovárali mi, aby som sa za žiadnu cenu nevracala naspäť. Maja mi presunula matrac ku nej do izby, že aspoň na čas môžem spať s ňou.

Tri noci boli skvelé. Štvrtú som sa prebrala na známej stoličke za známym stolom, nepriviazaná a nepripútaná, len v nočnej košeli a pod holým nebom. Nachádzala som sa v ďalšej nočnej more a prvýkrát som si to uvedomovala. Bosé nohy mi skrehli v tráve. Musela som v nich najskôr rozprúdiť krv, aby som sa mohla postaviť. Stála som na malej lúke ohraničenej hustými krikami s konármi pokrytými listami a trňmi. Doškriabali mi ruky, keď som hľadala cestu, ktorá by viedla von. Chodila som dookola, premýšľala, pozorovala.

„Ty hajzel! Čo myslíš, že teraz spravím?!?“ kričala som na hviezdy ako blázon, ako keby ma mohol počuť. Chcela som sa mu vysmiať, chcela som mu napľuť do tváre.

„Vyhladuješ ma? Necháš ma umrieť smädom?“

Listy kriakov sa rozoznali tajomným šumením, no steblá trávy sa nehýbali. Vládlo absolútne bezvetrie. Prečo to šumenie potom zosilňuje? Prečo sa mi vo svetle hviezd zdá, že sú kríky stále vyššie a bližšie. Rástli ako v zrýchlenom filme, zmenšovali priestor okolo mňa. Vyliezla som na stôl a za pár sekúnd pohltili všetku trávu naokolo. Nové úponky hustli a rozrastali sa tak nenásytne, až zakryli oblohu nado mnou. Plazili sa po nohách stola k mojim chodidlám, obmotávali sa mi okolo členkov. Trné sa zarývali do kože na lýtku a na stehne a postupovali vyššie. Spanikárila som, akoby ma pokrylo tisíce pavúkov. Vrhla som sa zo stola do pavučiny listov a konárov, chcela som sa odtiaľ dostať preč. Trné sa mi zarývali do líc a krku, ťahali ma za uši, driapali sa po látke nočnej košele, chceli zo mňa stiahnuť kožu zaživa. Vošli mi do úst.

Zobudila som sa vystrašená, snažila som sa z postele vytriasť trávu a konáre, ktoré tam ale neboli. Maja sedela pri mne. Vraj sme si šli ľahnúť len pred pár minútami, môj sen však trval niekoľko hodín. Martin si so mnou týmto spôsobom môže robiť, čo sa mu zachce.

Viac som v tú noc nespala. Sedela som v kuchyni a čítala. Na druhú noc som bezmocne plakala. Tak strašne sa mi chcelo spať, ale bála som sa. Nedalo sa tomu zabrániť. Martin ma topil, pálil, poslal na mňa sršňov a besných psov, prešiel ma vlakom a nechal umrieť smädom v púšti. Tri dni utrpenia bolo v skutočnosti desať minút spánku.

Nacupitala som poslušne do práce. Martinov šéf sa tešil, že som si výpoveď rozmyslela. Ďakoval mu, že ma prehovoril. Predložili mi novú zmluvu, ktorú som podpísala. Pavol

dudral, že som ho vystrašila a že záplavu práce sám nestíhal riešiť, takže nás čaká dlhý zoznam restov. Markéta mi venovala ten jej súcitný pohľad, ale skrývalo sa v ňom ešte niečo. Niečo ako ľútosť a beznádej. A ja som vtedy pochopila, že ona pozná pravdu. Tolko omieľaný „syndróm vyhorenia“ postihol nás obe. Ešte v ten deň ma odchytila v ústraní pri kopírke.

„Si v poriadku?“

Nevedela som, čo jej na to odpovedať.

Poobzerala sa a keď nikoho nevidela, naklonila sa ku mne bližšie. „Stojíš o radu?“

Prikývla som.

„Pracuj. Rob, čo ti povie. Neprotireč mu,“ znovu skontrolovala či je vzduch čistý. „Zabudni na ambície.“ Zamračila som sa, ale gestom ruky mi naznačila, že ešte neskončila. „Aspoň ich neprejavuj. Ukry ich tak hlboko, ako sa len dá. A potom, časom, spolu niečo vymyslíme.“

Jej postoj sa zmenil. Na pár sekúnd predou mnou stála zase tá stará Markéta, ktorú som poznala na začiatku a hoci sa mi to nepáčilo, vedela som si predstaviť jej radosť, že v tom nie je sama. Zdieľala som ju s ňou.

Odišla rýchlo. Nechala ma tam s novými otázkami.

My dve sa musíme porozprávať. Ale najskôr sa potrebujem poriadne vyspať. Kto vie, dokedy mi to Martin dovolí.

UPÍR

HENRICH H. HUJBERT

Tak kto som? Kurva, tak teda kto?“ vrieskal do zrkadla.

Stál nahý v kúpeľni. Opieral sa o umývadlo, zatiaľ čo z vodovodu prskala voda. On však vnímal len vlastný hlas v chladnej miestnosti. Kachličky odrážali krik a ako echo jaskynných kvapľov ho tlačili na bubienky.

Opäť zreval a sledoval slzy, ktoré mu kradli silu. Neznášal ten pocit prázdnoty a slabosti. Musel sa nútiť potlačiť bedákanie, aby namiesto neho nastolil zúrivosť. Tá jediná dokáže posunúť vpred a dvihnúť ruku k úderu.

Plač zadusil, lenže prázdne miesto vyplniť nedokázal. Otupený skúmal vlastnú podobizeň. Oči podliate krvou, vrásky vyhlbené starosťami než prispením starnutia. A, pravdaže tie zuby. Dva rezáky trčiace z vrchného chrupu, ako pahýle rozštiepených klov.

Opláchol sa, natiahol nohavice, bundu a vyrazil. Noc kvitla v hustých odtieňoch a tmavé zákutia lákali do osídíel bolesti. Dnes určite zatne tesáky do tepny a odbremení svet od jednej bezvýznamnej osôbky. Nebolo ťažké vyberať si z toľkej pestrosti. On však šiel len po vyvolených. Zoznam bol dlhý, ako spoveď prostitútky, nebude teda zbytočne zdržovať.

Bar zamorila taká hustota dymu, že ledva dovidel na pár krokov. Cigarety pálili tabak, budili rakovinu. Vymoženosti doby spolčené s alkoholom a pobehlicami. Sedel v strede pultu a lial do seba pivo. Neznášal tú chuť chmeľu, kvasníc a trpkosť, ktorá vydrží aj po prepláchnutí dutín či prevetraní zubnou pastou. Radšej si odpil, aby nebudil dojem čudáka. Ak niekto zohrieva pivo dve hodiny, tak to už stojí za povšimnutie.

Nenútene sa obzrel a sledoval hojdanie obnažených zadkov. Dievčatá sa ponevierali medzi chlipnými návštevníkmi a zňuchávali ďalšiu obeť, ktorej by prevetrali ego a peňaženku. Čas sa lámal cez polnoc a náruživosť stúpala s výškou promile. On však ostával chladný. Jeho záujem o akt párenia bol čisto teatrálny. Hral divadielko, aby nevytŕčal z davu, a to sa darilo. Všetci ho prehliadali.

Spokojne ťľapol jednu cez zadok. Polovičky sa ledva zachveli pod pevnosťou kože a svalstva. Kasting v bare nepripúšťal druhú triedu. Preto sa dievča hrdo otočilo a pohrozilo prstom. Ak sa ešte raz dotkne, dvaja svalovci mu vymasírujú mimické svalstvo s vnútornosťami. Radšej rýchlo sklopil plecia v ospravedlňujúcom geste a nahodil priblížny úsmev. Teraz, keď konečne odviezol od seba pozornosť, mohol pokračovať v práci.

Od vábiacich slečien prešiel pohľadom k boxom. Ten kto vlastní moc a zopár grošákov navyše, si dokázal zabezpečiť súkromie a zopár maličkostí navyše. Vedel, že v jednom z nich sedí aj jeho obeť. Určite obchytáva stehná o tridsať rokov mladším telám. Strká prsty do vlhkého prítmnia, drví bradavky a olizuje krásne tváričky. Už len pri tejto predstave

stískal päste a túžil na oplátku zaboriť zuby do krku. Lenže naivita sa dnes nenosí. Dievčatá takú spoločnosť zväčša vítajú. Starci ich obľutujú, priložia bankovky navyše, sú pozorní, či kopia každodenné darčeky. Lenže toto individuum, je z inej kasty. Škodná, ktorú treba vešať.

Usrkol z piva. Už dávno vyprchalo a bál sa, že bude musieť objednať nové. Prijal by záverečnú. „Známy“ by musel skončiť s laškováním a pobrať sa domov. Prestávala ho baviť hra na chlipného zákazníka. Radšej vidieť krv, než zlatistý mok, či holé prdele.

Vykročil k hajzlom. Voľným, nenúteným krokom sa ponevial okľukou, aby preskúmal boxy. Našiel ho hneď v druhej samotke. Ako si predstavoval, okolo sa pretláčali dve šťavnaté mladice a skúšali z obetného baránka vymámiť ešte pár listov bankoviek. Podľa rýchleho odhadu sa dobročinná akcia klátila k zlomu. Obeť už padla do pokročilého štádia alkoholového rozkladu a spiatočná cesta domov bola nevyhnutná. Ísť v tej chvíli močiť, hrozilo rizikom. Radšej sa pobral na svoje miesto a predstieral, že odležané zvyšky v pohári nabrali na kvalite ako barikové víno.

Vybehol z podniku práve vo chvíli, keď obeť dvíhala ruku na taxikára. Buď teraz, alebo...

Rozbehol sa k nemu a treskol po natiahnutej paži. Urobil to voľne, akoby priateľsky. Nemienil plašiť, ani privolať pozornosť.

„Á, dobrý večer. Už sme sa dávno nevideli. Ako ide život?“ zadrel do nadneseného hovoru, akoby sa stretávali denne.

„My sa poznáme?“ S odmeraným postojom sa odtiahol.

„Ja som predsa Daniel. Obstarávam tie záležitosti.“ Prezradil meno a teatrálny naznačil trhanie papiera. Vedel, že osobné údaje sa nebudú šíriť ďalej. Aspoň nie z úst obeť.

„No, už si niečo vybavujem. To vy pracujete na tých čistkách?“ Rozjasnenie pomútenej pamäte trochu uvoľnilo napätie.

„Presne tak, to som ja. Môžem vás zvieŕ domov. Nerobí mi to problém. Aj tak v noci veľmi nenaspím. Všetky obrázky z práce sa nedajú len tak vymazať.“ Našli si spoločnú reč a to odbúrало zvyšky zábran. Daniel bol spokojný, prvý krok sa vydaril. „Auto mám tam za rohom.“

Z ostrážitého oŕukávania vykvitla nespútaná debata. Dokonca sa aj párkrát zasmiali, či pošepli tajomstvá. Stačilo navodiť spoločnú tému a priateľstvo bolo na spadnutie.

Daniel ho viedol po ulici. Prešli cez cestu a potom zahli do dajakej neosvetlenej uličky. Pri náruživom hovore o dievčatách bolo úplne jedno, kde sa nachádzajú, hlavne, keď bujaré spomienky rotujú v mysli.

„Tam mám auto. Počkajte tu, hneď ho pristavím pre výsosť pána.“ Zavtipkoval a odbehol. Na prípravu mu stačí pol minúty - viac nie. Už si to toľko ráz skúšal, tak hádam to teraz neskazí.

Vyceril zuby. Zadierali sa mu o spodnú peru, občas si do nej dokonca zahryzol. Musí

si len zvyknúť. Nič iné v tom nie je.

Hlboko sa zopárkrát nadýchol, schladil myseľ, nadopoval vášeň. Toto chcel, teraz nezdupká.

Obeť opretá o stenu skúšala nájsť pevný bod, kde nepôsobila gravitácia, alkohol. Nevšimla si zakrádajúci sa tieň, ani šuchot nôh. Prebralo ju až kruté trhnutie.

Daniel sa snažil spôsobiť čo najmenej hluku - ale ako to pri podobných želaniach býva, zväčša privodia opak. Napriek tomu mu temná ulička a tiene dopriali voľnosť pôsobenia. Preto neváhal a zaútočil. Ľavú dlaň pritisol z boku na tvár, zatiaľ čo pravačkou zatlačil na plece. Krk sa obnažil, ako tajomstvo pyramídy za prispenia dynamitu. Rozd'aval papuľu a namieril na hrdlo. Ani na moment nezaváhal a tak sa prisal na kožu a zahryzol. Chrup stískal, pokiaľ sa zdrap kože neoddelil od krku. Avšak po striekancoch krvi ani stopy. Len pár výronov, ako detských pľuvancov. Už sa chystal opäť zaútočiť, keď sa obeť nečakane prebrala k životu. Vrieskanie a šklbanie ju uvoľnili z väzenia. Najprv sa po stene zošuchla na zem, no vzápätí vyrazila za svetlom. Vábiaca vidina bezpečia ju ťahala na hlavnú ulicu. Lenže bolesť a malátnosť neprestajne strhávali obeť na stenu, na dlažbu. Daniel si nesmel dovoliť zlyhanie. Okamžite kopol. Noha narazila do brucha a obeť znovu pohnala k zemi. Tam sa na neho vrhol, ako šelma a opäť hrýzol. Zuby trhali kožu, mliaždili mäso, drvili tepnu. Konečne v ústach pocítil silný prúd tekutiny. Odtiahol sa, aby sa mohol pokochať prvým úspechom. Iba pred nedávnom prijal túto novú podobu. Nikto ho nezaškolil ako zaobchádzať so zubami, ako mieriť a kde presne zatlačiť na cievy. Však on sa to naučí. Dlhý zoznam mu dopraje veľa tréningu priamo v teréne. Rehotal sa na plné hrdlo, zatiaľ čo zvyšky života striekali po okolí. Teplo sa vsiaklo do odevu až prerazilo na kožu. Okamžite ho zalial lepkavý pocit, ako objatie milej. Omámene sledoval gejzír a jeho pomalé odznievanie. Ako chabol tlkot srdca, vädlo aj prúdenie. Ešte pár strekov v rytme až napokon zvýšilo len chabé mokvanie. Daniel neprestajne držal obeť za plecía. Aj po prehryznutí tepny, dokázala ešte vzdorovať. Lenže kŕče redli rýchlejšie, než krv v cieve. Napokon ostalo len stuhnutie a kal potierajúci zmätený výraz v očiach. Koniec. Daniel si pomyslel, že úlovok stál za námahu. Určite sa vryje do pamäti, ako prvé láskanie, či prvý úder pod pás.

Po chvíli, keď nadšenie vyprchalo, sa postavil. Skúmal polohu obeť a vyhodnocoval predbežnú diagnózu. Napokon sa presvedčil, že všetky dôkazy sú nepodstatné. Určite sa dajako skryjú, ututľajú a život pôjde ďalej. Ani večerné správy nezahustí žiadna pikoška.

Spokojne dopochodoval k autu. Stálo len pár krokov od miesta činu. Naštartoval a opatrne prešiel okolo tela, okolo mláky. Hustnúca krv sa liala po asfalte, zatiaľ čo dezén pneumatiky do nej vyryl odtlačok. Daniel nad tým mávol rukou a pridal. O chvíľu bude svitať. Letné noci sú tak krátke – škoda.

Telefón drnčal s presvedčivosťou vymáhača neplatených faktúr. Dlho, intenzívne a bez prestávky. Napokon ho zodvihol. Nemal na výber, dokonca to určovala aj smernica jeho pracovných povinností detektíva. Kým hlas zo slúchadla drmolil základné info o prípade, skúmal hodiny. Paličky na digitálnych čísliciach lenivo hopsali vpred. Pol tretej, noc. Dost'

skoro na rannú rozcvičku a neskoro na večeru. Povinnosti volajú, a tak s pečivom v ruke a telefónom prilepeným k uchu vybehol z bytu, po schodoch do garáže a štartoval. Navigáciu nepotreboval, tušil presne kam súradnice vedú. Stačilo spomenúť blízky, vychytaný bar a zvyšok doplní výskanie húkačiek.

Svitane zívalo v nedohľadne, východný horizont trčal v tme. Rosa obliala mesto, vzduch konečne povolil z nátlaku exhalátov. Detektív veľmi dobre ovládal chuť nočných nádycho, lačné paprče tieňov, ale aj veselé nevestince, kde prúdia tekutiny všemožných príchuť. Sobota sa pretiahla do nedele. Namiesto práce mal radšej ležať dakde ožratý, možno so ženou, ale aj obyčajný spánok by postačil. Už len pri pomyslení na striktné dodržiavanie predpisov roztrhli nadšenie z víkendu. Lenže okrem frflania sa na nič väčšie nezmožol. Zvykol si na nočný režim, život policajta, a to ho dusilo. Dokonca aj tie oslepujúce halogény s baterkami patria do každodennej – vlastne nie - do každonočnej procedúry. Zvyšok dopĺňa priblížený kolektív a pobláznená partáčka. V skutočnosti ani netušil, ako sa dostala na oddelenie a priamo do tajnej zložky. Najskôr jej k tomu dopomohol vplyvný papá, alebo skvelé výsledky na akadémii. Takže vplyvný papá.

Zaparkoval na druhej strane cesty. Ulička k miestu činu viedla do hĺbky medzi výškové obytné domy, kde končila dajakým prirodzeným závalom bordelu. Predpokladal, že v okolí sa bude hmýriť kvantum čumilov a sanitky s policajnými autami vykreslia do noci stroboskop modrých svetiel. Namiesto toho ústie do uličky zablokovali dve auta s hlúčikom ozbrojených zakuklencov. Okamžite odhadol, že to nebude klasický prípad, ale niečo, kde tajnosti budú ešte v ten deň zahrabané do análov trezora či krematória. Žiadne zápisy, súdy, svedkovia – len tajnosti.

Vystúpil a šiel za povinnosťami. Už cestou vyťahoval preukaz. Ozbrojenci ho nedôverčivo skúmali s namierenými samopalmi. Evidentne nič nesmeli prekĺznuť dnu a nie to ešte von.

Napokon ho pustili. Opatrne prekĺzol úzkou medzerou medzi blatníkmi a už z diaľky skúmal múry, asfalt, odpadky, pohodené telo a vyhodnocoval. Žiara z prenosných halogénov vytlačila aj ten najodolnejší tieň, krčiaci sa pod pohodenou plechovkou. Rozmiestnenie svetiel bolo hustejšie, než rojnica pri záchranných akciách. Prehliadnutý dôkaz by dokázal spustiť chaos.

Po krátkej revízii miesta činu pozrel na kolegyňu. Natiahnuté chirurgické rukavice, gumené návleky na nohách a veselé šantenie okolo nebožtíka. Nadšenie ju neopúšťa ani po roku praxe. Niekedy mal podozrenie, že ju vzrušuje krv, roztrhané telá. No napokon to zakaždým zavrhol. I keď sa kolegyňa snažila, občas jej žalúdok nevydržal a zväčša pokropila niektorý z dôkazov.

„Tak, čo ma to dnes zobudilo?“ začal nadneseným tónom, aby trochu odbremenil napätú situáciu. Kolegyňa okamžite reagovala a pribehla ako psík na aport.

„Kód 36. Takže tu máme dosť hustú atmosféru. Rany na krku, obeť päťdesiatnik, zamestnanie štátna správa...“

„Viem, kto to je.“ Rýchlo ju predbehol.

„Tak fajn, ak budeš potrebovať dajaké detaily, nájdeš to v tejto zložke.“ Podala hrubý fascikel, zatiaľ čo veselo zaškúlila. Zelená farba vtisnutá do líc však vypovedala o blízkej ukážke nestrávených raňajok.

„Ak potrebuješ blvkať, chod' niekam bokom. Ja to prevezmem a potom sa pridáš. To je v poriadku, Jarka, bež.“ Zažartoval, no tušil, že slová padli na úrodnú pôdu.

„Si somár. Ja to zvládnem, ved'...“ Nestihla dohovoriť, keď jej oči skoro vyliezli z jamiek a tlmené grgnutie okorenilo vzduch. V tichosti radšej odbehla k autám a tam sa sklonila. Všetci to ignorovali. Pri takejto práci to bolo na dennom, nie, vlastne na hodinovom poriadku.

Jarku nechal, nech sa vyprázdni do sýtosti. Netreba ju ratovať, sama vie najlepšie, čo obnáša prehliadka miesta činu. Pristúpil priamo k obeti. Zastal na dva kroky od vytýčeného miesta. Stačilo, viac nepotreboval.

Telo ležalo rozvalené na asfalte. Temenom sa dotýkalo paneláka. Na sivej omietke svietili jemné frkance krvi. Jasné vysvetlenie, kadiaľ sa ťahal boj. Ale až na zemi prišli finálne „bodnutia“, ktoré ukončili zápas. Aj z tej diaľky videl rozdzriapaný krk. Kus kože chýbal a krásne odhaľoval pásy svaloviny v mokvavom potere krvi. Hlavný dôvod však trčal na okraji rany. Vysušené slamky tepny boli násilím pretrhnuté. Obvod cirkulácie prerušený a nektár života vypustený do priestoru. Detektív nepotreboval viac lúštiť príčinu smrti a spôsob. Drobné jemné bodce v rane usvedčili vražedný nástroj.

Zuby.

O krok ustúpil a prezrel panorámu zo širšej perspektívy. Zasnúť krv sa rozťahovala pod telom, ale aj do okolia. Neďaleko dokonca zbadal odtlačok pneumatiky. Jasný usvedčujúci dôkaz. Škoda, že to všetko bude utajené.

Detektív však odhalil ešte jeden detail, ktorý určoval rozdiel od podobných prípadov. Nikto ďalší si to neuvedomil. Vybral notes a písal.

Jarka dobehla, zatiaľ čo si pretierala ústa servítkou. Kolega jej podal žuvačku – pre istotu vzala dve.

„Je to jasné. Mala si pravdu: Kód 36. Treba to tu rýchlo uzavrieť a vyčistiť. Hned! Postaraj sa o to, ja zatiaľ napíšem správu predstavstvu. A nech mi okamžite pošlú všetky snímky miesta činu a zvyšok vymazať. Každý za to ručí vlastnou dušou, ale to im nemusíš hovoriť. Podpísaný reverz, ich upísal diabli. Haha.“ Spokojne sa zasmial, kým sa opäť snažil prepasírovať medzi nárazníkmi blokujúcich áut.

Je pol štvrtej. Ráno sa ešte ani nestihlo prebrať a už v tom znova lieta. Bude to fuška. Spísať bludy o mieste činu, o obeti, o spôsobe úmrtia. Vedel, že skôr, než dopíše slohovú prácu, mŕtvola už bude ležať v márnici a miesto činu sa pretvorí na očistné zátišie. Deratizéri tam vylejú dajakú močku, ohník spáli krv a iné organické zvyšky a konečný stav nahodí firma s farbami. Celé okolie si všimne zmenu, ale nikto nebude rýpať. Ved' trochu skrášľovania prelepí oči slepotou.

Stál pred zrkadlom. Ceril na seba zuby, zatiaľ čo mu zo spodnej pery stekal osamotený prúžok červene. Opäť si zahryzol do gamby. Našťastie už je to skôr ojedinelý prípad, než opakovaný jav.

Dnešnú noc vyrazí na čerstvú žatvu. Ako predpokladal, jeho cicanie utajili. V spravodajskom éteri o nočnej vražde nezadrel ani slovo. Ututlané a šupnuté pod koberec. Prijímal takéto narábanie s jeho mŕtvolkami a dodávalo mu to silnejší pocit neohrozenia. Poskytli mu otvorené dvere k zabíjaniu, len to využiť. Ved' to bol hlavný dôvod, prečo vyceril zuby, prečo sa stal tým, čo tak veľmi nenávidel.

Pozrel na zoznam. Mal ho načmáraný detským písmom s oblúčikmi. Meno priezvisko a pod ním ďalšie a ďalšie. Nepotreboval ten zdrap ani register odsúdencov. Lenže pohľad na tú hromadu osobností prezrádzal, ako veľmi tento svet trpí, ako veľmi potrebuje očistiť. Všetky priezviská patria ľuďom, ktorí právom zasluhujú mučenie a smrť. Nevyberal podľa krivého ohľadu, podľa odhodeneého špaku, podľa kriku v nočných uliciach. On ukázal na politikov, skorumpovaných policajtov, a boháčov, čo strkajú prsty do utajovania pravdy. Iba vďaka nim verejnosť netuší, aké ohrozenie dolieha každou nocou, prečo sa dejú podivné javy, ktoré nik nemieni objasniť. Vzal spravodlivosť do vlastných rúk. Pripadal si komicky, ako princ z povestí s posolstvom očisty, lenže predsavzatie ho hnalo vpred. Už mu raz vzali detstvo a sny, s akými hodlal pomáhať svetu. Ten svet sa odvrátil a predviedol temnú tvár. Iba tak sa môže opäť popasovať s krivdou. Nebol naivný a tušil, že krvavé činy raz dovedú spravodlivosť pred jeho prah. No dovedy, dovedy bude hrýzť a púšťať žilou.

Auto odparkoval tridsať metrov od honosného sídla. Zabuchol dvere, ale nezamykal. Pootvoril aj zadný kufor. Iba rýchla akcia dokáže uchrániť pred odhalením.

Skontroloval čas. Slnko pred pol hodinou padlo za obzor, no svetlo ešte nestihlo ujsť pred nocou. Krátko nato vybehla čerstvá obeť z brány. Športový odev, bežecké tenisky, na ušiach slúchadlá. Presne podľa zvyku, ako nedel'né kostolné zvony.

Daniel ho z diaľky pozoroval. Bežec trielil do lesného parku po vyznačenej stope. Šesť kilometrov večer, šesť ráno. Kondícia ho udržovala bdelého a vo forme. Daniel predpokladal, že s obeťou možno nastanú problémy, preto nechal bežca nech si odbehne trasu a otupí sa únavou.

Dom stál na vrchu kopca. Po okolí bolo podobných víl zasiaty už len zopár. Každá z nich vlastnila ohromný pozemok s okrasnými záhradami, trojitými garážami, bazénmi a všetkým, čo patrí k bežným návykom bohatých. Samotná ulica však zívala prázdnotou.

Vzduch nasiakol večerným tichom. Iba zopár dotieravých komárov skúšalo napodobniť vampirizmus. Daniel sa nad tým uchechtol. Porovnávať komára s upírom. To už radšej skúsiť netopiera.

Z veselia ho strhlo plieskanie podrážok. Rytmický zvuk sa niesol tichom, ako kladivo po nákov. Daniel sa obrátil k bežcovi a šiel mu naproti. Zuby cvakli a v úškrne predviedli dva lačné hryzáky. Aby vzbudil čo najmenej podozrenia, vykročil po ceste. Nazbierané znalosti ukázali, že úmyselné zakrádanie a skrývanie, prezradí útočníka viac, než všedné zvyklosti.

Bežec sa blížil a chodca si vôbec nevšimal. Nemal dôvod, a to sa mu stalo osudným.

Daniel vyrazil, keď bola obeť na pár krokov od neho. Šprint a následne skok. Obeť, otupená únavou, si ani neuvedomila útok, keď ju váha a tlak nárazu strhol k zemi. Asfalt a kamienky drali chrbát. Zdrapy trička okamžite navlhli, zatiaľ čo koža prepúšťala hlboké zábery. Nestihol ani vykriknúť. Lapanie po dychu ledva dokázalo nasýtiť zadýchané pľúca, nie to ešte rozochvieť hlasivky.

Daniel sedel obkročmo cez telo. Váha dodávala výhody. Preto nemeškal a podľa naučených pohybov predviedol, ako narábať so škodnou.

Nenávidel bežca. Už predchádzajúce stretnutia predviedli pravú tvár posiatu aroganciou a povýšenectvom. Danielovi tá nenávisť dodávala silu, ale aj brala zábrany. Ľavačkou kruto strhol hlavu na stranu, kým pravou pridržal plece. Nahol sa ku krku, k tepne. Krútila sa ako červ na slnku. Bola navretá a lákala. Zuby cvakli len raz – stačilo. Tlak krvi sa vyvalil v prúde do úst, do vzduchu, na zem. Daniel, ako pod ružicou sprchy sa máčal v teplom moku. Odev nasiakol, až zatieklo do topánok. Bežec sa nevzpieral, únava s váhou útočníka mu nedožičili voľnosť. Len pomaly ochabol, kým napokon úplne stuhol. Všetko šlo podľa plánu. Daniel sa spokojne vyškríbal na nohy. Zatiaľ čo sa vyzliekal, sledoval posledné žblnkanie z rany. Dve drobné dierky – nič viac. A predsa to stačilo, aby človek odovzdal dušu.

Ostal iba v trenkách. Zvyšok odevu hodil do kaluže a nechal ju čo najviac nasať krvou. Odbehol k autu. Z kufra vzal mech a mokré oblečenie nahádzal do igelitu. Snažil sa zamiesť väčšinu stôp, i keď dúfal, že aj tento čin ostane ututlaný.

Tresol kufrom, sadol za volant. Na holej koži ho prijal chladný poťah sedadla. Bosou nohou zatlačil na spojku, naštartoval. Smerovka v prázdnej ulici pôsobila groteskne. Zatiaľ čo preradoval, hľadel do spätného zrkadla. Bežec ležal na ceste, iba hlavu podopieral obrubník ako poduška na márach. Daniel pridal. Aj keď vnímal postupné uvoľňovanie, v hlave neprestajne duli výstražné tóny. Rýchlo sa vzdialiť z dosahu v snahe uniknúť podozreniu. Na zozname predsa svietilo ešte zopár plánov na ne jeden večer.

V kancelárii vládol ruch. Väčšina by povedala, že na polnoc je to neobvyklý jav. Lenže polovica osadenstva sa vzdala rodiny, známych, kamarátov. Byť prevelený do tajnej služby si vyžadovalo veľké nadšenie a množstvo odriekania. Zväčša to lákalo k schizofrénii. Navonok sa tváriť ako radový občan, no vo vnútri si udržiavať presvedčenie.

Šepot klávesníc, chlípajúce kávy z automatu, vrzgot tlačiarňí. Medzi tým zhom štebotanie policajtov. Detektív sedel v rohu, opretý o stenu. Stôl mal natočený do stredu veľkej miestnosti, takže mohol pozorovať a sám ostať v utajení. Nik mu nevidel na monitor, do diára. Nik, okrem Jarky. Trónila hneď vedľa. Už v prvý deň nástupu si prisunula stôl a od tej chvíle sa jej nedokázal zbaviť. Nevadí, sú na jednej lodi, nemali by ukrývať tajomstvá. V podstate o sebe vedeli všetko.

Detektív sa úkosom pozrel na Jarku. S krátkym zostrihom hnedých vlasov k pleciam

vyzerala ako vystrihnutá z army katalógu. Dokonca aj oblečenie nosila pohodlné a hlavne prispôsobené na akciu. Nikdy ju nevidel v sukni, či s opätkami. Tenisky vyhovovali dokonca aj v zime. Žiadna kráska, len všedná žena do každého počasia. Zvažoval, či ju pozvať na kávu. Nie tú automatovú a hlavne nie v službe. Vybehnúť dakam do baru, kino by bolo fajn. A potom sa uvidí...

„Jarka, chcel by som ťa...“ spustil, keď zadrnčal telefón. Pozrel na svoj, ale ten mlčal. Jarka sa usmiala a s drobným mobilom vybehla na chodbu. Detektív sa zatváril pobúrene, akoby ho už odmietla. Radšej sa pritiahol k stolu a otvoril hrbu fasciklov. Všetko prípady za posledný mesiac. Anémia víťazila v popularite.

Väčšina prípadov bola jasná ako zrkadlo. Náhodné obete vysaté a pohodené v odpadkoch, roklinách, riekach, jednoducho všade, kde sa teoreticky dokáže telo s dôkazmi stratiť. Vrahovia zväčša nerátajú s možnosťou objavenia ostatkov, ani so samotným faktom, že identita obete sa nedá len tak vymazať z kartotéky. Každý predsa má rodinu, známych, dlhy, splátkový kalendár. Lenže okrem podobných detských chýb v zozname figuruje aj jedna anomália. Nový vrah-upír si s ukrývaním použitého mäsa nerobí ťažkú hlavu. Mŕtvolý ostávajú na mieste skonu a v okolí sa zakaždým poneviera zopár usvedčujúcich dôkazov. Tento vrah vlastní ešte jednu úchylku – vyberá si dôležité osobnosti. Žiadni bezdomovci, náhodní turisti. Presne vybraní, podľa určitých kritérií. Nemohla v tom byť žiadna náhoda. Vrah šiel za určitým cieľom, a ten plnil.

Detektív zatvoril spisy. Prehrabávanie sa v minulosti – i keď neďalekej – nie je v jeho profesii na úžitok. Väčšina tiel je spálená, pochovaná, podobne ako ututlaný spôsob vraždenia či samotný dôvod smrti. Rozmýšľal, čo vlastne je jeho náplňou práce. Je to zňuchávanie stôp, skúmanie dôkazov a následne zadržanie zločincov? Nie. On sa iba pretvaruje, že vykonáva policajnú činnosť. V podstate len zaznamenáva a napokon utajuje. Ďalšia bábka na motúzikoch. Stačí, aby niekto z hora potiahol a on urobí pohyb. On a Jarka.

„Musela som to zdvihnúť, bol to... to je jedno. Čo si to vlastne chcel?“ s úsmevom od ucha k uchu a privretými hnedými očami žiarila ako dievča, ktoré spoznalo tajomstvo kindervajca.

„Už ani neviem.“ zaklamal. „Prehrabával som sa v spisoch, ale nič podozrivé som ne našiel. A čo ty? Objavila si niečo?“

„Ani nie – veď všetko spália skôr, než sa k tomu dostaneme. Zaujímavá táto robota.“ Dokončila povznesene. „Nejdeme na kávu?“

„Prosím?“ detektív zneistel.

„Doniesli nový automat – myslela som, že ho vyskúšame.“

Na zozname pribudlo čerstvé meno. Nebol tou voľbou nadšený, ale keď sa vrtuľa rozbehne, treba skosiť burinu bez rozdielu.

Blížil sa večer. Už prijal za svoje pád žeravej gule k horizontu a následné predlžovanie tieňov až do temnoty. Nadšenie z toho nepochytil, deň predsa prináša viac potešenia,

lenže spiatocku už zaradiť nedokázal.

Vyceril zuby, stiahol spodnú peru. Už si nehrýzol do mäsa. Zvykol si na nový „kozmetický“ doplnok, stal sa jeho súčasťou. Bol pripravený na ďalšie šantenie v krvnom obeh.

Zbehol po schodoch a vyrazil peši. Auto a odtlačky pneumatík ho mohli prezradiť. Potreboval zmeniť zvyklosti, aby tým oklamal prípadné vyšetovanie. Zatiaľ ostával krytý.

Na túto noc si prichystal odvážny plán. Ak sa vydarí, posunie priečku o hodný kus vyššie. V spomienkach sa vrátil na začiatok, k prvej vražde. Od tej chvíle padlo sedem hláv. Každým novým odsúdením stúpala hore. Zatiaľ beztrestne lovil, a to dodávalo presvedčenie, že môže pokračovať. Tak prečo neskúsiť niečo šialené?

Obytný dvojposchodový dom driapal po okolí pazúrmí lúčov. V každom okne sa svietilo a život v štyroch bytoch prúdil na plné obrátky. Čas spánku ešte neposunul hodiny k večierke.

Stúpil pred zamknutý vchod a zazvonil. Z reproduktora zapraskal hlas. Po krátkom predstavení cvakol zámok. Poznali sa, a to ponúkalo určité výhody. Stačilo zatlačiť na kľučku a vybehnúť na druhé poschodie. Tam ho vítali otvorené dvere. Nájomník zrejme nečakal hrozbu od známeho. Daniel zaťukal na zárubňu a zavolať do útrob bytu.

„Môžem vojsť?“

„Jasné, pod' ďalej.“ Mužský hlas pokojne pozýval.

Daniel sa nevyzúval, len zavrel dvere a šiel za hlasom.

Kuchyňa priam horela pod náporom svetla. Všetky žiarovky, neóny trieskali do luminescencie. Kotúč na elektromere musel dostať závrat.

Daniel vošiel do žiary a sledoval, ako chlap pripravuje nad sporákom večeru. Na stole pohodený príbor pre jedného a do polovice odpité víno v pohári. Ako predpokladal, obeť žila sama a nič nemohlo narušiť určený rozsudok.

Bez slov či náznakov prešiel až k nemu a surovo ho šmaril o stenu. Na krémovej omietke okamžite vykvitol vlčí mak. Omámený chlap však v pude sebazáchrany vyrazil do protiútku. Daniel to nečakal, a preto podľahol úderom. Päste dopadali na sánku, hrud', brucho. Prekvapený bolesťou sa len skrčil do kúta a prijímal ranu za ranou. I keď väčšina úderov minula cieľ a sila sa rovnala ženským štipnutiam, predsa len nalomila plán. Daniel začal zúfať. Nervozita s agresiou stúpala do bodu varu. On presa nemôže byť porazený obyčajným človekom. Napokon nevydržal a prudko sa odrazil. Vlastnou váhou na neho zatlačil a na pár sekúnd ho zbavil výhody. Daniel sa narovnal a zvažoval, či utiecť, alebo sa pobiť o výhru. Hlasno odfukoval, zatiaľ čo trielil pohľadom medzi dvoma východmi.

„Tak predsa je to pravda?!“ chlapov hlas nasiakol rezignáciou. Daniel pozrel na obeť a sledoval, ako pripravené päste klesajú k zemi, ako vôľa vzdorovať padá ešte nižšie. Ostali len zvesené plecia a oddanosť osudu.

Daniel zo začiatku nechápal, čo donútilo chlapa vzdať sa. Stál predsa vo výhodnej pozícii, s ktorou by dokázal vyhrať zápas a zrazu pád. Radšej nechal otázky plávať a bral,

po čo prišiel. Vrhol sa na hrdlo, zaťal zuby do tepny. Ten opakujúci sa pocit sýtosti a tepla ho zalial až po členky. Krv prúdila, zatiaľ čo obeť chabla. Až v tej chvíli si Daniel uvedomil, prečo to chlap odpískal. Na vine boli zuby. Stačilo ich vyceriť a hrôzostrašné báje ožili. Strach zviazal ruky a ochromil.

Opatrne za sebou zavrel dvere. Počkal, až väčšina osadenstva bytov zaľahne k obrazovkám, pod paplóny, a až potom sa vyparil. Opäť žiadni svedkovia, len ďalšie meno mimo zoznam.

Minca klesla do útrob nového automatu. Opar nad kávou lákal, no chuť odvaru sa rovnala šenkovým zlievkam. Jarka si pre istotu nedala a on mal jednoducho smolu. Túžil vyskúšať novú chuť, tak nech trpí.

„Mohli by sme zájsť k vode. Teda, ak sa ti chce vystriedať deň s nocou. Trocha opálenia by ti prospelo.“ veselo dodal.

„Vieš, po tých nočných som úplne vybavená. Takže prepáč. Ale zajtra je sobota a večer mám čas.“ Blikla očami, našpúlila pery. Viac nebolo treba.

„Jasné, sme dohodnutí.“ Vyštekol ako omámený.

Zvyšok piatkovej noci prebehol v pokoji. Žiadne násilie, nezvyčajné úmrtia. Detektív sa snažil zachovať si odstup, lenže vzrušenie v ňom kypelo, ako akné na pleti adolescenta. Už je to večnosť – a to nepreháňa, – čo skúsil rande. Chytiť dievča za driek, pod mesiacom vlhký bozk a tie zvyšné veci, čo občas nasledujú. Pri tejto predstave sa nedokázal sústrediť na skriptá, tak radšej preťukával staré prípady, než sa púšťať do čerstvých aktivít.

Jarku zrazu videl všade. Motala sa okolo stola, tlačila dokumenty, skenovala. Detektív si ani neuvedomil, ako málo stačí k otočeniu polaritu. Radšej sklonil hlavu a zaškúlil na monitor. Tam sa snažil nájsť bod, kam dokáže zapichnúť sústredenie. Okná v kancelárii neboli. Na také vymoženosti v hĺbke desať metrov pod zemou nie je vhodné prostredie. Ich utajenie bolo tak precízne, že dokonca aj pracovná doba zmenila časomieru. Rytmus života sa prehupol na nočnú zmenu, a to doslova. Cez deň odpočinok a v noci tvrdá drina. Jediný a priamy dôsledok páchatelov. Keďže upíri dokázali pobeť iba v tme, aj oni sa prispôbili tomuto režimu. Museli držať krok a ututľávať, čo sa dalo. O rase nemŕtvych a požieračoch krvi svet nesmel vedieť. Panika by spôsobila kolaps a krach populácie.

Krehká dohoda medzi druhmi človeka a upíra sa nesmela porušiť. Aké výhody z toho plynuli pre jednu, alebo druhú stranu, vedeli len tí, čo držia opraty. Detektív radšej zastavil myšlienky a pozrel na Jarku. Ani široké, pohodlné nohavice nedokázali zakryť ženské krivky. Nech už je konečne sobota večer, pomyslel si a otvoril nový spis.

Rozhodovanie mu zabralo celé sobotné popoludnie. Zatiaľ čo sa väčšina ľudí máčala vo vode a splachovala letnú páľavu v ľadových drinkoch, on skúšal nájsť vhodné miesto pre schôdzku. Keď človek prekročí tridsaťpäťku, už ho veľmi nepriťahuje magnetizmus diskoték, zafajčených pubov. Pôžitky mladosti zovšednejú a záclona smogu, burácaivé basy či

prehustený parket polonahých dievčatiek už nedokážu navodiť atmosféru premiéry. Tie časy zašli, kúzlo vyprchalo. Treba sa pohnúť vpred a nájsť novú zábavku. Možno adrenalín, možno cestovateľské chůtky, alebo len privítať pokoj a oddať sa melanchólii. Preto vybral cukráreň. Prežitok dávnych čias, ktorý ešte stále dokáže niečím ohúriť.

Hovor začal stroho. Pracovné problémy sa tlačili do popredia, kým to Jarka neužala:

„Chceš sa baviť o robote?“

„Nie. Len som nevedel ako začať. Tak, čo ťa zaujíma a čo vlastne robíš, keď nemáš pripnutý odznak?“ chabo zažartoval.

„No, na začiatok to stačí.“ podporila jeho chabý pokus.

Po krátkom ožukávaní sa nálada uvoľnila. Možno za to mohli zákusky, mliečne kokteily, zmrzlina. Toľko cukru dokáže nielen zauzliť črevá, ale aj rozviazať jazyk. Smiech, ktorý vyžaroval z uzavretého boxu, už nepotreboval ďalší doping cukru.

Stál pri pulte, krytý tieňom. Pozoroval ženu v boxe. Bola sama. Pôsobila krehko, ako steblo počas žatvy. Len pritlačiť kosák.

Zvažoval, ako ju vymazať z listiny. Výplach žíl sa črtal ako správna voľba. Ved' napokon, patrila k nim. Stačí nájsť vhodné miesto, čas a zatnúť zúbky. Dnes však prežije. Do mliečneho baru vošla s kolegom a s ním musí odísť. Predpokladal, že ju odprevadí domov a možno aj priamo do spálne. Nemohol riskovať odhalenie vlastnej identity. Svet nesmie zistiť kto je, a hlavne, čo koná. Preto radšej myšlienku na čerstvú krv zapudil, lebo zoznam je dlhý. Žiadne rozptýlenie. Možno zajtra opäť vyrazí na lov a tentoraz bude hrýzť.

Ako si slúbil, nedeľný program dodržal. Zo širokého menu určil jedno meno - ženské. Nevyberal opačné pohlavie kvôli pomste, alebo nevydarenému sobotňajšiemu lovu. Jednoducho ovládal dotyčnej harmonogram.

Opieral sa o drsný kmeň duba. Dlho odfukoval, kým sa uvoľnil a oddýchol si. Väčšinu cesty po lese musel zdolať po vlastných. Auto nechal ďaleko pod horou, aby za sebou nezanechal stopy. Hluk v tichom lese bol ďalší neprípustný element. Každou následnou vraždou odbúraval nedostatky a razantne sa prehľodával do profesionálnej ligy. Dúfal, že snaha bude odmenená.

Drevenica pôsobila osamelým dojmom. Len v jednom okne prebleskovala chabá žiara sviečky – žiadne ďalšie náznaky osídlenia. Daniel však vedel, kto sa skrýva vo vnútri. Veľká posteľ, ona a milenec. Nedeľná noc ako stvorená na vypustenie pary po urputnom týždni. Neodcudzoval ju za neveru. Bol ľahostajný voči fyzickým, ale aj duševným úchylkám. On nepotreboval čistiť svet od ľudí, ktorí nedodržia stav manželský, týrajú zvieratá, alebo vykrikujú „Ol“ pred cigánskymi osadami. On sa rozhodol čistiť tam, kde nie je vidno rozdiel medzi bielym a čiernym. Kde špina a čistota tvoria celok. To ho poháňa v práci sudcu, ale aj kata.

Noc v lese je strašidelná pre akúkoľvek bytosť. Daniel však vložil všetku snahu do sústredenia. Neprišiel predsa získať bobríka za statočnosť.

Drevenica zrazu ožila. Svetlá pohltili jej útroby a do okolia rozťahli vejár lúčov. Daniel sa pre istotu stiahol za hrubý kmeň.

Milenec poodchýlil dvere a naposledy niečo zavelil do vnútra. Jeden letmý bozk, krátke zamávanie a už bol preč. Auto prešmyklo na vlhkom podlaží, až ostali len červené svetlá ako bludičky vábiace za nežným objatím smrti.

Daniel prerátaval skrátenu dobu dnešného láskania. Niektoré veci si človek jednoducho nevie načasovať, uchechtol sa a podišiel k domu. Žena mala vo zvyku ostať v drevenici ešte zopár minút. Potrebovala všetko vrátiť do pôvodného stavu a hlavne vlastnú vizáž priblížiť obrazu pred aktom. Tých pár minút rozhodlo.

Dvere neboli zamknuté a on neklopal. V každej dobe je opovrhovať zabezpečením prepych.

Vošiel do chodby spojenej s obývačkou. Vnútro ponúkalo presne to, čo sa od drevenice očakáva. Možno by ich mal udať za plagiátorstvo prebraté z časopisov, bez kúska vkusu a osobitosti. Iba sa uškrnul a prešiel do spálne.

Žena naprávala plachtu a hľadala zvyšky po erekcii. Zaujatá špehovaním spermii si neuvedomila prítomnosť druhej osoby. Daniel to uvítal. I keď žena nemala šancu vzdorovať jeho sile a brániť sa, bolo lepšie odísť zo šarvátky bez škrabancov, štipancov, či šticovania.

Podišiel k žene zozadu. Jej krivky by dokázali nejedného presvedčiť, aby zaťal zuby do iných partií, avšak on ostal až príliš zaujatý vlastnou vierou.

Celou váhou ju šmaril na posteľ. Žena si nestihla uvedomiť zvrät situácie a rýchlo podľahla bez obrany. Váha ju zatlačila do ešte teplého matraca a nedovolila jej pohnúť sa. Daniel strhol žene hlavu na stranu, aby odhalil krk a tepnu. Milostné hniezdo sa pretvorilo na lôžko nebožtíka.

Zuby cvakli. Koža s ľahkosťou povolila a vpustila ostne do tepny. Horúci mok okamžite vyvrel, až bielobu plachty prekryla tmavá machuľa. Ostal iba jemný vzdych, krátke zachvenie a ticho.

Daniel mohol opäť škrtať v zozname.

„Tie úmrtia sa nám dajako rozbehli.“ Detektív posunul hovor iným smerom. Po fiasku, ktoré pred týždňom utržil, už nemienil s Jarkou preberať súkromné veci. Vtedy veril, že sobota ho posunie v partnerstve trochu dopredu. No namiesto toho padol na dno. Večer sa vyvíjal sľubne. Smiali sa dlho do noci a ešte aj kus pred ránom. A potom zlom. Ona jednoducho zdúchla, ako kvapka na rozpálenej panvici. Neostal dokonca ani náznak pary. Na druhý deň, a vlastne aj neskôr, sa to snažila vysvetliť, no hrdosť mu nedovolila prijať ospravedlnenie. Bol ponížený a odmietnutý, a to ho zraňovalo. Preto sa oddal len práci a dával to zreteľne najavo.

„Ani som si nevšimla. Pri tom zhone a skartovaní mi to príde ako bežná banalita.“ Stroho odvrkla. Keď sa uzavrel on, oplácala mu to rovnakou mierou. Aj napriek tomu stále túžila vrátiť tú noc, tú chvíľu a zastaviť čas. Mnohé by sa vysvetlilo...

Za posledný týždeň padlo sedem životov – všetko z rasy človeka. Absencia krvi, uhryznutia a podobné indície jasne dokazovali, aké plemeno spôsobilo úmrtia.

Detektív založil spis. Ďalší spis z hromady, ktorou sa musí nepretržite prehrabávať, i keď napokon nemôže nikoho predvolať. Márna práca, len evidovanie, avšak žiadne vyšetrenie.

Spomínal, ako nastúpil na akadémiu. Zložil prísahu, dostal odznak, zbraň a kus hrdosti, ktorou mal chrániť nevinných. To všetko pominulo. Stačilo, že dostal ponuku. Bol jeden z najlepších s pozoruhodnými výkonmi. Tabuľkový typ, čo hravo zvládne požadované nároky. A tak zmenil kanceláriu, pôsobenie, vlastnú dušu. Ostala iba tá zbraň. Prísaha odumrela, odznak roztavený, a hrdosť vytlačila nálepka *TOP SECRET*. Kde sa podeli predsvzatia, ktoré si nahonobil v mladosti? Namiesto pomoci nevinným iba chráni monštra, ktoré ohrozujú práve tých nevinných. Systém ho zlomil. Najväčšiu zlosť však neprechovával k upírom, ale k politikom, vysokým šaržám a vládnucim silám. Tí kryli krvavé vystrájanie a dávali mu zelenú. Nebyť pokrytectva, svet by neobliala červená farba.

Už si dlho kládol otázku, či sú všetci tak zaslepení, alebo vidina dobrého dôchodku či plného účtu dokáže tak husto prelepiť zrak. Dokonca aj Jarku pochytila nákaza slepoty. Ostal sám, sám proti... ľuďom a upírom.

Daniel žmolil zdrap papiera v ruke. Drobné písmená načmárané perom, miestami stratili ostrosť línií. Zvyšok čitateľnosti prekryli husté škrtky. Väčšinu mien už nepotreboval lúštiť. Pár jedincov sa však v zozname nepretržite drží. Ich presný počet je deväť. Toľko ho delí od dovŕšenia pomsty. Čo bude nasledovať, nechával otvorené. Najskôr si pripraví čerstvý register, lebo určité povahy sa zakaždým natlačia na miesta, kde ich najmenej treba.

Dlho krútil ruletou, kým vybral víťaza tejto noci. Pracovala pre štátnu správu. Policajka, ktorá nečinne dozerá, ako sa dôkazy skartujú a krvavé vraždy evidujú ako náhodné úmrtia. Patrila k nim. K bande, ktorá sa stará, aby svet upírov ostal utajený. Danielovi bolo úplne jedno, že iba vykonávala nutnú prácu, aby mohla z niečoho pokryť náklady na živobytie. On stíal všetkých, ktorí nad tým držali ochrannú ruku a to bez rozdielu.

Stál pred jej domom. O hodinu vykukne slnko. Daniel vedel, že je doma. Jarka pracovala výhradne v noci. Jedna z hory povinností, ktorými sa musela prispôbiť nočným dravcom. Poznal ju veľmi dobre. Sledovanie a odhad protivníka patrilo k základom úspešnej akcie. Ostávalo posledné, a to miesto činu. Keďže Jarka väčšinu času po službe trávila v byte, výber sa zúžil na jednu položku. No čo už, zaklope a hádam ho pozve na pohárik.

Tri krát udrel na dvere. Jarka okamžite odpovedala, akoby niekoho čakala. Lenže podľa tónu hlasu spozoroval chvenie a strach. Nečudoval sa, návštevy o štvrtej nadržanom nepatria medzi obvyklé priateľské seansy.

„To som ja. Chcel by som sa porozprávať, teda ak ma pustíš.“ Skúsil navodiť príjemný tón.

Cvakol zámok a potom ešte retiazka a napokon bezpečnostná lišta. Zabezpečenie, ako pred nukleárnym pohladením. No dvere sa predsa len odchýlili. Daniel zaváhal, ale vstúpil.

„Chod' do obývačky, druhé dvere vľavo. Hneď prídem.“ Nasmerovala Daniela, zatiaľ čo v spodnej bielizni vbehla do kúpeľne.

Prešiel rovno ku knihám. Cestou zavadil o vypínač a vohnal do miestnosti svetlo. Všetky okná boli utesnené a prekryté čiernou látkou. Napriek tomu, že vonku ešte vládla tma, byt okupovala absolútna čierňava. Nebyť chodbovej chabej žiary, stratil by sa aj na metri štvorcovom. Neprikladal tomu váhu, každý má vlastných démonov a fóbie, ktoré sa tlačia na povrch.

Obývačka bola zariadená presne podľa ženského vkusu. Jarka na každom kuse nábytku, farbách stien, knihách nechala vlastný odkaz. Takto si predstavoval jej byt, vôbec ho to neprekvapilo.

„Ahoj detektívko. Čo ťa vedie v takúto nočnú, alebo vlastne už rannú hodinu ku mne?“ stála v župane medzi dverami. Vlasy stočené do uzla, na tvári ani šmuha po mejkape.

„Chcel som ťa vidieť. Vlastne som potreboval vyriešiť ten náš malý problém.“ Začal váhať. Nahé členky a bosé ťapky na parketách ho vyvádzali z rovnováhy. I keď nestrúhala zvodné pózy, i keď nešpúlila perami, neblíkala mihalnicami, dokázala nalomiť tvrdú rozhodnosť. Stačilo si sadnúť do kresla oproti a prehodiť nohu cez nohu.

„Som veľmi unavená, potrebujem sa vyspať.“ Smerovanie hovoru k ich „vzťahu“ ju rozladilo, i keď na druhej strane tiež túžila vyplúť dajakú spondu. Tajnosti medzi nimi len prehlbovali priepasť. Ak hodlali ostať dobrými kolegami, museli určité veci rozobrať a prijať, alebo odmietnuť. Už žiadne chodenie okolo horúcej kaše. „Ale pár viet hádam ešte zvládnem.“

„Vieš, keď som nastúpil do štátnej služby, mal som ambície pomáhať ľuďom. Také romantické a idealistické predstavy. Žiadna korupcia, utajovanie dôkazov, zametanie stôp. A teraz sa pozri ako som dopadol – ako sme dopadli. A to nevravím, len o nás dvoch. Je v tom zapletený parlament, prezident, úradníci, jednoducho všetci, čo vládnu mocou a dokážu ju použiť. Ale pred časom som sa rozhodol s tým skončiť...“

„To predsa nemôžeš!“ skočila mu do reči. „Si jeden z najlepších v obore. A vlastne ani neviem, či sa vôbec dá z takejto funkcie suspendovať.“

„Ty mi nerozumieš. Nemienim skončiť v práci a odhodiť odznak detektíva. Ja hodlám udusiť ten zmätok okolo.“ Pri každom slove, každej intonácii sa zrazu strácala chuť na ženské krivky a nahrádzala ju zúrivosť. Stačilo len pomyslenie na stratený život či predsavzatie, a všetko zmenilo polaritu. Už žiadne láskanie – rozhodol.

„Nechápem.“ naivne vyvaľovala oči.

„Neboj, ja ti to hneď vysvetlím.“ S pokriveným úškrnom žmurkol. „Vieš kto som? Tak vieš to?“

Vopchal ruku do vrecka a niečo drobné vytiahol. Bolo to biele ako tableta žuvačky. V rýchlosti to vsunul do úst, popremieľal jazykom, stisol sánkou. Bol pripravený na ďalší lov.

Bez výzvy skočil. Letel cez stôl, cez pol izby ku kreslu. A zrazu... ona tam už nesedela.

Celou váhou tresol do kresla až ho zvalil. V rýchlosti sa prevrátil a skúmal izbu. Zrazu stála na stole, akoby nevážila ani za šálku kávy. Ľahko, na bosých nôžkach, ktoré ešte pred minútkou obdivoval, sa vzniesla a kolenami pristála na Danielovej hrudi. Ľahkosť sa v tej chvíli vytratila a on prišiel o dych. Sila úderu vytlačila kyslík z pľúc, popraskala stavcami. „Čo to na mňa skúšaš? Chceš ma zabiť?“ Po týchto slovách z neho zliezla. Už v ňom nevidela protivníka. Iba sa skrúcal v bolesti a skúšal pohnať do hrude hlt vzduchu. Daniel sa stiahol do rohu. Opuchnutými očami skúmal okolie a zňuchával vhodný predmet, ktorým by vyrovnal pomer síl. Radiátor, rúry rozvodu, zatemnené okno, parkety a jedna metrová busta podivných tvarov. Tam videl nádej na úspech. Bolo mu úplne jedno ako zdolá Jarku, len nech sám prežije.

Zodvihol bustu a ohnal sa. Jarka už nestála na mieste, kadiaľ zasvištal úder. Daniel sa ohnal znova a znova. Jeho rany však iba mútili prach, akoby naháňal odraz svetielka od zrkadla. Nechápal odkiaľ kolegyňa nabrala takú silu a mrštnosť. Počul o prípadoch, keď človek zahnaný do kúta vyvinie nadľudskú energiu postaviť sa prevahe. Napriek tomu nedokázal prijať túto premenu.

Paže oťaželi pod váhou márných úderov. Okrem sily sa vytrácalo aj odhodlanie ďalej bojovať. Vnímal prevahu, ktorá ho zničí.

Tma jeho predpoklady iba spečatila. Jarka zhasla. V absolútnej temnote nevidel ani ruku, ktorou pred sebou mával. Strata orientácie ukradla poslednú výhodu. Ostal sám, nechránený, bez podpory. Len sa znova zahnal. Stena prijala buchnáť. Nový úder rozbil zárubňu a ďalší tresol do lampy. Aj keď nič nevidel, cítil okolo seba závan, ako niečo rýchle prúdi izbou. Pevne chytil bustu a čakal, kedy okolo neho opäť niečo zavíri. Ten teplý vánok mu ponúkol smer. Ohnal sa a trafil.

Sklo z okna sa trieštilo na drobné kúsky. Väčšina črepov sa vyvalila von, no zopár bodcov sa rozkotúľalo po podlahe. Svetlo okamžite vytlačilo temnotu a prvé ranné lúče presvietili steny. Daniel si ani nestihol uvedomiť zmenu, keď ho zaujal ženský rev. Sledoval, ako sa Jarka krúti na zemi, ako cez seba prehadzuje župan. Daniel predpokladal, že ju trafili črepy, možno úder busty. V tom šialenstve nevnímal zápach pálenej kože, ani dym vznášajúci sa nad kolegyňou. Len vyhrať boj a škrtnúť ďalšie meno.

Bez váhania skočil, vyceril zuby.

Zaťal do krku a chlipol prvý dúšok krvi. Zakaždým, keď sa vyvalil prúd, aspoň jeden hlt sa mu vodral do hrdla. Neznášal ten pocit. Teplá, lepkavá a nesúca smrť. Lenže ak hodlal udržať vraždu v utajení, musel sa vydávať za upíra. To dokázalo priniesť anonymitu a voľnosť pôsobenia. Vedel, že jeho skutky budú priradené dajakému vystrájanju upíra a

následne skartované. Ved' napokon on stláčal to tlačidlo DELETE.

Odtiahol sa od Jarky a hrdinsky sledoval ako krv steká. Lenže po krátkom výrone prúd spomalil, až úplne odumrel. Ranky po uhryznutí sa zacelili. Prekvapený vyvalil oči a konečne pochopil pravdu.

„Ty si...“ nestihol dopovedať, keď ho ohromná sila stiahla za nohu. Bezvládne tresol na zem a ťah ho vliekol cez chodbu, cez ďalšie dvere do temnoty. Posledné, čo si uvedomil, bolo teplo vyvierajúce z krku. Z jeho žily.

Dusivý kašeľ drvil pľúca. Väčšmi ho však trýznili kŕče a trhanie vo svaloch. Celým telom presakovali impulzy bolesti. Nedokázal sa sústrediť, nedokázal myslieť. Len vrieskal a žobral o smrť.

Chlad sa striedal s návalom horúčky, bolesť križovalo blúznenie, hlad a smäd sa spojili v jedno.

„Časom to prejde, ako všetko, čo si doteraz poznal.“ Hlas prišiel z temnoty a tam aj ostal. Daniel pochopil. Prijal všetky víťazstvá, ale aj najväčšiu prehru. Stal sa tým, čím opovrhoval, proti čomu bojoval.

Plán oklamať vyšetovanie a ostať krytý už nepôsobil dôležito. Vtedy stačilo len nasadiť keramické implantáty zubov. Nikomu nenapadlo, prečo ostáva pri určitých obetiach toľko rozliatej krvi. Pravý upír predsa všetko vychlípe do poslednej kvapky. Naleteli mu, tak ako on naletel Jarke. Ona pre zmenu zvolila masku človeka. Uveril jej dáveniu pri pohľade na mŕtvoly, jedeniu zákuskov, pitiu kávy. Vždy všetko vyplula, hodila pod stôl. Napokon prehliadol aj pálenie kože, keď sa o telo oprelo slnko. Lenže striedanie identity si konečne zvolilo. Stačilo, aby prehltol dúšok Jarkinej nainfikovanej krvi a na oplátku ona trocha cuc-la z neho. Premena sa mohla začať.

„Tak kto som? Kurva, tak teda kto?“ vrieskal do prázdna.

Mal by na zoznam pripísať ďalšie upírske meno, svoje meno. Ale až keď dovŕši prácu. Ešte neskončil.

SPOMIENKY STARÉHO UFRFLANÉHO PSA

PETER ŠUFLIARSKY

Alžbetka odjakživa patrila k trucovitým deťom a nebolo jej to veru na škodu. Po mamičke Evičke zdedila tuhý korienok, vďaka ktorému sa zakaždým dopracovala k cieľu. Niekedy trvalo aj týždeň, kým rodičom povolili nervy. K svojim štrnástinám si zmyslela, že najvhodnejším darčekom bude hnedý kabelkový yorkshire s miniatúrnou ružovou mašličkou, aký by čo najviac ladil s novou kabelkou Hello Kitty.

Otec permanentne opakoval svoje „Nie,“ mamička „V žiadnom prípade!“ Tri týždne s tým rodičom pílila nervy. Odolávali statočne, len čo je pravda, no ja ako správny dedko som jej ho aj tak kúpil. Nepozabudol som popritom na potrebné príslušenstvo pozostávajúce z ružového obojka, mištičky, žltej loptičky a dvadsaťkilového balenia granúl. Na deň, keď Alžbetka po prvýkrát v živote uvidela malú Fifi, nikdy nezabudnem a ona tiež nie. Namiesto vysnívaného psíka dostala do daru fenku, nie až tak čistokrvnú akoby pôvodne chcela. Z vysnívaného yorkshira bol nakoniec nemenej obľúbený biely ratlík krížený s čiernym jazvečíkom - s kabelkou však ladil.

Donedávna som si myslel, že neexistuje nič krajšie než vidieť vo vnučkiných očkách radosť, kým v zaťových zlosť. Spomienky na podobné dni vo mne ožívajú čoraz častejšie, dnešným dňom však posledný krát.

Pred dvomi hodinami som sa pochytil s dcérou Evou. Párkrát mi dokonca vyťala novinami po zadku, a to len preto, že som si uľavil na nevkusnom koberci, ktorý jej pred tromi rokmi darovala moja nebohá manželka. Tvárila sa pri tom, akoby s kobercom udržiavala lepší vzťah než ja s jej matkou. Ranné neúspešné a hravé venčenie, potom nedorozumenie a odrazu som väzňom vo svojej vlastnej narýchlo zbúchanej chalúpke. Pred rokom sa všetko od základov zmenilo a môj svet začal strácať farby. Och, kde sú tie časy...

...odkedy som sa znovu vrátil na tento svet, akoby sa mi v mozgu začala rozpínať čierna diera. Nedokážem si už spomenúť ani na názov svojej strednej školy, len viem, že určite mala niečo spoločné so zameraním technického smeru. V pamäti si sústavne pretáčam jednu a tú istú hodinu praxe, keď nás pán učiteľ Kulihnát oboznamoval s frézovaním a ja som omylom nechal vo vretene upnutý kľúč. Po zapnutí frézy preletel cez celú halu a skončil zapichnutý až niekde v stene. Žiaci sa tomu smiali, lenže učiteľ z toho nebol veľmi nadšený, rovnako ako ja z jeho známky. Len čo mi ráznym tónom vysvetlil pravidlá bezpečnosti, pozval do školy mojich rodičov. Na ich reakcie si nepamätám, no Kulihnátovu vyplašenú tvár, keď mu železný kľúč takmer prevrtil lebku, nosím v pamäti dodnes. Vtedajšia hodina praxe mi toho žiaľbohu veľa

nedala, vybavuje sa mi však z úplne iných dôvodov. Tak veru, na okamihy blízke koncu sa nezabúda ani po smrti.

Sotva zašlo slnko za mraky, na zelenom trávniku už stepujú prvé kvapky. Akoby to nestačilo, z diaľav sa prebúdzajú údery bleskov. Neznášam ich. Najradšej by som sa ihneď odtrhol z reťaze a preskočil ten plot. Obojok mám nanešťastie utiahnutý napevno, a tak znudený a pritúlený k neidentifikovateľnej plyšovej hračke ponechávam udalostiam voľný priebeh. Zajtrajšie prebúdzanie bude predsa len o niečom inom. Memoáre pohltí čierna diera, tak ako ľudskosť pohltia pudy...

...zazvonil budík, ja som ho vypol, potom zazvonil znova a ja som ho znova vypol. Rituál zbytočného vstávania ma sprevádzal každé ráno po dobu troch dní a trval až dovtedy kým som si konečne neuvedomil, že toho roku čerpám svoju prvú dovolenku. Celé šialenstvo sa začalo v dobe, keď už mala Alžbetka pubertu dávno za sebou. Práve sa dozvedela, že čaká dieťa s tým svojim nepozorným pačrevom. Keďže jej premilený pokladal za najlepšie zvolený variant potrat, rozhodla sa Alžbetka z číreho zúfalstva odcestovať do Ríma. Vybranú destináciu navštívila spolu s rodičmi. Po celú dobu pobytu ich psychicky pripravovala na príchod môjho pravnúčaťa. Tesne pred odjazdom som dostal od zaťka Milanka kľúče od bytu a zoznam pokynov, ktoré treba vykonať počas ich neprítomnosti. Na prvý pohľad nešlo o nič zložité: opraviť sporák, nakrmiť rybičky, poliať kvety a nezabudnúť vyvenčiť Fifi. Prvé tri úlohy som zvládol na výbornú. Venčenie však predstavovalo nemalý problém. Fifi sa hárala. Stačilo prejsť pomedzi susedné domčeky a už sa na ňu lepili všakovaké plemená nadržancov. Tretieho, takpovediac osudného, dňa som bol akýsi nepozornejší než obvykle. Pohlavný akt to bol krátky, čas nakoniec ukázal, že aj účinný.

Pri spomienke na nového otca ma zakaždým pichne pri srdci. Je zvláštne, že sa pri ňom Fifi vôbec na niečo zmohla. Niekedy si predstavujem ako by asi tak vypadalo naše stretnutie. S najväčšou pravdepodobnosťou by sme si len očuchali zadky. Poniektorí ľudia sa pchajú do zadku kvôli vlastným cieľom, lenže medzi nami psícatami sa jedná skôr o zdvorilostné gesto. Oňuchať súkmeňovcovi zadok je ako prijať pozvánku na večeru bez jedla.

Pri pohľade na drevený krížik v záhradke, pod ktorým je zahrabaná chrumkavá dvojtýždňová kosť, slastne zamlaskám. Predstavovať si ju na tanieri, obalenú voňavým mäskom a hranolčekmi, mi príde dnes už cudzie. Na psí život sa veru ťažko zvyká. Občas si pripadám ako schizofrenik a to som ešte prednedávnom venčil svoju matku...

...len čo som sa vrátil domov a spokojnej Fifinke utrel labky, začal vyzvárať telefón. Volal šéf. Vraj jeden z jeho zamestnancov nafúkal dve promile. Zháňal niekoho kompetentnejšieho, niekoho, kto by namiesto okázalého alkoholika ofrézoval zopár harabúrd. Mala to byť práca na dve hodinky a záležala na nej povest' našej už aj tak dosť pošramotenej firmy. Hovorí sa, že

keď dovolíte, aby vám nadriadení skákali po hlave, dochádza k neuvedomelému poškodeniu mozgu. Ani sa nenazdáte a nedokážete povedať „Nie!“. Dodnes ľutujem, že som tak neurobil. Šéfovo víťazoslávne „Hurá!“ z hlavy asi tak ľahko nedostanem. Tak veru, v mojom živote boli chvíle, keď mi pripadala práca oveľa dôležitejšia než v skutočnosti je.

„Aspoň že si si dnešok užila. Kým sa stihneš spamätať, budem už dávno späť,“ opatrne a naposledy, pohladil som Fifi po čielku. „Cestou z práce ti kúpim nejakú maškrtu. Rada mi odpustíš.“

Rozkokošený vietor ku mne navádza studené kvapky ako riadené strely. Niet sa kam schovať. Nevieť čím som si vyslúžil takýto život, ale ako to už v ňom chodí, niektoré rozhodnutia som oľutoval, iné nie...

...v zahádzanej dielničke, tam vo veľkej firmičke, čakala na mňa stereotypná prácička, lenže hlavička, tá sa akosi nedokázala sústrediť na nič iné, než na výčitky svedomia. Pripadal som si ako vtedy na praxi na strednej škole. Po rozume mi chodilo všeličo možné aj nemožné, len nie to, čo by malo. Je úplne jedno, či pracujete za jedným a tým istým strojom štyridsať rokov, že ovládáte pravidlá bezpečnosti od „A“ po „Z“. Stačí, keď zabudnete raz, a celé sa vám to môže pekelné vypomstiť.

TRESK!

Od predsmrtných spomienok ma dokáže odtrhnúť azda už len ten najhlučnejší blesk. Presne taký, aký práve odznel. Okrem zjezenej srsti a vyvalenej jablone po sebe zanechal aj zopár upišaných áut, upozorňujúcich na ďalší veľký tresk...

...v stredu, presne pred rokom, 1. 4. 2015 o jedenástej hodine rannej vyletel zo sústruhu kľúč a prepichol mi pľúca. S chrčaním som spadol medzi neopracované, krvou zaliate kusy železa. Spočiatku si všetci chlapi v dielni mysleli, že ide len o stupidny vtíp, no potom priklusal šéf a spustil blakot neslýchaných rozmerov, no zachrániť ma už nedokázal.

Prišla tma, potom svetlo a oslobodzujúci pocit ako po vykonaní veľkej potreby. Spoza sústruhu vystúpila smrťka v čiernom habite a s nemenným škodoradostným úsmevom ukázala smerom k prazvláštnemu výťahu, ktorý levitoval len niekoľko centimetrov od mojej prepichnutej telesnej schránky. Keďže som tu nemienil zotrvať ako zblúdila duša, nastúpil som dnu. Len čo sa dvere s rachotom zavreli, prešiel mi po tele teplý mráz a kostlivec obsluhujúci panel so šesťstošesťdesiatimi šiestimi tlačidlami zvolil príslušné, tristotridsiate tretie poschodie. Napriek predčasným záverom nás zakrátko privítali dve sporo odeté, navlas rovnaké blondínky v priesvitných snehobielych blúzkach. V takejto spoločnosti by si aj čert pripadal ako v raji. Svoju nahotu som si uvedomil až vo chvíli, keď mi jedna z krásavíc prehodila cez plese bielu košeľu, biele nohavice, biele ponožky a hnedé trenky. Obrovské zrkadlo v avantgardnej šatni naznačovalo, že sa nemusím hanbiť: vypracovaná hrud', kockaté a pevné bruško, namiesto plešinky

husté čierne vlasy a namiesto bradavíc a vrások, pokožka hladká ako detská riť.

„Sladkých sedemnást,“ povzdychol som si - bol to úžasný pocit.

Vrtím sebou zbytočne. Priestor búdy mi ani zďaleka neponúka požadovaný komfort. Čo sa týka fénu, tak ten už vonkoncom nepoužívam a jediné čo zo seba striasam, sú spomienky. Tie, ktoré mi práve prichodia na rozum, sú však oveľa bláznivejšie než tie doteraz. Ved' kto z vás môže povedať, že si pamätá, aké je to tam na druhej strane? Ja áno...

...zlatú bránu zdobila cedulka s nápisom SEPARÁCIA DUŠE a spomedzi úzkych mriežok na mňa civelo obrovské, niekoľkopošchodové koloseum, ktoré vôbec nespadlo pod architektúru predchádzajúcich miestností. Šiel som si vykrútiť krk, len aby som dovidel na tú nádheru. V úzkych kamenných schodištiach pripomínajúcich špirálu sa tlačilo nespočetné množstvo duší, pričom poniektoré z nich už dávno sedeli na svojich miestach.

„Ani v Ríme nemajú také koloseum. Alžbetke by sa veru páčilo,“ zavtipkoval som, len čo mi jedna zo slečien strčila do dlane namiesto svojho telefónneho čísla miestenku so zodpovedajúcim dátumom mojej smrti. Potom otvorili bráničku a nasledovalo „Zbohom!“

Za hosteskami som až tak dlho smútiť nemusel. V okolí kolosea sa ich pohybovalo asi stokrát viac a každá z nich vyzerala ako kópia z kópie danej kópie. Zatúlané duše v bielych košielkach medzi nimi strečkovali ako spermie hľadajúce správne vajíčko k oplodneniu. Nebyť obrovských transparentov nad každým poschodím, ani by som nedošiel k cieľu: trináste poschodie, šiesty rad, stolička číslo stošesťdesiatpäť.

Vzduch je vlhký skoro ako koberec, na ktorom som si ráno uľavil. Hrmenie ustalo, blesky zmizli, vietor kamsi odvialo, daždivé počasie zostalo. Kvapky vyklopkávajú po špicatej striežke v čoraz pomalších intervaloch. Počasie sa spamätáva, ja však nie. Z rozjímania ma vyrušil komár. Síce ho nevidím, ale viem, že tu je. Psie radary kdečo zachytia. Kedysi som ich zabíjal na kilá. Stačilo aby mi voľajaký prefrnkol okolo ucha a v momente bolo všetko hore nohami. Dnes ich vnímam úplne iným spôsobom. Ten komár môže byť pokojne niekým, koho som kedysi poznal.

„Lampička by bodla,“ šomrem si popod ňufáčik. „Ktovie, čo všetko sa ešte potuluje tam vonku...“

...sedel som na drevenej stoličke urputne zahľadený do obrovskej ohnivej gule. Vznášala sa vysoko nad nami, za presklenou kupolou, osvetľujúc každý kút ozrutnej arény. Takých, čo nedokázali z lávovej gule spustiť zrak, bolo viac. Poniectorí sa domnievali, že uviazli pod zemským jadrom, že vidia slnko či azda samotný stred vesmíru. Tak veru, jedna fáma bláznivejšia než druhá. Brožúrka vložená pod sedadlom predsa jasne hovorila, že tento náš „Očistec“ vybuodovala vysoko inteligentná civilizácia skúmajúca potenciál večného života. Zvyšok vecí vrátane kolosea, stoličiek, šatstva či obitých schodíkov s ošúchaným zábradlím pôsobil, takpo-

vediac, fádne. Pokiaľ sú zvesti o mimozemšťanoch pravdivé, nie je jednoznačné, kto a kým sa vlastne inšpiroval. Sprvu som si prijal, aby to okružle čudo zhasli, lenže napokon som zistil, že nepociťujem žiadnu únavu, hlad ani potrebu vykonať telesnú potrebu.

Najviac sa mi pozdával personál. Tvorili ho prevažne prsnaté štíhle blondínky s hnedovlasými holobriadkami v snehovo-bielych kostýmoch. Obidve pohlavia pripomínali niekoľkokrát skopírované variácie na Adama a Evu. V tejto hypotéze ma utvrdzovali najmä strieborné iniciály vyšité na ich chrbtoch. My ostatní sme sa medzi sebou líšili či už črtami tváre, alebo inými anatomickými odchýlkami. Spájali nás, naopak, iba tie poondiate nemoderné biele šaty, páchnuce dôslednou dezinfekciou. Výnimky odeté v iných než bielych farbách sa medzi nami nachádzali len zriedka a ja som sedel zhodou okolností uprostred dvoch z nich. Jedna výnimka sprava, druhá zľava. Tou prvou bol pobledlý modrooký mládenec v krvavočervených farbách, druhou tlstý sympaták s hustým obočím v obtrhanom čokoládovohnedom tričku a o niekoľko čísel väčších nohaviciach.

Muž kyprejších tvarov sa mi predstavil ako vlkolak Vlado a modroočko s tvárou sťaby z módného časopisu ako veľavážený upír Jozef Krvosaj. Z vtáčej perspektívy vyzerali dolné poschodia nášho kolosea ako veľikánske biele kruhy s nekonečným množstvom čerstvých duší. V každom rade sedeli nanajvýš dvaja farebne odlišní členovia inej než ľudskej rasy. Okrem červených a hnedých medzi nimi figurovali aj zelení, žltí, modrý alebo oranžoví. Na základe počtov mi razom docvaklo, že upírov, vlkolakov a inej hávedi žije medzi nami ešte menej než málo. Bezprostredná prítomnosť bytostí z niekoľkokrát prerozprávaných mýtov a legend naznačovala kurióznou konverzáciu.

„Haf - haf - haf - haf!“ nacvičujem psiu výrečnosť na splašenej mačke, štvorajúcej sa po čerstvo zmoknutom plote. Snažím sa jej vysvetliť nech zostane, že sa tu aj tak nudím, lenže márne. Rozdielne tvory len zaťažko medzi sebou nájdu spoločnú reč, pohlavia nevynímajú. Samozrejme, že jestvujú výnimky, ale ako vidím, uponáhľaná splašená mačka k nim nepatrí. V domčeku zostávam i naďalej sám so svojou drahomilovanou klaustrofóbiou. Rozmočené deravé steny, pod labkami ufúľaný koberček a rozobraté plyšové hračky. Zježený krk mám stiahnutý pritepleným ružovým obojkom, pod ktorým cinkotá strieborný štítok v tvare kostičky. Túto noc slávim prvý rok nového života a zároveň druhý týždeň nanebovzatej Fifi...

...mohla za to nešťastne hodená tenisová lopta. Keby nebola skončila v strede cesty, bola by Fifi stále nažive. Majiteľ modrej dácie, uprednostňujúci nespoľahlivú Nokiú pred spoľahlivými brzdami, bol ale iného názoru. Vďaka tomu usmrkanému vagabundovi máme teraz v záhradke drevený kríž symbolizujúci miesto, kam si Fifi zahrabala svoju poslednú kosť.

Byť psom vo vlastnej rodine je psychicky vyčerpávajúce. Navyše nemám k dispozícii nikoho, komu by som sa vyplakal na pleci. Som psí samotár. Súrodenci ma síce opustili, ale aspoň neopustili naše prenádherne mesto. Vídam sa s nimi v spoločnosti nových pánov,

no nenachádzame spoločnú reč. Som zvedavý, či aj oni teraz trčia v búdach a čakajú na nový deň. K oslabenej ľudskej psychike prispieva i skutočnosť, že mojím otcom je obyčajný túlavý pes. Nezdedit som po ňom nič viac, než biele túlavé labky, ktoré očividne prispeli k mojej stupídnej prezývke. Dcérin manžel ma pomenoval Bela. Z matkinej strany som toho určite musel pochytiť viac. Prvé čo mi Alžbetka pošepkala do uška, bolo: „...celá Fifi!“

Z búdy trčí ustarostená hlava duševne starého šteniatka. Pozornosť sústredím na okrúhly mesiac, odrážajúci sa z presklených plastových dverí veľkej terasy. Pociťujem nutkanie skočiť pod vlak a skúsiť tak šťastie s nasledujúcou existenciou, lenže po druhýkrát asi neobídem takto naľahko. Ustavične sa pohrávam s myšlienkou či je možné, aby Fifi skočila pod auto úmyselne. Hovorí sa, že matky vycítia po čom ich deti túžia, fenky obzvlášť. Len vďaka nej som totižto neskončil ako utýrané psíča u svojho bývalého šéfa. Miesto toho teraz zastávam štvornohú chlpatú protézu vyvažujúcu prázdne miesto po nedávno zosnulej Fifi, tak i po sebe samom...

...pódium pôsobilo ako srdce mohutného terča, my ako šípky letiace proti svetlu. Trojčlennú porotu tvorili najdesivejšie psy, aké som kedy videl. Tri veľké, čierne beštie cerili zubiská, vrčali a prezerali si papiere pred sebou. Vyzerali, akoby prišli priamo z pekla. Uvelebili sa za združenou lavicou v tvare stupienka víťazov. Prskali sliny, vznášajúc obvinenia z premrhaných životov.

Polovička nášho radu už mala celý proces dávno za sebou a medzi nami sa začínala šíriť skupinová nervozita. Jozef si obhrýzal vysušené pery, Vlado si spod nechťov vyťahoval zapichnuté triesky. Ja jediný som sa snažil potlačiť prejavy nepokoja nadmerným študovaním posmrtnej brožúrky. Písalo sa v nej o tristotridsiatom treťom poschodí Zverimexu. V ňom posudková komisia prehodnotí vaše životné priority a na základe nich vás potom nechá transformovať do príslušnej živočíšnej formy. Načrtnutá téma v nás vzbudzovala obavy, že s najväčšou pravdepodobnosťou skončíme ako hovnivá, šváb či voľajaký planktón.

„Určite existujú aj horšie varianty. Predstave si, že skončíte napríklad ako také kuracie stehienko v KFC,“ zažartoval Vladimír. Nenútený smiech z ničoho nič vystriedalo hrobové ticho a k nám docupital slizký jašter v obleku. V šupinatej ruke hypermoderný mobil, v druhej obstarožná aktovka. S prelistovanej brožúrky som si pamätal hlavne obrázky. Jeden z náčrtkov demonštroval príslušníka mimozemskej rasy, ktorá mala na svedomí celý tento blázinec. Prisahám bohu, že ten praveký právnik vyzeral ako jeden z nich.

Desať minút nepretržitého vytia a z dverí vylieza štyridsaťročná brunetka obutá v huňatých ružových šľapkách a v bielej pyžamovej blúzke. Evkinu unavenú tvár pokrývajú zvyšky zelenej pleťovej masky, vďaka ktorej vypadá ako žaba po zrušenej pyžamovej party.

„Do búdy!“ kričí.

„Takéto správanie si vyprosím!“ namietam, ibaže namiesto slov sa mi z hrdla derú nezrozumiteľné pazvuky. Z rozlúčky sa stáva neúspešné rodinné stretnutie.

„Bela, ticho!“ drmoce novinami vo výhražnom geste. Vychoval som ju dobre, len čo je pravda. Keby vlastnila zbrojný pas, na mieste ma zastrelí. Gúľam očami, klopím chvostík, mávam labkami a bez ďalších zbytočných komentárov cúvam do búdky. Spomienky zmiznú, láska snáď pretrvá - vírrí - môžem si za to sám...

...humanoidný plaz nás uzamkol v prípravnej celi. Žiadne stoličky ani švédске stoly, len dvanásť ľudí natlačených v tmavobielej sále so štyrmi rohovými reproduktormi a puknutým zrkadielkom, pod ktorým trčalo ubabrané umývadlo s pekelnou smradľavou solvinou, vylámaným hrebeňom, tupými nožničkami, zaschnutou pastou, oceľovou dentálnou niťou a vyšúchanou zubnou kefkou. Z postranných rebrákov chrapčali rozsudky, lenže vďaka postranným debatám som z nich len sťažka niečo zachytil. Viem len to, že Jozef sa znovuzrodil ako komár a Vlado ako húsenica. Hmyzie podoby si zjavne vyslúžili vďaka svojej dlhovekosti. Z ironických rozhodnutí súdu mi nebolo trikrát do reči, no aj napriek tomu sa mi podarilo nadviazať kontakt s bradatým štyridsaťcentimetrovým prísťahovalcom v zelenom tričku. Hovoril o sebe ako o dôležitej súčasťi škótskeho trpasličieho klanu. „O živote viem kdečo,“ tvrdil, hoci sám pred niekoľkými hodinami svojvoľne skočil do medvedej pasce. Konverzácia na tému „...prečo moji priatelia skončili tak ako skončili“ nám zabrala len niekoľko minút a dokázali sme z nej vydedukovať jediné:

Upír Jozef strávil na zemi dvestopäťdesiat tri rokov, počas ktorých neublížil jedinému človeku. Ako doživotný zamestnanec hematologickej ambulancie mal krv zdarma. V prípadoch krajnej núdze sa o potrebný prísun tekutín starali jeho manželky a milenky, ktoré si starostlivo vyberal spomedzi zdravotných sestier. Jozefa odsúdili za komára hlavne preto, aby získal určitý nadhľad. Neskôr som sa dozvedel, že život komára Krvosaja ukončil šúlok novín s príznačne ironickým názvom Nový čas.

Čo sa týkalo vlkolaka Vlada, ten získal podobu húsenice hlavne preto, aby poznal aký je to pocit zmeniť sa v niečo príťažlivejšie, než je krvilačná šelma. Beštiálnym chútkam odolával čoby vyučený mäsiar a preparátor v jednej osobe a práve to z neho činilo výnimku hodnú odmeny. Osud mu síce doprial stať sa najkrajším exemplárom zbierky motýľov, no posledné okamihy prežil v prázdnom zaváraninovom pohári od uhoriek.

Zakrátko zahučalo z rebrákov aj moje meno a s ním prišla na rad povinná prípravná procedúra, zvaná posmrtná hygiena.

Prelieza plot podobným spôsobom ako ja, keď mi kľúče od bráničky nešťastnou náhodou spadli do kanála, a pri tom je tichý ako muška. Keď som opúšťal krčmu, zvyčajne som za sebou zanechal viac hluku než za triezva. Dodnes si pamätám, ako ma naháňa manželka po záhrade s valčekom na cestu.

Svetlo z pouličných lúčok odhaľujú cudzincove kontúry po kúskoch. Slušné čierne sako s bordovou kravatou, čierne nohavice, zlaté rolexky a hnedý kožený kufrík vykresľujú osobnosť, kým vrásčitá plešinka s vysokým čelom a riedkymi šedinkami reprezentuje zvyšok.

„Veď ja ťa poznám,“ dávam za pravdu psím zmyslom. „Veď ty si ja!“

„Kdeže,“ odpovedá doslova telepaticky. „Všetko, čo vidíš, je len maska...“

...recyklačná posudková komisia zvaná porota si medzi sebou vymieňala písomnosti hrubšie než bestseller zvaný Biblia. Beštia sediaca napravo mala okrem mojich spisov k dispozícii aj fotky. Údajne ich vyhotovil paparazzi, ktorého mi prideliť skôr, než som sa vôbec stihol narodiť. Proces to bol smiešny, navyše aj krátky. Veľavážená trojica, pripomínajúca porotcov zo Superstar, si vystačila so štyrmi nezmyselnými otázkami, ktorých odpoveď som zredukoval na: „Áno, nie, možno a neviem.“

Verdikt znel nasledovne:

„V práci s vami zametali, život svoj ste premrhali. Na rodinu, blízkych, nemali ste čas, čím znevážili ste život hneď niekoľko ráz. Na trinásť rokov pohody, k tomu štipku náhody, do štvornohej podoby odsudzujem vás,“ riekolo pravé spisko.

„Nech konečne chápete prioritám vo svete,“ primiešalo sa ľavé.

„Váš ortieľ znie pes, tak prosím žiadny stres,“ zavŕšilo rozsudok tretie.

Keby teraz z domu vybehla moja dcéra, na mieste by ju trafil šľak. Muž, ktorý mi odcudzil tvár, patrí k vyslancom z onoho sveta.

„Pamätáš si, havinko?“ usmeje sa málinko. Zdá sa, že konečne nadišiel ten čas, aby sa o moju bezpečnosť a pohodlie začali starať druhí...

...ten jašter za mnou obstával ako voľajaký člen kráľovskej gardy a šupinatou paprčou smeroval k zaostalému eskalátoru, na ktorého konci sa mihotalo oslnivé svetlo. Skôr, než som mu vôbec stihol podľahnúť, vytiahol zožltnutú čiernobielu fotku zachytávajúcu pohlavný styk medzi Alžbetkinou fenkou Fifi a tým zatúlaným bastardom. V pravom dolnom rohu sa vynímal krvavočervený nápis RODIČIA.

„Ešte taká formalitka,“ a začal s vysvetľovaním užívateľský podmienok. „Od okamihu, ako prekročíte portál, zodpovedáte za svoj osud len vy sám, a to až po dobu jedného roka. Po uplynutí stanovenej lehoty sme vám v súlade so zákonmi Zverimexu povinní skonfiškovať aj posledné zvyšky ľudskej duše a vy si budete musieť vystačiť s patričnou inteligenciou a osvojenými zvykmi. Stanete sa, takpovediac, psom na plný úväzok. Nejaké ďalšie otázky?“

„Čo ak mi je to celé proti srsti?“

„V prípade nesúhlasu si uplatníme nárok transformovať vašu dušu do inej než živočíšnej

formy, a to podľa nášho vlastného uváženia. Ako som už spomínal predtým, váš podpis je len formalitka.“

Hneď nato vytiahol večné pero a papier veľkosti A3, počmáraný enochiánskymi znakmi. ŠKRT, ŠKRT - stal som sa psom.

Už ako malý chlapec som si chcel adoptovať psíka, ibaže rodičia mi ho nedovolili ani len kúpiť. Akoby naschvál, ešte aj tá moja manželka trpela alergiou na srst'. Nebyť Alžbetkinho priania a jedného nesplneného sna, nebola by Fifi, prechádzka v parku a nebol by som ani ja. Z času na čas každý z nás zistí, že existujú alternatívy, ktoré nemožno ovplyvniť. Naposledy som svoj život upísal pravekému právnikovi, ktorý nado mnou čupí navlečený v ľudskej košielke a vraví, „Neboj maličká, určite to nebude bolieť viac než má.“

„Maličká?!“ pozriem si pre istotu medzi nohy. Moje obavy sú namieste. „Veď ja som fena!“

„Sám sa čudujem, že ste na to neprišli skôr.“ Nenápadne otvorí kufrík s prázdnu injekčnou striekačkou.

„Nikdy som v tom nevidel rozdiel.“

„Bela je preda ženské meno.“

Momentálne sa mi vybavuje nechutný incident z dnešnej prechádzky. „Hm...takže Rexík nie je gej?!“

Injekčná striekačka zapichnutá v pleci nasáva posledné kúsky spomienok. Od zajtra budem Bela, čistodušná fena, a po nedávnom incidente azda aj budúca matka, ktorá sa bude musieť psychicky vyrovnáť s odcudzením vlastných šteniatok.

Nový život ma oslobodí od práce, od platenia daní, a ja ho celý obetujem svojej rodine, za kosť a občasné pohladenie ľudských rúk.

„Nezabudni, že zajtra má prísť na návštevu čerstvá inkarnácia Fifi. Nechám v tebe kvapôčku ľudskosti. Skús svojho pravnuka nesklamať.“

„Nesklamem - haf! Veď nenadarmo sa - haf - vraví, že pes je - haf - najlepším priateľom - haf...haf...haf...“

VALLES MARINERIS

MIROSLAV "MAIJRO" SENDLAI

Ani tri týždne strávené v raketopláne nedokázali potlačiť moje vzrušenie. Pripadal som si ako malý chlapec, čakajúci na vianočné darčeky. Mal som dostatok času sa poriadne pripraviť, ale to, čo som uvidel prekonallo všetky moje očakávania.

Ten výhľad ma naplnil úžasom. Slnéčné lúče zvýrazňovali červený povrch planéty. Mars sa mi ukázal v plnej kráse a postupne odhaľoval svoje zákutia.

Už z obežnej dráhy bolo vidieť cieľ našej cesty. Viac ako štyritisíc kilometrov dlhý kolos. Domov pre dvesto miliónov ľudí, Valles Marineris – najväčšie údolie slnečnej sústavy.

Kolonizácia sa začala pred necelým storočím, keď ľudia našli na Marse dostatočný zdroj vody. Propaganda vtedy hlásala novú epochu v dejinách ľudstva. V škole sa začali učiť moderné dejiny Marsu.

Pristáli sme priamo v Melase, centre Údolia. Naskytol sa mi pohľad, na ktorý nikdy v živote nezabudnem. Všade kam som dovidel sa rozprestierali obrovské mrakodrapy, siahajúce takmer až po vrchol údolia.

Okolo nás pobehovali stovky ľudí, ktorí cestovali do rôznych kútov kolónie. Pripadal som si ako v inom svete. Môj obdiv prerušil hlas muža, ktorý sa mi postavil do cesty.

„Krása, však?“ na perách mu pohrával letmý úsmev a z očí priam sršala hrdosť pravého Marsana.

„Fascinujúce. Presne takto som si predstavoval mestá z mojich obľúbených sci-fi románov.“ Myslel mi na krátky okamih zaplavili rôzne scenérie, predbiehali sa jedna cez druhú, avšak žiadna z nich sa nevyrovnala realite, ktorá bola vôkol mňa.

„Volám sa Fodrik. Budem vás sprevádzať.“

Vzal som si svoj cestovný vak a nasledoval ho. Po niekoľkých minútach sme mohutným výťahom zišli z pristávacej dráhy až celkom dolu, do srdca Valles Marineris.

Cestou sme prehodili zopár formálnych viet. Vypočul som si krátky prierez históriou, ktorú som už síce dávno poznal, avšak z Fodrikových úst to malo ten pravý nádych reality.

„Rád vás vidím. Dúfam, že cesta bola príjemná, pretože nemáme čas na oddych. Moje meno je Marr Coherth. Som Správcom Valles Marineris.“ Zavalitý muž mi podal ruku a ponúkol mi jedinou voľnú stoličku.

„Teraz, keď sme tu už všetci, môžeme začať. Ako iste viete, vyžiadali sme si vás, pretože v našej kolónii sa vyskytol závažný problém. Stratila sa nám voda.“

„Stratila?“ Skoro som sa rozosmial, no pohľad ľudí naokolo ma presvedčil, že to vôbec nebude smiešne.

„Presne tak. Nevieť, aké sú vaše znalosti o Marse, ani koľko informácií vám poskytni, preto načrtnem, o čo ide.“ V rozhovore pokračoval Werner, muž v strednom veku. Tipoval som ho na vedca, a určite som nebol ďaleko od pravdy.

Muž stlačil tlačidlo na malom ovládači a nad stolom sa objavil trojrozmerný obraz planéty.

„Pred tromi storočiami naši predkovia objavili pod Valles Marineris sieť tunelov, ktorými kedysi prúdila voda. Zistilo sa, že časť údolia bola v dávnej dobe úplne zaplavená. Lenže, z nám neznámych príčin, sa voda odplavila cez tieto tunely do vnútra planéty.“

Vedec pomocou ovládača simuloval celý proces na holografickom modeli.

„Pod kolóniou sa nachádza obrovské podzemné jazero, ktoré je zdrojom našej vody. No za posledné tri mesiace jeho hladina klesla o dve tretiny.“

„A čo ostatné zdroje?“

„V rovníkovej oblasti sa nám podarilo nájsť niekoľko akvifér, no tie by dokázali vyriešiť náš problém iba dočasne.“

„A čo permafrosty v polárnych oblastiach?“

„Na to by sme museli vybudovať akvadukt, čo by trvalo niekoľko rokov, a toľko času nemáme.“

Listoval som chvíľu dokumentmi, ktoré ležali na stole. Nemal som najmenšiu predstavu, ako tento problém vyriešiť, a už vôbec som netušil, prečo ma sem zavolali.

„Ak teda nie je možné získať vodu z iných zdrojov, načo som tu ja? Nie som žiadny hydroológ.“

„Obávam sa, že tu by nám samotný hydroológ nepomohol,“ pridal sa do rozhovoru správca. „Vieme o vás, že ste jedným z najlepších jaskyniarov na Zemi. Preto sme si vás vyžiadali. Chceme, aby ste preskúmali tunely pod kolóniou a zistili, kam zmizla naša voda.“

Vojenská povinnosť vyžadovala dochvilnosť, ktorej bol Horrow živým príkladom. Presne načas vošiel do Správцovej pracovne, kde ho privítal ťažký dym z cigary a sladká vôňa bourbonu.

Posadil sa do voľného kresla a nechal sa obslúžiť pohárom zlatistého moku. Počkal, kým ostali v miestnosti sami.

„Nemyslím si, že to je dobrý nápad. Ten chlap nám môže ešte poriadne zavariť.“

Správca odtrhol zrak od nákresov, ktoré ležali na mahagónovom stole. „Nie je tvojou úlohou myslieť, ale konať. Sme už príliš ďaleko na to, aby sme teraz prestali. Ak je to zariadenie tam dole, tak on nám ho nájde. O zvyšok sa už postaraj, ako uznáš za vhodné.“

Horrow si naliať druhý pohár a vypil ho na dúšok. Neobľuboval alkohol, ale táto situácia si vyžadovala trochu uvoľniť napätie.

„A čo Werner? Treba sa postarať aj oňho?“

„Je to náš človek, bola by ho škoda. Ale ak sa bude zdráhať, nevidím v tom problém.“

Coherth odsunul zopár nákresov, aby sa dostal k najspodnejšiemu z nich. Otočil ho smerom na Horrowa, aby sa v ňom dokázal orientovať.

„Podľa týchto skíc treba na ovládanie toho zariadenia tieto dva fragmenty. Ako môžeš vidieť, prvý už mám a ten druhý musí byť niekde tam dole.“ Rukou ukázal na striebornú kocku ležiacu na poličke po jeho pravej strane. Na každej strane boli vyryté rôzne symboly pripomínajúce staroveké runy.

„Urobím, čo sa bude dať.“

„V to dúfam.“ Správca si zapálil ďalšiu cigaru a opäť sa zahľad do nákresov. Pre Horrowa to bol jasný signál, že ich rozhovor sa skončil.

Po skončení zasadania ma sprievodca zaviedol do mojej izby. Výťahom sme len zostúpili o niekoľko desiatok poschodí nižšie. Vyzeralo to tu skôr ako v apartmáne, ale sťažovať som sa nemienil.

Zapol som si veľký plazmový projektor a chvíľu sledoval koloniálne správy. Rovnaké ako na Zemi. Krádeže, vraždy, politická propaganda. Zdá sa, že ľudia môžu byť kdekoľvek – vždy ich budú zaujímať tie isté veci.

Moju slabú filozofickú chvíľu prerušilo klopanie na dvere. Otvoril som a na zemi uvidel ležať obálku. Chodba bola prázdna.

Vzal som ju a zavrel za sebou.

Krátky, ale výstižný odkaz „Dávaj si pozor!“ s malým znakom namiesto podpisu ma dokonale zaskočil.

Čo to má znamenať?

Akoby v tú chvíľu na mňa všetko doľahlo. Dlhá cesta, rýchly presun, nejasná konferencia o náhlom nedostatku vody a teraz tento odkaz. Potreboval som sa upokojiť. Našťastie mal apartmán solídne vybavený bar. Pár pohárikov whisky je dokonalým liekom na nervy.

Ráno ma prebudil nepríjemný zvuk vychádzajúci z projektoru. Chvíľu mi trvalo, kým som

zaostril zrak a zistil, čo sa deje. Prázdna fľaša whisky na stole bola znamením, že som to večer s upokojovaním trochu prehnal.

Na projektore sa škeril správca, ktorý sa mi snažil niečo vysvetliť, ale môj mozog nebol schopný prijímať žiadne informácie. Príšerne ma bolela hlava a ani s rovnováhou som na tom nebol najlepšie.

Presne o jedenástej niekto zaklopal na dvere mojej izby. Po výdatných raňajkách som sa cítil oveľa lepšie.

Našťastie tentokrát stál za dverami môj sprievodca.

„Dúfam, že už sa cítite lepšie. Všetko je už pripravené na vašu misiu. V zasadačke Správcu sa dozviete podrobnosti.“

„Moji spolupracovníci vypracovali plán, podľa ktorého by ste sa mali čo najrýchlejšie dostať na koniec tunelov,“ ujal sa slova doktor Werner. Pamätal som si ho zo včera, sedel hneď vedľa mňa. „Najbezpečnejšou cestou bude východná strana jazera. Hladina tam klesla o dvadsať metrov, čo odkrylo niekoľko tunelov. Sú dosť široké na to, aby ste nimi prešli v module, ktorý sme pre vás pripravili. Prejdete ním dobré dve tretiny cesty. Ďalej sú už tunely úzke a pre techniku neschodné, takže pôjdete pešo.“

Prezeral som si jednotlivé mapy. Boli vypracované precízne, do najmenších detailov. Niekto musel odviešť kus poctivej práce.

Všetci sme nastúpili do pripraveného vozidla, ktoré nás malo odviezť do východnej časti kolónie. Očakával som pomerne nudnú cestu, a tak som sa radšej snažil zaspáť.

Po trojhodinovom lete sme pristáli vo východnej časti Capri. Vysadili nás na malej príletovej plošine. Vyzeralo to tu ako pred vstupom do bane. Vlhký vzduch a zima. Pred nami bol veľký otvor vytesaný do skaly.

Nasadli sme do vozidla a po koľajniciach sme sa dostali do vnútra jaskyne. Svetla tu bolo málo. Stropné lampy umiestnené v pravidelných intervaloch ledva stačili, aby sme videli na cestu.

O to väčšie bolo prekvapenie, keď sme sa dostali na koniec. Pred nami sa rozprestieralo obrovské podzemné jazero. Z výšky bolo vidieť niekoľko dier na vyschnutom brehu. Pravdepodobne to boli vstupy do tunelov. Pri jednom z nich stál modul. Svojou žltou farbou priťahoval pozornosť. Z diaľky vyzeral ako malá škatuľa na topánky.

Naposledy som sa rozhladol okolo seba. Bol to úžasný pohľad. Predstava, že sa na-

chádzam na brehu tak obrovského podzemného jazera, bola desivá a fascinujúca zároveň.

Zvnútra bolo vozidlo oveľa väčšie ako vyzeralo. V zadnom priestore sme si odložili batožinu a zaujali svoje pozície.

Horror mal na starosti riadenie. Vyzeral ako profesionál, ktorý sa vyzná v tom, čo robí. To ma potešilo. Bol by som nerád, keby sme uviazli uprostred ničoho.

Werner sedel na ľavej strane. Pred sebou mal niekoľko monitorov, na ktorých neustále prebiehali výpočty.

Po posledných skúškach sa modul dal do pohybu. Trochu to nami zatriaslo. Horror nás naviedol do tunela. Okná zakryl ochranný kryt a rozsvietili sa vnútorné, žlté svetlá.

„Pripútajte sa!“ zakričal na nás Horror z prednej kabíny. „Tento úsek bude drsný.“

Sotva som stihol počúvať jeho radu, vozidlo nadskočilo. Zátylkom som udrel do steny, až to zadunelo. Popruhy sa mi každým ďalším otrasom viac a viac zarývali do ramien a bokov. Whisky mi včera síce upokojila nervy, ale odniesol si to žalúdok. Tvrdé sedadlo sa mi zarývalo do chrbta a spotenými dlaňami som kŕčovito zvieral držadlá.

Vo chvíli, keď som si už myslel, že to viac nevydržím, modul prudko zastavil.

„Tak vážení, sme na konci tunela. Ďalej sa pôjde po vlastných.“

Konečne. Odopol som si bezpečnostný pás a vydal sa do úložného priestoru. Zo steny som si vzal jeden ochranný skafander. Horror mi pomohol sa doňho dostať. Skontroloval som všetky funkcie, prívod kyslíka a komunikátor.

Werner medzitým stiahol ochranné kryty z okien. Asi dvadsať metrov pred nami bolo vidieť jamu. Tam sa mal napájať druhý tunel, cez ktorý sme sa mali dostať – ktovie kam.

Vystúpil som ako prvý a nechal som sa pomaly spustiť až na koniec nášho tunela. Svetlo z baterky sa neprijemne odrážalo od vlhkých stien. Bolo jasné, že to tu všetko muselo byť prednedávnom zaplavené.

Za mnou nasledoval Horror. Werner ostal v module, aby sledoval náš postup na monitoroch.

Prišli sme na koniec prvého tunela a zasvietili do jamy pred nami. Po niekoľkých metroch sa svetlo strácalo v tme.

„Pôjdem prvý. Počkajte minútu, a potom ma nasledujte.“ Spustil som sa o pár metrov nižšie. Skôr ako som si stihol uvedomiť, že už nie som v tuneli, ostal som visieť vo vzduchu. Jeden nepozorný krok ma stál stratu rovnováhy a po klzkej stene som sa zviezol rovno dole.

Nachádzal som sa v ďalšej jaskyni. Svetlo baterky sa strácalo kdesi v diaľke, jedine podo mnou sa črtal slabý odraz vodnej hladiny. Zrejme sa muselo niečo stať hlboko v podzemí a voda odtiekla do hlbších jaskýň. Ohlásil som Horrowovi, aby si dával pozor.

„Konečne mám výsledky zo sondy.“ pridal sa do rozhovoru Werner. Jeho hlas bol však často prerušovaný. „Nachádzate sa v obrovskej jaskyni. Asi päťdesiat metrov pod vami je hladina jazera.“

Komunikátor nepríjemne zapraskal. Horrow mi naznačil, aby sme pokračovali smerom dole. Párkrát som sa pokúsil ohlásiť sa, ale nedostal som žiadnu odozvu.

S približujúcou sa hladinou jazera sme zistili, že sa nachádzame iba pár metrov od malého ostrova. Nacvičeným pohybom som sa rozhojdal, aby som dopadol presne naň. Čakal som všeličo, ale nasledujúce udalosti nabrali až príliš rýchly spád.

Ostrov mal sotva dvadsať metrov v priemere a v jeho strede sa nachádzalo podivné zariadenie. Podobalo sa riadiacej konzole alebo niečomu podobnému. Nikdy v živote som nevidel nič také. V slabom svetle som sa mohol mýliť, ale mal som pocit, že podobný materiál na Zemi ani neexistuje.

Horrow pristál hneď vedľa mňa. Pozorne si prezrel celé zariadenie a obchádzal okolo, akoby niečo hľadal. Dával si načas. Nakoniec podišiel ku mne a rukou mi naznačil, aby sme sa vrátili. Privítal som jeho gesto. Hoci som väčšinu života trávil preliezaním jaskýň a podzemných tunelov, z tohto miesta som mal nepríjemný pocit.

Inštinktívne som oslovil Wenera cez komunikátor, ktorý na moje prekvapenie fungoval. Povedal som mu, aby nás vytiahol pomaly hore. Čakal som trhnutie, avšak nič sa nedialo.

Horrow už visel dobrých desať metrov nad vodnou hladinou.

Potiahol som svoje lano a po pár metroch sa mi v rukách ocitol jeho pretrhnutý koniec.

Kýval som na Horrowa, aby som ho upozornil, že sa musí po mňa vrátiť.

Komunikátor znovu hlučne zapraskal. „Je mi to ľúto, ale svoju prácu ste už spravili. Vaša úloha na tejto misii sa skončila.“

Slabé svetlo stolnej lampy si razilo cestu zadymeným priestorom k dokumentom ležiacim na stole. Coherth pozorne čítal správu z nedávnej misie. V ruke sa pohrával s malou striebornou kockou, pričom jeho myseľ pátrala po mieste, kde by sa mohla nachádzať jej

dvojička.

Ako predpokladal, materiál, z ktorého bola vyrobená, nikdy predtým nevidel žiadny z vedcov, takže pokus o jej vyrobenie zanikol už na začiatku. Napriek tomu sa nevzdával.

Jeho úvahy prerušilo slabé klopanie.

„Pane, práve som dostal správu z nemocnice svätého Patrika.“ Postarší muž vkročil do správцovej kancelárie. „Pred pár hodinami priviezli pacienta. Podľa všetkého je to Howard. Našli ho v kanalizačnej šachte v dolnej časti Capri.“

Správca ticho prikývol. Nalial si whisky a zapálil cigaru. Pozrel sa von oknom a vydýchol oblak dymu.

„Ako je to možné? Horrow mi tvrdil, že sa oňho postaral. Ihneď ho za mnou pošli!“

Zvonenie telekomu prerušilo ticho, ktoré nastalo po asistentovom odchode. Ženský hlas vychádzajúci zo slúchadla ešte viac znepokojil správcu, ktorý päšťou buchol po stole, zanechajúc na ňom odtlačok prsteňa.

„Je mi jedno, ako to spravíte, ale do zajtra o tomto probléme nechcem ani počuť.“

Pravidelný rytmus prístroja ukazoval slabý tlkot Howardovho srdca. Prístroje, ktoré sa nachádzali okolo neho, postupne vracali jeho telo k životu. Ak by bol pri vedomí, uvidel by obyčajnú nemocničnú izbu, pred ktorou stála ozbrojená stráž.

Dovnútra vošla sestra s podnosom, na ktorom ležali dve injekcie. Na ľavom zápästí mala malé tetovanie.

Skontrolovala prístroje a zapísala aktuálny zdravotný stav. Prvú injekciu vpichla do žily pacienta, druhú do nádoby s infúziou a nastavila pravidelné dávkovanie.

Celý proces trval niekoľko minút, nie však dlhšie, než bolo nevyhnutné.

Pár minút po jej odchode sa na recepcii ohlásil muž, ktorý sa vydával za správcovho zástupcu. Svojim tmavým oblekom a veľkým klobúkom pútal pozornosť celej chodby. Pýtal sa na zdravotný stav Howarda a číslo izby. Spočiatku dostal odmietavú odpoveď, ale vedel, ako získať potrebné informácie.

Cestou k výťahom skontroloval malú sprievodnú brašnu. Vytiahol z nej injekciu z bledou tekutinou. Úsmev na jeho tvári prezrádzal, že ho jeho práca bavila.

Prebral som sa na nemocničnom lôžku. Hlasy okolo mňa som vnímal iba hmlisto, rovna-

ko ako obrazy pred sebou. Zdalo sa, že okolo mňa je väčší rozruch, než býva v nemocnici zvykom.

Posledné, čo som si z tej izby pamätal, bolo tetovanie na zápästí sestričky. Rovnaký symbol, aký bol na papieri s varovaním.

„Na to nemáme čas. Ten chlap tu bude čo nevidieť.“ Muž odpojil pacienta od prístrojov. „Si si istá, že to prežije? Potrebujeme ho živého!“

Sestra ukázala na Howarda ležiaceho na posteli. „Samozrejme, že áno! Prestaň sa hádať a vypadnime odtiaľto skôr, než bude neskoro!“

Dvere do izby sa otvorili a dnu vošiel jeden z vojakov. Pozrel na dvojicu personálu, ktorá sa chystala odviezť pacienta.

„Čo sa to tu deje? Kam ho veziete?“

„Ustúpte! Musíme ho ihneď previezť na sálu, zlyháva mu srdce!“ Muž dal do hlasu viac razancie ako chcel, ale svoj účel to nakoniec splnilo. Vojak sa uhol a kývol na svojho druhu, aby ich nasledoval. Ten ochotne prikývol a všetci traja sa pobrali k výťahu.

O pár sekúnd neskôr zastal pred izbou muž, ktorý sa predstavil ako správca zástupca. Zatiahol zvyšného vojaka do prázdnej izby a vypytoval sa na pacienta. Po pár vetách usúdil, že tu sa nič viac nedozvie.

Bezvládne telo vojaka uložil na druhú posteľ a prikryl paplónom. Prázdnu injekciu odhodil do koša a rýchlym krokom sa vydal k výťahom.

„Čo vám to tak dlho trvalo dočerta?“ Vojak spustil na dvojicu krik, ktorý sa nepríjemne ozýval vo výťahu. Pacienta natočili tak, aby jeho tvár nebolo vidieť v kontrolnej kamere.

„Na mňa sa nepozeraj, moja chyba to nebola.“ Žena skontrolovala Howardov tep a do žily mu vpichla ďalšiu injekciu. „Zatiaľ je v poriadku, ale dlho mu to nevydrží. Musíme ho ihneď stabilizovať a priviesť k vedomiu.“

Cesta dolu trvala vyše minúty. Ticho prerušil zvuk otvárajúcich sa dverí. Ihneď ich oviol studený vietor z podzemných garáží. Ako prvý vyšiel vojak, ktorý zamieril rovno k neďalekej sanitke. Tá sa práve chystala na výjazd.

Zaklopal na spolujazdcove okno a otvoril dvere. Skôr než si doktor uvedomil, čo sa deje, ležal na zemi.

Vojak kývol na dvojicu, aby rýchlo naložili pacienta.

Prebral som sa v tmavej izbe, rozhodne nebola nemocničná. Miesto tradičného puchu moje zmysly pocítili hlad a príjemnú vôňu niečoho sladkého. Pomaly som sa otočil na bok, ale v slabom svetle som nevidel nič.

„Vítam vás opäť medzi živými, pán Howard.“ Tie slová šli z druhej strany miestnosti a patrili mužovi. „Som rád, že je vám už lepšie. Snažili sme sa postarať o vás najlepšie, ako sme vedeli. Neskôr to určite oceníte.“

Snažil som sa vstrebať jeho slová, ale vôbec mi nedávali zmysel. Spomienkami som blúdil k posledným udalostiam, ktoré som si pamätal. Nachádzali sme sa v nejakej podzemnej jaskyni. Potom tam bolo to zariadenie a odrazu ma prívalová vlna strhla do jazera. To bolo všetko.

„Kde to som?“

„V bezpečí. Moje meno je Rim Dalton a ste u mňa doma.“ Muž zapálil svetlo. Musel som si chvíľu zvykať, ale postupne som rozoznával obrysy postáv stojacich pri mojej posteli.

„Moji spoločníci vás odniesli z nemocnice, kde by ste už v tomto čase pravdepodobne ležali v márnici.“

Okrem neho tu boli dvaja chlapi a žena. Na zápästí mala to tetovanie, ktoré som si matne pamätal. Kruh preťatý hrubou nerovnomernou čiarou, znak Valles Marineris.

„Sledoval som vaše kroky, odkedy ste sa objavili na Marse. Dúfal som, že moje varovanie budete brať vážnejšie, ale našťastie ste tu živý, a to je podstatné.“

Žena mi podala pohár s vodou a nejaké lieky. Nezdalo sa, že by mi chceli ublížiť, práve naopak, mal som pocit, že som pre nich dôležitý.

„Čo odo mňa chcete?“ začal som stroho.

„Aby ste nás zaviedli k tomu prístroju, ktorý ste našli dole pod Capri. Ale začnem radšej od začiatku.“ Muž poslal ostatných preč a ostali sme tam iba my dvaja. Celý čas mu na tvári pohrával letmý úsmev, ktorý som si nevedel vysvetliť.

„Vec sa má tak, že ľudia nie sú prvými bytosťami, ktoré žili na Marse. Možno sa vám to bude zdať absurdné, ale sám ste pravdepodobne videl veci, ktoré pri troche premýšľania potvrdia moje slová.“

Dalton mi dal čas na vstrebanie jeho slov, ale popravde som z nich nebol o nič múdrejší. Môj mozog ešte nepracoval úplne.

„A čo s tým mám spoločné ja?“

„To zariadenie, ktoré ste našli, slúži na reguláciu podzemných vôd. Môj otec zasvätil celý život jeho hľadaniu, rovnako ako správca Coherth. Jeho ciele však pochádzajú z čistej chamtivosti.“ Muž vzal do ruky pohár vody a pozorne si ho začal obzerať.

„Predstavte si, že by ste mali moc kontrolovať stav vody na takom mieste, ako je Valles Marineris. Boli by ste bohom, ktorý by rozhodoval o živote a smrti. Kým správca a Koloniálny snem chcú využiť túto moc pre svoje vlastné zisky, ja chcem dať ľuďom to, čo im patrí.“

„Ako mám vedieť, že vám nejde o to isté?“

„Nemôžete, to je pravda. Ale uvážte, že ja nie som ten, kto vás nechal napospas osudu.“ Dalton položil na stôl prázdny pohár. „Porozmýšľajte o tom a oddýchnite si. Porozprávame sa neskôr.“

Interiér kaviarne sa niesol vo viktoriánskom štýle. Mnohé verejné miesta Valles Marineris pripomínali rôzne epochy z dejín Zeme. Bol to spôsob, ako si so sebou vziať kúsok domova do neznámeho sveta.

Správca sedel za stolom, pripomínajúcim veľké ozubené koleso. Bolo to jeho obľúbené miesto, odkiaľ mal výhľad na rušnú ulicu, kde sa vždy niečo dialo. Popíjal čaj, o ktorého pôvode radšej nechcel vedieť, a čakal na dohodnutú schôdzku.

„Takže vy máte pre mňa informácie?“ Spýtal sa mladíka skôr, než si stihol sadnúť vedľa neho.

„Viem, kde nájdete Howarda, ale chcem svoj podiel.“

„Podiel vravíte. A čo presne by to malo byť? Stačí vám, povedzme, stotisíc kreditov?“

V mužovej tvári sa zjavil výraz prekvapenia, ktorý jasne naznačoval, že ide o podstatne väčšiu sumu, než predpokladal.

Správca vytiahol z vrecka malú kreditnú kartu a položil ju na stôl. Počkal, kým po nej mladík siahol rukou, vtedy mu ju pevne zovrel a vytočil dlaňou hore, pričom poodhalil kúsok tetovania.

„Najskôr chcem informácie!“

„Nájdete ho v dome Rima Daltona.“ Mladík schoval kartu do vrecka a bez pozdravu sa rýchlo ponáhlal z kaviarne preč. Po niekoľkých krokoch sa jeho smerom vydala postava v čiernom klobúku.

Coherth klepol na telekom.

Druhý deň ma privítali výdatné raňajky a konečne som mohol vstať postele. Netuším, čím všetkým ma nadopovali, ale cítil som sa ako vymenený. Z vedľajšej izby ku mne doliehal hlučný rozhovor, ktorého som sa rozhodol zúčastniť.

„Vidím, pán Howard, že už vám je lepšie. Idete práve včas.“ Dalton sedel vo veľkom koženom kresle a celý interiér vyzeral viac než honosne. Netušil som, čím sa tento chlapík živil, ale určite z toho musel vyťažiť poriadny balík.

Sadol som si do posledného voľného kresla a pozorne si prezrel všetkých okolo. Okrem Daltona tu boli ešte dve osoby. Chlap a žena. Tí ma museli pravdepodobne odniesť z nemocnice. Aspoň tolko som pochopil z ich doterajšej debaty.

„Času nie je veľa, preto prejdem rovno k veci. Musím sa priznať, že túto expedíciu som plánoval už dávno, ale vaša prítomnosť všetko uľahčila.“ Rukou kývol na jedného z mužov, ktorý mu podal niekoľko nákresov. „Mal som v pláne systematicky preskúmať jednotlivé kanály, v ktorých som sa domnieval, že by zariadenie mohlo byť. Avšak ak si určíme ako východiskový bod miesto, kde sme vás našli, sú len dve možnosti, kadiaľ sa vydať.“

Dalton interaktívnu ceruzkou kreslil po datafólii, z ktorej sa údaje premietali priamo do holografického obrazu pred nami. Nikdy som sa nepýšil dobrou pamäťou, ale niektoré tunely sa mi zdali povedomé. Určite museli byť na správcovejších nákresoch.

„Myslím, že by ste sa mali vydať ľavou cestou.“ Povedal som to skôr pre seba, než ostatným, avšak dostatočne nahlas, aby ma bolo počuť.

„Ste si tým istý?“

„Je to skôr inštinkt, ale niečo mi hovorí, že to je tá cesta, ktorú hľadáte.“ Vzal som si ceruzku a dokreslil zopár čiar, ktoré som si pamätal. „Toto by mala byť cesta, ktorou sme šli od podzemného jazera modulom,“ zvýraznil som celú trasu až po ostrov so zariadením, „a tu ste ma našli. Ak sa domnievam správne, von som sa musel dostať iba tadiaľto.“

Na holografickom obraze sa odrazu črtala kompletná cesta, ktorá viedla priamo k tomu záhadnému zariadeniu, ktoré dokonale obrátilo môj život naruby. Naše dohady vyrušil rozhovor medzi mužom a ženou.

„Čo sa deje, Mary?“ Dalton položil otázku bez toho, aby sa otočil od obrazu pred sebou.

„Ja len, že Scott sa ešte nevrátil z mesta. Už tu mal dávno byť.“ Žena neisto prešľapovala na mieste, akoby sa snažila niečo zatajiť.

„Vedel som, že mu nemáme veriť. Bol to hlúpy nápad zatahnuť do toho niekoho od armády.“

„Keby nebolo jeho, tak...“

„Nehádajte sa! Zdá sa, že máme oveľa väčší problém.“ Holografický obraz vystriedali zábery z bezpečnostnej kamery, na ktorých sa nachádzali tri transportné armádne vozy. Tie zastali priamo pred bránou k Daltonovmu pozemku. Bokom od nich som matne spoznal správcu.

„Zbalte iba to najnutnejšie a stretneme sa dole v tuneli. Howard, vy podťte so mnou.“

Nasledoval som svojho hostiteľa, hoci som nemal najmenšie tušenie kam. Chvíľu mi vírila v hlave myšlienka vzdať sa a všetko vysvetliť Správcovi, ale pud sebazáchovy mi

hovoril jasne, že to nie je dobrý nápad. Raz sa už pokúsil zabiť ma a druhýkrát by sa mu to mohlo podariť.

„Kam to vlastne ideme?“

„Tam, odkiaľ ste prišli. Ako som vám hovoril, plánoval som túto expedíciu už roky. A to precízne. Priamo pod mojím domom je vchod do jedného z tunelov, cez ktorý sa dostaneme tam, kam potrebujeme.“

Ponáhľali sme sa do podzemnej časti pozemku, kde na môj údiv bolo odstavených niekoľko rovnakých modulov, aké mal k dispozícii aj správca. Vrhol som na Daltona pohľad, ktorý značil všetko.

„Môj otec založil fabriku na ich výrobu a niet veru lepšieho kupca než Snem. Ale nemusíte sa báť, cesta v tomto bude ako v bavlnke.“

Plánoval som mu o tom povedať svoje, ale nestihol som. Zhora už bolo počuť hlasy vojakov, ktorí sa k nám blížili. Všetci štyria sme nastúpili do modulu, rozsvietili sa výstražné svetlá a pohli sme sa dopredu.

„Ako vlastne chcete to zariadenie spustiť?“ Čudoval som sa, že mi táto otázka nenapadla skôr, ale doteraz som si vlastne ani neuvedomil, čo sa okolo mňa deje.

„Na jeho ovládanie treba dva artefakty, ktorými sa reguluje tok vody. Jeden má správca a ten druhý ja.“ Daltom vytiahol z vrecka malú zlatistú kocku, ktorá mala po stranách vyryté rôzne znaky. „Kým ten Coherthov slúži na odčerpanie vody, môj, naopak, vodu do kanálov vpúšťa. Hneď ako sa spustí, voda zaplaví všetky kanály pod Valles Marineris.“

Spočítal som si v hlave, na čo sa tu chystáme, a dospel som k záveru, že to bude poriadne nebezpečné. Ak je pravda, čo som sa práve dozvedel, dúfam, že cesta naspäť bude rýchla.

Modul obsluhoval muž. Dozvedel som sa aj jeho meno, volal sa Ripp, aspoň tak ho oslovovali. Viedol nás naozaj dobre, otrasy boli minimálne a oproti predošlej ceste to bolo naozaj ako v bavlnke. Netuším, ako dlho to trvalo, ale nasledoval nečakaný pád, po ktorom sme sa ocitli na hladine jazera. Rovno pred nami sa nachádzal ostrov, ktorý som veľmi dobre poznal.

Správca si zapálil cigaru a spokojne sa obzeral okolo seba. Vojaci zaistovali jednotlivé moduly a materiály. Po chvíli k nemu pristúpil jeden z veliacich dôstojníkov.

„Pane, nemôžu byť ďaleko. Navrhujete ich prenasledovať?“ Do otázky vložil len tolko razancie, koľko bolo potrebné. Na jednej strane vedel, že Správca si nenechá rozkazovať, a na druhej, nemal ani len najmenšiu chuť vkročiť do toho tunela.

„Nie. Povedzte mužom, nech všetko poriadne zaistia, a do večera chcem mať na stole správu.“

„Áno, pane!“ Muž rýchlo odkráčal, pričom okolím sa ozývali jeho rozkazy, ktoré vydával vojacom. Na Coherthovom telekome sa rozsvietil displej. Zdvihol prichádzajúci hovor.

„Dalton nám ušiel. Je čas na plán B.“ Nedohorenú cigaru odhodil dolu do tunela a so spokojným výrazom na tvári sa pobral preč. V ruke držal striebornú kocku, s ktorou sa chvíľu pohrával.

Pomaly sme vystúpili na ostrov. Jediné svetlo vychádzalo z našich čeloviek, ktoré mali našťastie dostatočný rozptyl, aby pokryli značnú časť okolia. Všetko tu vyzeralo rovnako ako predtým.

Dalton spolu so svojimi spoločníkmi zamieril priamo k zariadeniu. Pozorne si ho prezerali, pričom vášnivo diskutovali. Nevenoval som im pozornosť.

Namieril som svetlo na strop, kde som predpokladal vchod z tunela, ktorým sme prišli prvýkrát. Chvíľu som pozoroval objekt, ktorý mi tam nepasoval, až kým som v ňom nespoznal lano. Ihneď mi došlo, čo to znamená, ale to už bolo neskoro.

„Odhodte to. Ihneď!“ V komunikátore sa ozval mne známy hlas. Horrow zapol svoju čelovku, ktorou nás všetkých oslepil. Musel tu už na nás čakať, čo by znamenalo, že Coherth počítal s tým, že mu ujdeme.

„Howard, máš môj obdiv, že sa ti podarilo prežiť, ale tentokrát toľko šťastia mať nebudeš.“

Chcel som povedať zopár nemiestnych poznámok na jeho adresu. Tak nejako som tušil, že má pravdu, ale nasledujúce udalosti na to nedali priestor.

Ako prvý to spozoroval Dalton, ktorý sa hlasno zasmial. „Už sa to začalo!“

Najskôr som netušil, o čom hovorí, ale jemné otrasy tomu dali odpoveď. Dalton stihol aktivovať zariadenie ešte predtým, než sa objavil Horrow, a hladina vody začala pomaly stúpať.

„Ty jeden hajzel. Za toto...“ Posledné Horrowove slová zanikli v dvoch rýchlych výstreloch. Sám poriadne neviem, čo sa vtedy udialo. Svetlá z našich čeloviek sa mihotali po okolí, pričom len miestami som videl dianie okolo seba.

Nasledoval ďalší výstrel, tentokrát razantnejší. Na zemi ležali dva nehybné lúče svetiel. V prvom momente som netušil, komu patria. Do reality ma dostala až stúpajúca voda, ktorá mi siahala už po pás. Rýchlo som sa snažil zorientovať a nájsť cestu k modulu. Pred sebou som videl dve postavy.

Ako prvá vošla do modulu Mary a za ňou Dalton. Ten mi podal ruku, aby ma vytiahol na posledný schodík. Poslednýkrát som sa obzrel okolo seba. Hukot valiacej sa vody dával najavo, že čoskoro to tu bude úplne zaplavené.

Rýchlo som vošiel dnu a zavrel za sebou bezpečnostné dvere. Dalton už sedel za riadením modulu a snažil sa dostať nás odtiaľ čo najrýchlejšie.

Slnčné lúče odrážajúce sa od kupoly kolónie ma vrátili do reality. Sedel som v sedadle raketoplánu, vzdalujúceho sa od Marsu. Netuším, ako som sa sem dostal, ale popravde mi to bolo jedno. Bol som rád, že žijem.

Na nohách som mal položenú obálku, na ktorej bolo moje meno. Otvoril som ju a pustil sa do čítania:

„Milý pán Howard, musím Vám poďakovať, že ste nám pomohli uskutočniť tento sen. V príručnej batožine nájdete interaktívnu kartu k Vášmu novému kontu. Berte to ako kompenzáciu za spôsobené útrapy. A byť Vami, na Mars by som sa už radšej nevracal. Dalton.“

Pokrčil som list a hodil ho na zem. Valles Marineris je čarovná, ale ako sa hovorí: „Všade dobre, na Zemi najlepšie!“

STRACH

HENRICH H. HUJBERT

Panenstvo...

Sedela na stoličke. Okolo sa ponevieralo množstvo nápadníkov. Neodmietala ich, no nedovolila im zájsť ďalej, než určujú hranice slušnosti. Kamarátky pri stole sa chichúňali a neprestajne podpichovali. Každá z nich si už svoje užila a mienili v tom aj naďalej pokračovať. Ona však o toto privilégium prišla. Netušila, kedy sa to stalo a ani dôvod, no zostala nepoškvrnená ako ľanová plachta na snehu.

Krása so štipkou rozumu ju pripravili o množstvo zábavy. Zatiaľ čo druhí sa vrhali do dobrodružstva, ona zvažovala riziká. Áno, bola krásna. Sama si to nepripúšťala, ale zvyšok dediny jej v tichosti závidel. Hnedé vlasy farby čerstvo vytočeného medu, sýtozelené hadie oči, postava modelky. Ona to však brala ako skutočný stav jej tela. To, čo dostala do vienka, nič navyše. Vďačila len za hrst' rozumu, o štipku viac, než núka priemer.

Hudba búšila v rýchlom takte. Stredné a vysoké tóny sa strácali pod návalom basov. Mladí sa pod vplyvom alkoholu klátili do rytmu. Dievčina si dala len ochutenú minerálku. V devätnástich by si mohla dovoliť, koľko jej hrdlo a peňaženka dovoľia. Nebola nevinná, ale v ten večer jej jednoducho nič nesedelo. Spoločnosť, hudba, kamaráti a už vôbec nie dotieraví nápadníci.

Dedina bola rozťahaná po doline ako živica za horúceho leta. Každý každého poznal, videl do dvora, cítil vôňu nedeľného obeda, počul hádky aj nočné vzdychy. Najskôr preto si ešte nevybrala partnera. Tí, čo stáli za pozornosť, už boli v chomúte, alebo ich nasaľ pach vábiacich veľkomiest. Ostali len príznaky, o ktoré nemala záujem. Nie, pokiaľ túžila svoj život viesť po rovnej ceste bez prekážok. Za opakované odmietanie mužskej entity si časom vyslúžila množstvo prezývok a ešte viac historiek, ktoré s pravdou mali spoločné len pramálo. Štetka, šľapka, kurva, lesba, frigidná. Takto si odmietnutí samci hladkali boľavé ego. Vymýšľali, ako im bolo dobre v jednom objatí, v jednom spojení. Budovali si kariéru na príbehoch bez kúska pravdy a ona ich nechávala vo svojom svete. Nemala záujem skočiť s hocikým do páriaceho aktu, len aby umlčala krivé jazyky. Radšej si držala čistý štít.

Krásna, múdra, veselá, cieľavedomá, šikovná. Veľa dobrých vlastností, príliš veľa, a aj jedno navyše. Panenstvo.

Už dávno túžila okúsiť opojenie zo splynutia a konečne už zaraziť reči, namierené voči jej vnímavej duši. Jej najvernejšie kamarátky niekedy až príliš živo vykresľovali krásu milovania. Chlipné poznámky a presné, detailné opisy ju niekedy dokázali vyprovokovať, až cítila hrejivé teplo niekde v podbruší. Príjemné chvenie však nevyplnilo prázdnotu. Ani seabukánie, ani vlhké nočné predstavy nedosiahli na vrchol.

Bum, bum, bum... tep skladby si razil cestu ako kardiológ do hĺbky hrude. Spoloč-

nosť kamarátok okolo nej poredla. Niektoré zlomilo zvýšené promile, iné padli na chrbát v opakovaných pohyboch párenia. Zábava sa dostávala na mŕtvy bod. Ostávalo buď rýchlo zdupkať, alebo sa posilniť omamným nápojom. Jedno aj druhé lákalo, no napokon zvíťazila tretia strana.

Stál pri barovom pulte. Tmavšie vlasy sa mu jemne vlnili k pleciam. Farbu očí mohla pri mihotavom osvetlení iba hádať. Zelené, modré, sivé?

Stál, popíjal oranžový nápoj z dlhého pohára a tváril sa, že svet okolo neho nejstvue. Postoj bohéma, ale aj človeka, ktorému nič neunikne. Nedokázala ho zaradiť – nebol miestny. Nebol ani z okolitých miest. To by si pamätala.

Niečím ju zaujal. Možno to bol ten postoj, možno niečo hlbšie. Svet sa okolo neho točil, a on zatiaľ zotrval na mieste. Nikto si ho nevšímal, aj keď to domáci nemali vo zvyku. Ich spoločnosť bola zväčša uzavretá a všetko, čo bolo zďaleka, bývalo odmietnuté. V podstate mohol byť za to prehliadanie vďačný. Ak sa aj niekto našiel, kto chcel zaplietť rozhovor s nežnejším pohlavím, pozvať do tanca, na pohárik, skončil zväčša s hrčou na čele a s modrým pod okom. Preto bolo lepšie nevšímať si okolie, byť nepozorovaný. Dedina mala svoje zákony a on ich dodržoval. Najskôr ho niekto pripravil na stret s domorodcami, alebo sa už poučil z predchádzajúcich zážitkov. Tak či tak sa držal bez ujmy.

„Je pekný, najskôr je z mesta.“ Jedna z kamarátok škúlila na cudzinca.

„Dala by som si s ním jeden, hm... tanec,“ doplnila druhá.

Kamarátky pri stole niečo švelili na jeho adresu. Dievčina to prehliadala. Vedela presne, o čom sú reči a kam ich zavedú. Smer bol jediný, podobne ako cieľ. Zrazu sa postavila. To gesto jej prišlo samozrejmé ako dýchanie. Jednoducho vstala a šla. Priamo. Žiadne kľuckovanie, nesmelé prešľapovanie.

„Ahoj, si z mesta?“ vypadlo z nej automaticky. Ani nemusela hľadať zabehnuté frázy ako začať. Jednoducho sa spýtala prvé, čo ju zaujímalo a čo nebolo príliš pritiahnuté za vlasy.

„Hej... som zďaleka,“ odpovedal a rýchlo sa obzrel okolo seba. Hneď ako vyriekol tú vetu, ako zapojil svoju osobnosť k domácej dievke, spustila sa lavína. Zatiaľ to boli len nahnevané pohľady. Niektoré ukázali stisnutú päšť. „Asi by sme nemali spolu... však vieš, ani len hovoriť. Nerád by som prišiel k úrazu.“

„Rozumiem, ale nemusíš sa báť. Pokiaľ si so mnou, nič sa ti nestane. Naši chalani si myslia, že im všetkým patrime. Sú ako kohúty. Nevšímaj si ich. Časom ich to prejde. Ešte dva poldeci a nebudú schopní ani trafiť domov,“ prehodila veselo, čomu aj verila. Každý z dedinčanov bol čistokrvný sedliak. Väčšinou pracovali od úsvitu do súmraku. Mozoľnaté ruky, ohnuté chrbty, ale čisté srdcia. Hory a polia ich ešte nedokázali skriviť ako moderná doba za hranicou vidieka. Nemienila ten kraj opustiť... zatiaľ. „Ale ak chceš, nebudem ťa ďalej obťažovať.“

„Nie, tak som to nemyslel. Len nepotrebujem dostať výprask kvôli...“ Pohľadom si ju konečne premeral. Nabral odvahu odtrhnúť pohľad od diania pri bare a parkete a skúsil sa

naplno venovať spoločníčke.

Dievčinu ten pohľad na okamih vystrašil. Cítila, akoby ju očami vyzliekal. Zrazu stála nahá ako pri pôrode. Len tá pupočná šnúra chýbala. Červeň stúpala do líc a musela sa veľmi premáhať, aby nezdupkala. Na oplátku sa rozhodla zareagovať rovnako.

Pohľadom skĺzla k topánkam. Niekde začať musela. Hrubá podrážka na horské túry. Veľmi sa nehodila k spoločenským aktivitám, ale ani veľmi neprekážala. Nohavice v zelenej kaki farbe, podobne ako košeľa. Prírodný odtieň. Nerušivý a pokojný. Pokožka jemne opálená. Plecia priemerne široké, výška o pár centimetrov presahovala jej temeno. Konečne dokázala identifikovať aj odtieň očí a vlasov. Akoby sa pozrela do zrkadla, len namiesto mladej ženy tam stál mladý muž. Oči zelené a vlasy hnedé. Každý by si pomyslel, že sú súrodenci. Gény však spoločné nemali. Bola to len náhoda v pomere jedna k veľa veľa veľa.

„Môžem ti niečo ponúknuť? Majú asi skvelé pivo. Alebo radšej víno či pálené?“ Stačil krátky pohľad a hneď vedel, že pred ním nestojí obyčajné dievča, ktoré chce vyprovokovať bitku, alebo iba skúsiť zahnať dlhú chvíľu. Zrazu ani sám nevedel, ako sa správne zachovať. Nemienil niečo pokaziť hneď v základe. Mohol vyťažiť veľa. Viac, než by si prial, a presne to on potreboval. Na začiatok mu stačila jej spoločnosť, aj keď by sa dal nahovoriť aj na viac. Čo bude nasledovať, tak tým sa chcel nechať prekvapiť. Možno si dokonca splní, čo si predsavzal.

Zábava pokračovala v jednoliatom rytme. Dav poredol. Večer prebiehal podľa zabehnutých zvykov. Najprv nasledovala jedna drobná šarvátka, ktorá vyústila do náhlejšej bitky. Trocha krvi, jeden zub a znova sa mohlo ísť spokojne piť. Potriasli si rukami a na znak priateľstva „až do dna“. Dievčina aj so svojím spoločníkom to sledovali a komentovali. Všetko okolo nich plávalo ako na plátne kina. Oni, diváci, si mohli v pokoji vychutnať plynulý dej a herecké obsadenie. Od prvých nesmelých viet prešli do nenúteného rozhovoru, akoby sa poznali večnosť. Najskôr to bolo tou vzdialenosťou. Dnes sme tu a zajtra... nik nevie. Neskrývali tajomstvá, odhaľovali duše. Krátko pred záverečnou, keď podnapité osadenstvo vyvrhli barmani s vyhadzovačmi, do letnej noci sa pobrala aj dvojica. Držal ju za lakeť ako gavalier z dávnych čias. Nepchal ruku do dlane, nevešal sa okolo pliec.

„Ozaj, čo tu vlastne robíš?“ Dievčina si až v tej chvíli uvedomila, že táto otázka mala padnúť medzi prvými. „... a kde bývaš?“

„Poznáš tie chaty v hore? Tak tá posledná mi bola pridelená. A čo robím? Ale nebudeš sa smiať...“ Hneď, ako to povedal, sám sa rozosmial. „Som spisovateľ – začínajúci. Vyšlo mi pár poviedok a teraz pracujem na niečom rozsiahlejšom. Teda aspoň sa snažím.“ Vzápätí nato sa k nej nahol a teatrálny pošepekľal do ucha: „Ale veľmi sa mi nedarí. Nikomu to nevrav, bude to naše tajomstvo.“

„A o čom vlastne píšeš? Teda ak píšeš,“ usmiala sa.

„Malo by to byť niečo o strachu. Preto tá samota hlboko v lesoch. Už týždeň škúlim do papiera a atrament dávno vyschol. Nič. Prostredie na mňa nepôsobí tak, ako som si predstavoval. Žiaden strach, ani len náznak. Skúsím ešte dva, tri dni a radšej to vzdám. Námetov mám veľa, takže najskôr začnem niečím iným.“

„No, to by si mal a hlavne to nevzdávaj. Múza ťa môže kopnúť hocikedy a hocikam,“ s posmeškom ukázala na slabiny.

„Tak taká múza nech ma radšej obchádza...“ Smiali sa ešte dlho do noci. Nočná prechádzka pod hviezdami ich zaviedla na kraj dediny. Rozľahlý pozemok a ohromný dom pri krajnici. Tam sa rozlúčili. Vlastne sa lúčili na viac etáp, až ich zastihlo ráno. Svetlo rozjasnilo krajinu, padla teplá rosa. Ani únava a kruhy pod očami im neprekážali. Napokon zakikírikal kohút. Naliehavo a prenikavo.

Na rozlúčku stačil jeden dotyk prstov, úsmev. Žiadne strkanie jazyka do úst, obchytávanie hrudníka či masáž zadku. Krátko nato dievčina vkĺzla do postele s myslou stále o pár kilometrov ďalej. Kým ona už bude snívať prvé sny, on ešte len bude stúpať po poľnej ceste k svojej prenajatej chate. Táto predstava ju trocha rozveselila, ale aj zarmútila. S pocitom, že neopakovateľné chvíle ju hlboko zasiahli do neznámych miest, o ktorých ani nemala tušenie, privrela viečka. Spánok prišiel okamžite. Pokojný, uzdravujúci.

Sobotné predpoludnie ju vyhnalo z postele. Ani začiatok leta nedokázal vyhnať chlad z izby. Dom postavili pred polstoročím so stenami s hrúbkou hradných múrov. V dome bolo cítiť chlad aj počas najhorúcejších dní, nech sa vetralo, nech sa prikurovalo akokoľvek. Lenže zima ani chabý spánok by ju nedostali spod periny.

Rýchla sprcha spláchla zvyšky únavy. Ľahkým úpravám venovala ešte menej pozornosti. Nepotrebovala zvýrazňovať to, čo jej bolo prirodzene dopriate. Krátke nohavice ku kolenám, topánky do hôr, bunda v batohu a niečo pod zub. Deň sa mohol pretiahnuť do noci a ona nechcela nič nechať na náhodu.

Stretli sa na námestí. Drobná, vyprahnutá fontána, pár vytrvalých stánkov - pozostatky ranného trhoviska - tieň lipy v kvete.

Čakal ju opretý o mohutný kmeň. Na čele a tvári mal kvapky potu. Musel bežať, aby to stihol včas. Viditeľne nemal v pláne zmeškať prvé rande. Prvé rande? – v duchu sa zarázila. Asi nie, je to len stretnutie dvoch... kamarátov, priateľov, známych alebo ...

Asi je to prvé rande, napokon sa presvedčila. Hádam si to užije ako predchádzajúcu noc. Nechala fantáziu voľne plynúť a zrazu sa ničomu nebránila. Veď čo môže stratiť? Panenstvo? Nešlo ani tak o ten prívlastok, no o vytúžený pocit slobody a voľnosti. Skúsiť opojenie, dotyk lásky. On sa zdal byť vhodným kandidátom. Mal predpoklady, ktoré väčšine tunajších chýbali. A verila, že ak k ničomu ani nedôjde, nebude ju to mrzieť. Veď, napokon, až jeho spoločnosť ju presvedčila, že domáci mužskí kandidáti v jej veku nestoja za námahu. Svet tam vonku skrýva veľa tajov, tak prečo vyberať z pokazeného, použitého tovaru?

Dlho sa túlili horou. Stromy nevpustili horúce lúče a vlhkosť zeme presycovala vzduch. Vychádzka ich viedla lesnými cestami, okolo vývratov, tenkých čiar potokov. Slová padali voľnejšie než listy na jeseň. Žiadne násilné pretvárinky, hranie úlohy neodolateľného zvodcu alebo nedobytné ženskej pevnosti.

Krátko pred treťou konečne došli k chate. V podstate to bola drevenica so všetkým, čo k tomu patrilo. Elektrina len z článkov batérie. Plyn, ale aj voda, ostali v potrubíach hlboko v doline. Tu, na pomedzí skutočnej divočiny, ostávali iba energie, ktoré si človek dokázal sám vytvoriť.

Voda v blízkom potoku chladila, no rozpáleným telám to neprekážalo. Hať z balvanov a kusov drev zadržala vodu a zvýšila hladinu. Dno pokrýval drobný štrk a piesok. Voda číra, bez náznaku kalu civilizácie. Špliechali sa a skákali do náručia vody. Občasné dotyky iba zvyšovali napätie, ktoré každú chvíľu hrozilo výbuchom. Boli iba v spodnej bielizni, takmer obnažené telá pomohli obnažiť aj ich mysle. Stačilo tak málo, jedna noc, krátke popoludnie a prezradili si o sebe všetky tajomstvá, prania, túžby. Ovanula ich ne-spútaná voľnosť..

Slnko sa sklonilo za vrch. V hore sa vždy stmieva skôr než na rovine. Okolo drevenice štekli posekaná poľná tráva, všade poletoval hmyz. Ohnisko ponúkalo večernú kulisu.

Nanosili suché raždie. Nikto sa neulieval, precitčovali prítomnosť toho druhého pri akejkolvek činnosti. Jedno škrtnutie zápalkou a za prispenia suchého lístia oživilo ohnisko. Hustý dym dlho stúpala, kým ho nevystriedali plamene. Iskry ako svätajánske mušky trielili k oblohe, kde ich rozpúšťal jas hviezd. Tma opatrne sadla na krajinu.

Kusy slaniny, nastoknuté na palici, sa opekali nad pahrebou. Omamná vôňa lákala. Dúšky červeného vína jemne poblúznili zmysly. Zrazu nastala tá chvíľa, ktorej sa najviac obávala. Trápne ticho. Občas ten okamih prázdnoty tak nazvala, keď nikto nevedel, kam sa rozbehnúť, aké slová či skutky použiť. V oknách drevenice jasne horeli sviečky a niekde v hĺbke lesa zaručal jeleň.

Tá chvíľa, keď sa všetko zastavilo na mŕtvom bode, ju priviedla na rázcestie. Dlhú zvažovala, či má ostať na chate cez noc – nech už sa deje čokoľvek – alebo zdvorilo odísť domov. Aj napriek tme by našla spiatočnú cestu. Svit mesiaca, baterka a vyšliapaná lesná cesta by jej určite pomohli nájsť správny smer. Ostávalo sa len rozhodnúť, a to správne. Napokon jej dilemu vyriešil mladík.

„Ak chceš, dojeme slaninu a odprevadím ťa domov. Je už skoro desať a víno... však vieš, stúpa do hlavy,“ nečakane prerušil štebot lesa.

„To je dobrý nápad...“ doplnila.

„Ale ak chceš, môžeš...“ nespomalo skúsil nadhodiť aj inú možnosť.

„No, vlastne, možno aj ostanem.“ Pomaly dodala, aby to nevyznelo príliš dychtivo: „Dolejš mi, prosím ťa?“

Nebolo čo doliať. Mládenec sa pousmial a s prázdnu fľašou odbehol do chaty. Dievčina ho odprevadila pohľadom, kým nezašiel za roh. Vchod do drevenice sa otváral smerom k doline, na južnú stranu. Ohnisko a drobná lúka boli na opačnom konci. Chata s pôdorysom obdĺžnika sedela na betónovom základe. To bolo jediné privilegium, ktoré jej dopriala moderná doba. Zvyšok – od stien až po strechu - tvorilo drevo. Otesané kmene, naskladané do seba, skrývali vo svojich útrobach dve izby s drobnou chodbou. V jednej

izbe postel' so stolom a malou kuchynskou linkou. Pár šuplíkov, kde sa medzi nožmi, vidličkami a lyžicami skrývali skrutkovače s kliešťami a hrst' klincov a k tomu nejaké hrnce. Ako umývadlo slúžil starý smaltovaný lavór. Vedľajšia izba bola jej pravým opakom. Krásne zdobené rezby po stenách, drevený nábytok s hlinenými džbánmi, zvonce, valaška na stropnom tráme a vôňa dreva. Ideálne miesto na trávenie voľných chvíľ. Bolo tam aj podkrovie. Strecha skrývala dve podlhovasté, prechodové komôrky, kde sa okrem postelí, dvoch perinákov a pár stoličiek už nič iné nezmestilo. Izby slúžili hlavne na spánok a boli navrhnuté tak, aby pojali čo najviac osôb. Chata fungovala viac ako nocľaháreň než spoločenská budova. To bol hlavný dôvod, prečo sa návštevníci zväčša zdržovali pod otvoreným nebom na čerstvom vzduchu.

Dievčina sa pousmiala nad touto myšlienkou. Drevenica radšej vyhánala obyvateľov, aby sa radovali z prírody namiesto toho, aby okupovali jej vnútro. Premýšľanie o chate prebilo myšlienky na noc. Spoločnú noc pod jednou strechou. Bude mať vlastnú posteľ, alebo sa budú deliť o jednu? Bude spať sama v izbe alebo si budú hrkútať až do rána? Ona hore, on na prízemí, alebo naopak, alebo spolu.

„Podáš mi pohár?!“ Hlas udrel tak nečakane, myšlienky sa jej v zlomku sekundy rozpadli. Dievčina od preľaknutia zvraskla a zvyšky červeného, čo zohrievala v dlaniach vyprskli do vzduchu, na pahrebu. Tep cváľal ako dostihový kôň, srdce sa dralo z hrude. Dych napokon vypustil všetku paru a stíchla. Konečne sa mohla nadýchnuť a o kúsok pookriať.

„Veľmi si ma vystrašil, to mi už nerob!“ Zatiaľ čo ho napomínala, hľadala v chabej žiare ohniska stratený pohár. Takto aspoň mohla schovať zachmúrenú tvár, slzy strachu, čo sa jej leskli v očiach.

„Prepáč,“ odvetil.

Dievčina v jeho hlase zaznamenala mierny posmešok. Nevedela však naisto, či to nebol iba klamný dojem rozbúrených citov, alebo ho vážne zachytila. Prstami konečne nahmatala pohár. Zodvihla ho z trávy a vystrela ruku k ponúkanej fľaši. Nalial presne do polovice, ako káže bontón.

Žmurkol a odkráčal na opačnú stranu ohňa. Tam si sadol na zrezaný peň. Dlho sedeli bez reči. Dievčina sa neprestajne snažila zabudnúť na tón hlasu, no zakaždým to prekazil jeho pohľad. Samotné žmurknutie nič hrozivé nespôsobilo. Dokonca to mohlo odľahčiť ťaživú chvíľu, lenže v tých očiach na krátky okamih, jeden úder srdca, nastala zmena. Zeleň dúhovky, ale aj bielka prekryl čierny povlak. Akoby temná noc vsiakla do očí. Taký nepatrný zlomok a znova začala váhať.

Najskôr to bol iba klam, chabý odlesk z umierajúceho ohniska, možno následky vystrašenia – snažila sa nájsť logické riešenie. Na obhájenie svojich teórií hodila do ohniska hrbu dreva. Najskôr to s množstvom prehnela, lenže táto chvíľa si vyžadovala svetlo.

Napokon sa rozhovor rozbehol. Zo začiatku trochu škrípala, no stačilo zopár viet a zlé predtuchy zanikli.

Slanina na opečenom chlebe zahnila hlad. Desiata hodina s drobným vystrašením ostala minulosťou. Dievčina si chvíľu lámala hlavu, ako sa mohol tak nepozorovane dostať za jej chrbát. Na túto otázku nevedela nájsť odpoveď. Jednoducho sa musel veľmi snažiť, a to zároveň viedlo k ďalšej – prečo to urobil?

„Je tu také ticho,“ začala, ale v jej hlase nebolo cítiť romantickú nežnosť.

„Je hlboká noc, všetko už spí.“

„Aha...“ v tichosti ukončila dialóg. Radšej sa stiahla do seba a snažila sa presvedčiť, že ostáva pri zmysloch a nič nenabúra jej stabilitu. Prázdno, ktoré naplnilo krajinu, nemalo s nočnou dobou nič spoločné. Absencia zvukov, hocakých zvukov, poklesla na hranicu minima. Ostalo iba praskanie žeravých uhlíkov a dunenie srdca. Dokonca niekde vo vnútri počula aj žblnkot krvi v riečisku žíl a tepien. Hukot sovy zanikol, nočný hmyz sa odmlčal. Zurčanie potoka zmizlo spoločne s praskotom stromov či šumením lístia. Tie zvuky - dovtedy také samozrejmé ako modrá na oblohe, že ich pokladala za bežný stav, zrazu nástoľčivo chýbali. Radšej tieto postrehy potlačila. Oblialo ju podozrenie, že jej niečo uniká. Akoby jej niečo mútilo myseľ. Najskôr to bolo vínom... alebo úpalom, ktorý sa prejavuje pokrútenými obrazmi, a možno prehnaná chuť po párení. Tol'ko o tom snívala, že začínila mať strach. Kamarátky, ktoré jej dychtivo vykladali o splynutí tiel, tvrdili o blaženosti. Lenže čo ak ona nebude zažívať ten pocit? Čo ak sa jej to zhnusí, bude cítiť odpor? Čo ak nebude schopná vôbec začať milostný akt a už nikdy sa nedozvie o slastiach lásky?

„Idem po ďalšiu fľašu. Hneď prídem.“ Nečakal na odpoveď a rýchlo zdupkal za roh.

Počula ho len okrajovo. Ostala ponorená príliš hlboko do seba, aby reagovala. Ved', napokon, pil už iba on. Jej stačila voda z bystriny.

Premieľala v sebe všetky možné alternatívy milovania. V tej chvíli si uvedomila, že sem prišla hlavne kvôli tomu. Podvedomie ju dohnalo do tejto situácie. Odhodiť nohavičky a rozťahnuť nohy. Pár opakujúcich sa pohybov, výmena telesných tekutín. A zrazu nie je pripravená. Preľakla sa tohto zistenia.

Palicou zopárkrát nervózne rypla do pahreby. Žeravé iskry vyleteli k oblohe. Lenže romantická chvíľa už dávno skapala. Palica, na ktorej sa pražila slanina, začala horieť. Nechala drevo, nech sa premení na popol. Každá sekunda sa naťahovala na dĺžku vekov. Už chcela ísť domov. Nie, už chcela byť doma, zakutraná do duchny a zbavená trápnosti.

Zatiaľ čo rozmýšľala, ako to povie svojmu hostiteľovi, palica podľahla prevahe ohňa. Vtedy si uvedomila, že ostala sama až príliš dlho. Pokiaľ fľaša nebola zahrabaná v zemi na tajnom mieste, mal sa vrátiť hneď, ako sám povedal. Lenže on sa neobjavil. Plamene sviečok bez pohnutia žiarili za oknami drevenice, v okolí sa nepohol ani tieň. So zdráhaním sa postavila a vyrazila k chate.

Opatrne našľapovala, aby sa v neznámom teréne nezranila. Podišla až k dverám a otvorila. Zavrzganie starých pántov oznámilo jej príchod. Vošla do drobnej predsieni. Jeden starý sekretár natrieskaný potrebnými vecami, vešiaky a pár záhradných pomôcok opretých v kúte.

Druhé dvere viedli do izby spojenej s kuchyňou. Vošla.

Sliepňajúce svetlo sviečky stačilo iba na to, aby zistila, že je sama. Preto bez zdržania nazrela do vedľajšej izby. Tiež prázdna. Vtom jej napadlo jednoducho vziať batoh a utiecť. Ak sa ešte stretnú, môžu si to potom vydiskutovať, no v tej chvíli už potrebovala byť inde.

Niečo zavrzgalo. Bolo to tak nepatrné ako bzukot komára pri uchu. Ten krátky zvuk prichádzal z podkrovia. Dievčina zaváhala. Buď hneď odíde bez rozlúčky a udania dôvodu, alebo pôjde o poschodie vyššie alebo sa s ňou zahráva a s láskaním to má pramálo spoločné.

Striaslo ju po celom tele. Dúfala, že to bolo od chladu, ale teplota ani v noci neklesla pod sedemnášť. V rýchlosti sa zvrtila a rozbehla k vchodu. Dosky pod ňou kvičali, plamienky zavírali v tanci.

Prebehla z jednej izby do druhej, bez spomalenia. Prechodové dvere nechala roztvorené. Takých drobností si nevšímala. Práve keď dorazila k vstupným dverám a stláčala kľučku, začula nový zvuk. Prichádzal z diaľky, tichý, ale dotieravý. Obzrela sa. Neverila vlastným očiam. To, čo videla, jej podlomilo kolená. Nespadla na podlahu len vďaka dverám, o ktoré sa oprela.

Jej hostiteľ sa vyškierval v okne. Dievčina poriadne nedovidela na opačnú stranu vzdialenejšej miestnosti, no to, čo zazrela, stačilo. Mládenec vyplazoval jazyk, prevracal oči, až bolo vidno iba belmo a ceril zuby.

Premkla ju hrôza. Asi aj preto jej vôbec nedošlo, že ho vidí vo výške asi tri a pol metra. Lenže, tu neplatili zákony. Postava sa vznášala vo výške a jemne sa knísala na mieste. Plamienok vyrezal hlboké vrásky a lámaný odraz skla dotvoril zvrátenosť celej scény.

To, čo uzrela, ju dokonale uistilo. Nemusela sa presviedčať, či to boli vidiny, alebo pravda. Preto bez váhania stlačila kľučku a potiahla.

Zostala v šoku. Ako omámená spravila neisté dva kroky dozadu, keď ju slabosť stiahla na podlahu. Medzi zárubňou stál ON. Pokojnej, akoby práve zohnal hľadanú vec za skvelú zľavu. Na tvári blažený úsmev, zatiaľ čo oči svietili šťastím. Dievčina netušila, ako sa tak bleskovo mohol presunúť. Nestihla to domyslieť. Omdlela.

Prebral ju chlad. Ležala pred otvorenými dverami, zatiaľ čo ju hladil chladný prievan. Plamienky nezhasli, svetla však bol taký nedostatok, že o viditeľnosť sa väčšmi pričínila žiara mesiaca a hviezd. Stratila pojem o čase. Mohlo prejsť pár minút ale aj celá večnosť. Namáhavo sa oprela o lakte a posadila sa. Znova ňou prebehlo chvenie. Tentoraz si nemusela nahovárať, že ide iba o chlad.

Opatrne zliezla po schodoch, vyhnúť sa vrzganiu dreva však bolo nemožné. Hneď ako sa dostala na zem, prebehla okolo osvetleného okna na prízemí a zamierila k vchodu. Zaváhala, no nemala veľmi na výber. Chodba zívava prázdnotou. Na vešiaku, ktorý stál hneď vedľa, chýbala jedna vec. Pre dievčinu veľmi dôležitá. Na batohu ani tak veľmi nezáležalo, dokonca ani obsah nebol až tak dôležitý. Iba baterka.

Ticho zaúpela. Zlosť sa striedala s hrôzou. Čo teraz? Cesta temným lesom bez svetla, bez sprievodcu a správneho smeru sa mohla skončiť katastrofou. Nebála sa dotieravého hmyzu, líšok ani jeleňov, ale riziko zlomeniny alebo pádu zo strže a následnej smrti bolo reálne. Napriek tomu sa rozhodla zariskovať.

Bez ďalšieho rozmyslu sa rozbehla do lesa. Prvé mohutné kmene bukov dokázala ako-tak rozoznať. Svit jasnej nočnej oblohy pomáhal. Lenže čím hlbšie sa zakrádala popod koruny, tým to bolo horšie. Z istého našľapovania prešla na tápanie v temnote. Občas narazila na kmeň, krík, potkla sa o koreň.

Niečo prasklo. Razom stuhla na mieste. Nech však napínala sluch, ako len vládala, nič viac už nezačula. Čo bolo horšie, neozvalo sa vôbec nič. Absolútna prázdnota. Žiaden praskot, šušťanie lístia, behanie drobných tvorov, húkanie sovy. Iba buchnáty v hrudi a prerývaný dych boli jediné zvukové vnemy, ktoré vyplňali priestor. Mala pocit, že nech sa snaží akokoľvek, prúdenie vo vlastnom tele ju prezrádza. Nedokázala zastaviť srdce a utíšiť dych, nie, pokiaľ chcela prežiť. A to bolo jediné, po čom teraz túžila.

V okamihu, keď sa chcela znova vydať do čiernej prázdnoty, niečo hneď vedľa prasklo. Na krok od nej. Nieкто - nešikovne alebo úmyselne - stúpil na suchý konár. Dievčina zvreskla a vyrazila.

Bežala čoraz rýchlejšie. Ako zmyslov zbavená sa rútila medzi stromami. Nástrahám sa vyhýbala v poslednej chvíli. Lenže aj tým najrýchlejšími nohám raz dôjdu sily.

Členok sa zvrchol na kameni. Hlasno to ruplo. Vzápätí na to sa jej priamo do cesty postavila neprekonateľná prekážka. Až v poslednej chvíli pred zrážkou kútikom oka zazrela, že čierňava o čosi zhustla. Bol to starodávny dub s vráskavou kôrou.

Dych, aj keď zrýchlený, sa okamžite zmenil na pískavé lapanie. Kmeň stromu bolo pevný. Dievčina narazila natvrdo hrudou aj hlavou. Z nosa a čela vyprskla horúca krv. To si však nevšímala. Zaťatými prstami si driapala tričko v snahe naštartovať pľúca. Vyrazila si dych. Pálenie v hrudníku mocnelo, tep a tlaky v tele stúpali. Pískanie v hrdle naprázdno vťahovalo vlhký kyslík.

Tričko na franforce držalo na ramenách iba vďaka pevnosti stehov. Látku na mnohých miestach pokryla krv šmuhami od hliny a machu. Dievčina v poslednom pokuse o zápas s vlastným telom udrela pästou do hrude. Mlátila sa ako mučeník, ktorý zhrešil. Jej sa však nečakane dostalo odpustenia.

Prvý nádych neznesiteľne bolel. Pálenie v pľúcach však rýchlo vystriedal blažený pocit. Až po pár nadýchnutiach si začala uvedomovať aj ďalšie poranenia. Ohmatala si nos, čelo. Chrupavka bola v celku, no cez dierky neprestajne prúdila krv so soľami. Čelo už iba slabo mokvalo, lenže jazva sa ťahala od stredu k spánku. Hnedú ofinu zlepila schnúca chrasta.

Rany na dotyk neboleli, tušila, že to príde časom. Napriek všetkým poraneniám a pomliaždeninám ju najviac trápil členok. Z neho vystreľovala pri každom pulze v žilách bodavá bolesť a tá si to namierila cez lýtko do stehna a ďalej. Postavila sa len vďaka tomu,

že sa opierala o kmeň. Opatrne skúsila preložiť váhu na poranený členok. Ten jej veľmi nemilosrdne odpovedal. Rozplakala sa od bolesti.

Rukou opretá o strom, ktorý ani nevidela, skúšala nájsť rovnováhu. Noha bolela, šklbalo jej v čele a prúd hlienov a krvi neprestajne tiekol cez pery do úst. Napriek tomu si uvedomovala svoju situáciu. Nielenže má v päťach dajakého bláznivého maniaka, čo bolo však horšie - nedokázala sa brániť. Nie v neznámom prostredí, v tme a s poraneniami. A ako zlatý hrot na bodliaku – stratila orientáciu.

Znova skúsila zaťažiť vytknutý členok. Bolesť o niečo povolila, no nie natoľko, aby zvládla opätovný slalom medzi stromami so zaviazanými očami. Preto bez rozhodovania vyrazila smerom, o ktorom dúfala, že ju zavedie na slobodu. Drevenica sa nachádzala na miernom svahu. Každý postup smerom dole by ju mal dostať čo najďalej od chaty. Preto zvolila klesajúci smer.

Nespravila ani pár krokov, keď ju niečo ovanulo. Teplé a trocha kyslasté. Ten pach poznala, no v danej chvíli ho nedokázala zaradiť. Zastavila sa a skúsila pozornejšie vnímať okolie.

Ticho na ňu dorážalo mocnejšie než zbíjačka drviaca kameň. Nedokázala pochopiť, kam sa podeli všetky zvuky. Ostalo len pradenie jej tela. Neohluchla, lenže v tom okamihu by radšej prijala prasknuté bubienky. Absencia zvukov kradla sústredenie a čistotu mysle.

Závan prišiel znova. Pohladil ju po tvári, ako pavučina počas babieho leta. Lepkavý a neodbytný. Jemné prúdenie vzduchu prišlo raz z jednej, raz z druhej strany. Až keď do nej zatlačil priamo - pochopila.

To teplo, ten kyslastý zápach patril dychu. Vzduch zohriaty v pľúcach, nasiaknutý vínom. Podvedome sa ohnala. Oboma rukami krútila po okolí v snahe zasiahnúť protivníka. Paže však dopadali naprázdno.

Zvrtla sa na mieste a vyrazila opačným smerom. Spoliehala sa, že ak nevidí v tme ona, tak druhá strana je na tom rovnako. Stačilo len zmiať stopy, nepravidelne kľučkovať a možno ho strasie.

Po nekonečnom blúdení ju napokon les vyvrhol na čistinku. Hviezdy a mesiac okamžite osvetlili okolie. Drevenica sa nachádzala blízko. Dievčina sklesla a zašomrala. Začarovaný kruh ju naviedol na spiatočnú cestu. Rozmýšľala, či sa vydať k chate, alebo skúsiť nanovo šťastie v temnote lesa. Obe voľby jej pripadali rovnako odpudzujúce. Napokon sa rozhodla pre les, lebo dúfala, že múry drevenice ju nedokážu ochrániť tak ako voľnosť priestranstva.

Opatrne zacúvala, aby sa rýchlym pohybom neprezradila. Chrbtom nabúrila do stromu. Obrátila sa s úmyslom obísť kmeň a znova sa ponoriť do hustej tmy hory.

„BU!“ Hlas vyrazil z kôry dreva. Vlastne to nebol strom, ale mladík. Zacúvala do neho. Toľko opatrnosti vkladala do svojho úteku, potláčala bolesť v nohe, prehládala mokvanie a napriek všetkej snahe sa hrozby nie a nie striasť.

Od preľaknutia sa sklátila na zem. Rukami sa podopierala a nemotorne sa pokúšala dostať sa čo najďalej spod korún. Zadok sa jej kízal po vlhkej tráve, nohy ťahala za sebou.

Hlavou krútila na všemožné strany, ale pred očami mala iba tmú. Keď dúfala, že je v dostatočnej vzdialenosti, ťarbavo sa postavila. Jej beh pripomínal skôr tanec opilca. Nakoniec došla až k chate. Sviečky vytrvalo blikotali, zatiaľ čo voskové telá strácali na hmotnosti. Pahreba tlela.

Vo vstupnej chodbe nehorel žiaden plameň. Okno tu chýbalo a s osvetľovaním vetračky si mládenec nelámal hlavu. Tá trocha svitu, čo sem presiakla, sa pretlačila cez sklenú výplň dverí z izby – kuchyne. Dievčine to však bohato stačilo. Z vešiaka pozhadzovala staré bundy, nohavice a pletené svetre prežraté moľami. Jednu stranu nohy zaprela pod kľučku, zatiaľ čo opačný koniec podložila pod skriňu. Keďže bezpečnosť chaty zabezpečoval visiaci zámok, márne by hľadala vo dverách dierku s vložkou. Vešiak musel na začiatok postačiť.

Chvíľu sledovala dvere. Myslela, že ju prenasleduje a bude sa k nej dobíjať. Zistila, že prázdne ničnerobenie ju ubíja väčšími než útok. Lenže žiaden nápor sa nekonal, nech si ho akokoľvek priala. Po dlhej dobe sa rozhodla pohnúť. Zohla sa k rozhádzaným veciam a vytiahla vlastný batoh. Okrajovo si uvedomila jeho prítomnosť pri vyzliekaní vešiaka. V tej chvíli však tomu nevenovala pozornosť. Teraz si spomenula.

Zodvihla ho zo zeme. Už ho raz hľadala. Presne na tom istom mieste, kde ho odložila. Odprisahala by, že pred časom tam nebol. Lenže, zrazu ho nielen matne vidí, ale aj objíma. Mala vtedy vešiak lepšie prekutrať, možno by to zmenilo pomer síl.

Stiahla zips a vopchala ruku dovnútra. Dlhú dobu sa prehrabávala v natlačenej dutine, kým si pripustila, že to, čo hľadá, tam nie je. Baterka zmizla. Všetko ostatné – náhradné tričko, sveter, ponožky a dokonca aj spodná bielizeň – ostalo na mieste.

Nazlostene treskla vak na hromadu. Musela sa rozhodnúť, čo ďalej. Vchod sa zdal byť dostatočne zabarikádovaný. Dúfala, že jej to dopraje dostatok času, kým vymyslí nový postup, alebo príde pomoc, či svitanie odveje hrôzu. S vedomím, že útok ju nemôže prekvapíť od vchodových dverí, vošla do izby.

Najprv išla k oknu. Vzala sviečku, aby si osvietila časti, ktoré boli zahalené v tme. Na kuchynskom stole odliala kúsok vosku a ponorila do neho spodok sviečky. Dvakrát fúkla, kým nabrala istotu, že vosk stuhol. Najprv prehrabala skrinky. Kotlíkové hrnce zarachotili s pokrievkami, starodávne kanvice. Pozornosť presunula na šuplíky. Ani netušila, čo hľadá, niečo ju však poháňalo, aby letargia nevyhrala.

V najspodnejšom šuplíku objavila klince, skrutkovače plus lep na myši. Pousmiala sa, keď si uvedomila, že útočníka by mohla chytiť aj na takúto nástrahu. Tubu vrátila do šuplíka a otvorila ďalší. Náhradné sviečky so zápalkami. Zopár si ich natlačila do vreciek - budú sa hodiť. Až vo štvrtom, najvyššom šuplíku, jej to došlo. Naberačky, drevené varešky, lyžice a zopár vidličiek. Vtedy ju osvietilo, čo hľadá. Nástroj, ktorý by jej dopomohol k väčšiemu bezpečiu. Obranné pomôcky ako nôž, či sekera by sa hodili. Lenže niekto ju znova predbehol.

Vtom začula nepríjemný zvuk. Predieral sa až do jadra kostí a neprestával.

Dievčina sa otočila a pozrela smerom, odkiaľ sa zvuk šíril. Na pozadí za oknom bol

ON. Toho si ani tak nevšímala, ako skôr vecí v jeho rukách. Medzi prstami, ako predĺžené končeky, zvieral nože. Vysmieval sa, zatiaľ čo špičkami behal po tabuliach. Škripot kovu o sklo začal presahovať znesiteľnú hranicu. Krátko predtým, než hluk vyvrcholil, skončil. Pokojne stiahol ruky dole a namiesto nožov predviedol v dlaniach baterku. Svietila. Dievčina ju poznala, patrila jej.

Mládenec s vážnou tvárou vystrel ruky a ako víťaz, ktorý podáva meč porazenému, tak aj on ponúkal svietidlo. V núkajúcej polohe ostal dlhú chvíľu, až sa zdalo, že zamrzol. Napokon vyplazil jazyk a vrhol baterku na dievčinu. Tá sa podvedome uhla a skrčila. Namiesto úderu začula zvuk rinčiaceho skla. Výplň okna sa rozbila. Sklo sa vo veľkých trojuholníkoch vrútilo do izby a na zemi ešte viac rozdrvilo. Podlahu zasypala súvislá vrstva črepov. Kým vstala a uvedomila si, že ju letiaci predmet neohrozuje, mládenec zmizol.

Do izby prúdil teplý vánok. Tma za rozbitým oknom opäť zhustla. Neostal ani náznak pohybu, svetla. Dievčina si spomenula na skriňu v poslednej izbe. Musela prekutrať všetky možnosti. Na záchranu toho veľa neostávalo, preto chcela zistiť všetky možnosti, čo chata ponúkala. Opatrne prekročila prah s podozrením, že ju môže vo vedľajšej izbe niečo nečakane zaskočiť. Situáciu odhadla presne.

V okamihu, ako pustila kľučku a vošla do miestnosti, ďalšie sklo sa vrútilo do izby. Trieštenie a lámanie ju tak vystrašilo, až poskočila na mieste. Tolký hluk preťal všetky cievy jej vyrovnanosti. Dúfala, že už sa nedá naľakať, no znova ju presvedčil o opaku.

Sklo sa rozsypalo do všemožných kútov. Pár črepín narazilo aj do hrubej podrážky. Sviečka, dovtedy sediaca na parapete, sa skotúlala k stene, ale aj na podlahe stále ešte horela. Dievčina sa však sústredila na skriňu. V rýchlosti dobehla k šuplíkom a policiam. Bez predchádzajúcej rozvážnosti jednoducho vytrhla šuplíky a na podlahu vysypala obsah. Handry, spoločenské hry a znova sviečky. Nič, čo by dokázalo dodať aspoň trocha istoty. Márne hľadala nádej. Žiadna čepel, ani ostrý, pevný hrot.

Nazlostene došla k diere v ráme a zrevala do sveta, čo jej obsah hrude dovolil. Prehliadala ohrozenie, ktoré sa na ňu mohlo zvonku vyrútiť. Pocit beznádeje v duši potrebovala ventilovať. Preto ju takmer neprekvapil pohyb pred drevenicou. Stačilo však aj málo a radšej sa stiahla. Skúsila získať nazad stratenú rovnováhu, podporiť pozitívne myslenie. Lebo vzdať sa by znamenalo koniec.

Nemusela sa dlho presvedčať, že les jej neprinesie spásu, podobne ako prízemie. Cez vybité sklenené tabule nebol žiaden problém vojsť dovnútra. Útočníkovi by stačilo len trocha opatrnosti, aby črepy pod nohami nezapraskali a o ďalší nečakaný výpad by bolo postarané. Preto sa rozhodla skúsiť prvé poschodie. Prinútila sa risknúť presun. Zodvihla zo zeme umierajúcu sviečku a vyrazila.

Letela akoby mala v päťach samotnú smrť. Nebola ďaleko od pravdy. Plameň sviečky schmatol prievan, ale stihla ho ochrániť dlaňou druhej ruky. Svietila si na cestu, od ktorej očakávala, že ju zavedie do bezpečia. Nemohla predsa donekonečna blúdiť. Raz musí nastať rozhrešenie.

Prebehla z jednej miestnosti do druhej, odkopla spriečený vešiak o dvere a šup von pod holé nebo. Tma nepovolila a odhadovať nočnú hodinu jej prišlo zbytočné. Desať krokov ku schodom a približne štyri metre v stúpaní.

Prvý schod zavrzgal. Bojazlivo sa obzrela cez plece, či ten zvuk nepohnal veci k činnosti. Svet však mlčal.

Skočila na druhý a tretí. Dvere do relatívneho bezpečia ju priťahovali ako opačný náboj magnetu. Už len natiahnuť ruku a ...

Zrazu zacítila, ako ju niečo schmatlo za členok. Bolesť v podvrtnutom kĺbe sa znovu prihlásila. Strach jej na chvíľu dovolil naň zabudnúť. Stisk nepovoľoval, nech sa snažila vrtieť nohou akokoľvek silno. Práve naopak. Aby útočník nestratil svoju trofej, zovrel ju pevnejšie než kovové čeluste klieští. Napokon ju chytil aj za druhú nohu. Dievčina okamžite stratila rovnováhu a celým telom sa zvalila na schody. Narazila si hrudník, v rebrách zapraskalo, žalúdok jej naplo. Ako-tak sa jej s vypätím podarilo potlačiť nevoľnosť, zatiaľ čo sa rukami driapala po zvyšných stupňoch hore. Ostávalo zdolať ešte päť schodov. Päť schodov a zabuchnúť dvere.

V jednej ruke neprestajne zvierala sviečku. Žasla nad tým, že plameň vydržal. Vlastne ju to nemalo prekvapiť, veď, napokon, stále ešte videla, a to vďaka sviečke. V náhlom popude treskla sviečkou o vrchný schod s prosbou, aby nezhasla. Jej pranie ostalo vypočuté. Plameň nesmelo blikal.

Kričala, hádzala sebou, kopala. Nevšímal si bolesť ani odretých kolien. Len kopala v snahe vyslobodiť sa.

Potiahol ju a klesla o jeden stupienok. Klesla. Uvedomila si, že prehráva. Ďalší schod. Cieľ sa jej vzdaloval. Odlepila túžobný pohľad od dverí, aby si videla svoje nohy. Mládencia nevidela. Skrýval sa pod schodiskom. Iba jeho ruky, zaťaté do členkov, dokázala rozpoznať. Musel na ňu čakať. Predvídal každý jej krok.

Opäť klesla o jeden schod. Napriek strate ďalšieho stupňa si všimla krvavých rán na mládencových zápästiach. Dievčine to dodalo odvahy a odhodlania znova sa popasovať. Začala prudšie trhať a kopať, zatiaľ čo sa rukami škriabala hore. Cítila, že pevnosť jedného úchopu povoľuje. To ju ešte väčšmi povzbudilo. S vypätím posledných síl zrevala a trhla. Stisk okolo členkov zrazu povolil. Tá nečakaná voľnosť ju natoľko prekvapila, že v prvej sekunde nevedela zrazu, čo robiť. Stačilo však opätovné štuchnutie do nôh a rýchlo pochopila, že musí konať.

Horúčkovo sa štverala po schodoch a zvyšok stupňov prebehla po štyroch. Nešikovne prevrátila sviečku. Plameň konečne zhasol, kľučku však bez námahy nahmatala. Dvere zabuchla a prisunula jednu posteľ. Verila, že tentoraz to bude podstatne odolnejšia prekážka oproti práchnivej nohe vešiaka.

Zabarikádovaná v tichu čakala na nový krok hostiteľa.

Dlho neostala bez povšimnutia. Kľučka klesla dole, opatrne, akoby niekto za dverami čakal protiútok. Lenže v momente, ako dotýčny zistil, že dvere sú zakliesnené, začal

kľučkou zúrivo mykať a telom dorážať do dverí. Bez väčšieho úspechu. Krátko nato buch-náty do dreva zmĺkli.

Konečne prvé víťazstvo – pomyslela si. Dlho predýchavala, kým sa mierne upokojila. Srdce už šialene neposkakovalo a pľúca toľko nepálili. Ostala bosá. Sklonila hlavu a sledovala jedno chodidlo natiahnuté v ponožke, zatiaľ čo druhé ostalo obnažené. Biela farba látky kontrastovala s odtieňom pokožky. Aspoň zistila, prečo stisk útočníka okolo členkov zmizol. Bolo to vďaka topánkam. Vôbec jej však neprekážalo, že o ne prišla. Iba vďaka tomu, že povolili, sa dokázala uvoľniť zo zovretia prstov. Ak by šnurovanie vydržalo, najskôr by doteraz spolu zápasili a možno ešte aj niečo oveľa horšie. Tie predstavy radšej odohnala.

V podkrovnej izbe vládlo prítmie. Sviečka na okennom parapete už zhasla. Ostal iba chabý svit z vedľajšej miestnosti. Preto bez váhania vopchala ruku do vrečka a vytiahla jeden voskový valec. V ruke sa jej rozpadol. Polámané žlté kúsky prepadávali cez prsty. Pri páde zo schodov sa polámala.

Druhá sviečka sa rozlomila na dve polovice. To na začiatok stačilo, ale aj tak skúsila poslednú. Tá jediná zostala celá.

Zápalku priložila ku knôtu. Suchá tkanina sa okamžite chytila. Prvá slza vosku stiekla na ruku. Pálila. Dievčina si stuhnutú voskovú machuľu stiahla z kože, zostal jej po ňom červený flak. To nič. Dorážali na ňu omnoho horšie veci ako nepatrná kvapka horúceho vosku.

Z prehľadávania utržených rán ju strhol lomoz. Do dverí znova niečo zatlačilo. Razantnejšie. Posteľ o trochu povolila, no vydržala. V drobnej škáre medzi zárubňou a dverami sa ukázali prsty. Šmátrali po obvode a hľadali možnosť otvoriť zabarikádovaný vchod. Keď narazili na rám postele, stiahli sa. Dievčina sledovala pátranie prstov a váhala či zakročiť. Stačilo by iba kopnúť do dverí. Zaváhala. Nahnevane stisla ruku v päšť so sľubom, že ďalšiu príležitosť – akúkoľvek – nepremárni.

Namiesto novej príležitosti prišiel protiúder. Dvere zapraskali pod náporom súčasne s okrajom strechy. Strop, obitý dreveným podkladom, zapraskal. O svojom drobnom víťazstve začala rýchlo pochybovať.

So sviečkou v ruke začala cúvať. Bola to jediná možná cesta. Žiadne skratky, skoky z výšin.

Bosé nohy ťapkali po vychodenom behúni. Chlad sa zahryzol do chodidiel, adrenalínom napumpované telo však vnímalo iba blížiac sa nebezpečenstvo. Trieskanie na dvere neustávalo, praskanie v trámoch sa čoraz viac rozťahovalo. Ako veľká lavína postupovalo pomaly, centimeter za centimetrom vpred. Aj keď dievčina priamu hrozbu nevidela, vnímala jej dych všade okolo. Stiesnený pocit iba umocňoval prázdnotu. Nikdy nechápala pojem klaustrofóbia, kde sa múry k sebe sťahujú tak blízko až rozdrví mäso na kašu. Teraz to konečne spoznala. Už nevnímala krutosť iba v mládencovi, akoby sa celý dom aj s okolím proti nej spriahol.

Nešikovne päťou narazila do prahu. Ostrá hrana ju na chvíľu vrátila do reality. Lenže

postup temnoty to nevyhnalo. Práve naopak, nezadržateľne a dychtivo sa k nej blížila ako dravec ku svojej obeti.

Dve dosky, ktoré držali strop v jednoliatej vrstve, sa vyduli a praskli. Zopár mravcov s moľami sa vysypalo na koberec a plecia dievčiny. Od preľaknutia sa začala voľnou rukou oháňať a biť. Svrbenie hmyzu ju dráždilo na koži, vo vlasoch. Lenže ani údery po hlave a driapanie kože nechtami veľmi nepomáhalo. Napokon odhodila sviečku a oboma rukami zo seba striasla zvyšky. Tričko, ktoré dovtedy držalo na ramienkach iba silou vôle a vďaka pár pevným stehom, povolilo. Kusy látky si strhla zo seba, ostala iba biela podprsienka. Všimla si, že aj cez pevnú látku košíkov má bradavky stuhnuté ako hroty. Namiesto vzrušenia však precitovala hrôzu, akú v živote ešte neokúsila.

Osamotený mravec ju hrýzol do krku. Bleskovo ho schmatla medzi dva prsty a v zápale hnevu rozmliaždila. Lepkáva hmota drobného tela ju zahriala.

Vyduli sa ďalšie laty, iné vypadli neporušené z kompletnej mozaiky stropu. Zrútili sa na podlahu, splynuli v mäkkej výstelke postelí. Začala opäť cúvať. Behala pohľadom od podlahy po strop, až skončila pri dverách. Všetko akoby zrazu ožilo. Pulzovala celá drevenica. Postele na vysokých nohách tancovali, chvenie podlahy, buchot dverí, lámanie strechy. Napriek úplnej šialenosti celej situácie tomu dievčina verila. Stála priamo o víre diania. Každým krokom, ktorým sa blížila k poslednému oknu, ku konečnej stene, odkiaľ už nevedla žiadna úniková cesta, ju prenasledoval duch drevenice. Stačilo sa posunúť o pár centimetrov a lomoz bažiaci po jej tele sa posunul vpred. Vzdialenosť sa neustále skracovala.

Tesne pred jej bosé prsty dopadla hrubá doska. V odlesku mesiaca zbadala ostne klinčov. Nechápavo pozrela hore. Diera v streche zívala do noci a prepúšťala obraz priezračnej oblohy. Súdržnosť strechy sa rozpadala a pár ďalších dosiek žuchlo na zem, trám hrubý ako chlapecké stehno praskol a zvrchol sa do nebezpečného uhla. Ešte kúsok a... Všetko však v jedinom údere srdca zmĺklo, akoby uťal.

Vchodové dvere na druhej strane podkrovia predsa len povolili. Drevená konštrukcia postele sa rozlomila do strán, matrace preleteli pol miestnosti. Akurát vtedy, keď dievčina došla na koniec cesty. Opretá o okno bola zatlačená do kúta. Z parapetu vzala sviečku a s vystretou rukou pred sebou čakala na ďalší výpad. Lenže ticho vytrvalo. Občasné oneskorené prasknutie v kostre strechy, lámanie vypáčených dosiek, zvířený prach v ovzduší. V otvorených dverách sa zatiaľ nik neukázal. Žeby zostali nepovšimnuté? Za dierou do temnoty však niečo tepalo. Chladné a nenásytné. Dievčina očakávala výpad práve z toho smeru. Stuhla v očakávaní.

Ďalší mravec ju štipol na chrbte. Zabudla na vyvalené dvere, diery v strope, číhajúcu temnotu. Vrtela sa na mieste v snahe dosiahnuť naň. Voľnú ruku ohla v kĺbe, až hrozilo vymknutie. Nerozmýšľala nad tým. Prstom dosiahla na votrelca. Zatlačila a praskla drobnú schránku. Nepříjemný pocit razom prestal. Zaujatá hmyzom si neuviedomila škrabot na okennej tabuli. Zbadala sa, až keď sa sklo roztrieštilo. Črepy sa v drobných kúskoch rozprskli do miestnosti, na holú kožu. Plytké rezné ranky okamžite zvlhli. Krv v jemných

prúžkoch zbrázdila jemnú kožu. Dievčina sa chcela zvrtnúť, utiecť, no nestihla. Spoločne s rozbitým sklom prenikli do izby aj paže. Objali ju a znemožnili ujsť. Sviečka vyletela do vzduchu a pár kvapiek horúceho vosku sadlo aj na hrud' a tvár. Jeden horúci bozk sa prisal na viečko. Okamžite navrelo. Trýznenie prichádzalo z každej strany. Pálenie, rezanie, dych vyrazajúce objatie.

Pochopila, že každá snaha je zbytočná. Proti takej prevahe nemala najmenšiu nádej. Bola to len hra, kde víťaz schovával vo vreckách všetky tromfy. Nepoznala pravidlá, nevedela dôvod. Bičovaná z každej strany len bezmocne prijímala trpkosť s ranami.

Zovretie okolo hrude silnelo a zároveň ju ťahalo von. Tam zívala hlboká prázdnota. Dievčina už iba neochotne zápasila o tých pár sekúnd života. Zatínala nechty do mládenčových paží, škriabala, trhala. Márne. Uvedomila si, že tu ju nespasí rozviazaná šnúrka na topánke, z tohto sa len tak nevyzuje.

Keď už trčala na pol tela vonku a pocítila na holom tele nočný vánok, uvedomila si silu zemskej príťažlivosti. Ťah ju strhával dole. V pude sebazáchrany vytrhla prsty zaťaté do mäsa, len aby sa zachytila okenného rámu. Bol to taký automatický pohyb, že telo konalo skôr, než prišlo uvedomenie.

Ruky schmatli okraj rámu. Zvyšky skla, zapustené do obloka, sa zaryli do mäkkých dlaní, brušiek prstov. Napriek bolesti sa nemienila pustiť. Lenže krv stekajúca po koži, po dreve, začala uvoľňovať úchop. Mazľavá tekutina kĺzala.

„Niéééé!“ Dievčina vzdorovito zrevala, napla svaly. Ten posledný odpor ju vrátil nazad do izby. Objatie okolo hrude zmizlo, no prítomnosť mládenca nepominula. Vysmieval sa, ako škodoradostné dieťa. Zloba v každom kúsku zvuku bola ostrejšia než samotné rany. Dával najavo prevahu. Hra mohla pokračovať.

S prvotným pudom záchrany sa rozbehla v ústrety vchodu. Už ani sama netušila, kde môže hľadať bezpečný kút. Len ostať v pohybe, to jediné jej dávalo nádej.

Po pár rozhodných krokoch prišiel skrat. Klinec s hrdzavou špičkou trčal zo strešnej dosky. V tom zhone ho úplne prehliadla.

Kov s ľahkosťou prenikol cez päť, do kosti. Zaškrípanie prenikalo do špiku kostí. Ochromená a nevládna sa oprela o zvyšky roztrhaného stropu. Bolesť jej vystreľovala z päty, kde nervy neprestajne šklbali. Ani to najtuhšie myknutie nedokázalo vytiahnuť klinec z nohy. Pevne trčal v rane, akoby tam patrilo. Každým ďalším pohybom to bolo iba horšie, doska ju všade nasledovala. Po márných pokusoch nakoniec pristúpila voľný koniec dosky druhou nohou. Zaprela sa a zatlačila. Napokon páka s mľaskotom vyšla z uväznenej nohy. Vyčerpaná sa zvalila na podlahu. Potrebovala oddych. Iba pár sekúnd... a možno celú večnosť.

Ďalší klinec prerazil dlaň. Postavená na všetky štyri, ako zver zakliesnená v zubatej pasci, nedokázala ani vydať hlásku. Slzy bezmocnosti jej stekali po líčach, to bolo všetko, na čo sa zmohla.

Sledovala špičku, ktorá trčala zo stredu dlane. Matne sa odrážal v kalnej žiare nočnej oblohy. Skúsila pohnúť rukou, nič. Nič nevnímala, iba pocit porážky a preto bez rozmyslu trhla. Bolesť zrazu vychrstla s prúdom krvi. Dievčina držala pred sebou dlaň, zatiaľ čo druhou rukou stískala zápästie. Dúfala, že tým zastaví krvácanie. Prameň však nevyschýnal a bez prestávky vytekal z rany. Až buchnutie do okenice ju upozornilo na naliehavosť situácie. Neobzrela sa. Stratila záujem.

Skúsila sa postaviť. So zvýšenou pozornosťou smerom k trčiacim hrotom sa zaprela rukami do dosky, zatlačila kolenami. Chodidlo zaprotestovalo, no odolalo. Biela ponožka sa okamžite sfarbila krvou.

S fňukaním sa už iba opatrne trmácala cez pováľané prekážky. Len vďaka povytŕhanej streche mohla ako-tak dokázať rozoznať, kam môže stúpiť bez ohrozenia.

Prešmykla sa cez otvor medzi miestnosťami. Zlomený trám znemožňoval voľný priechod. Zohnutá podliezla kus vytrhnutého hranolu. Ďalší nepozorný pohyb a noha nastoknutá na klinci. V návale hnevu nahlas zanáďovala a nazlostene zodvihla nohu. Nepozorným pohybom si roztrhla kožu a pár šliach tým šklbnutím poškodila. S vreskotom sa rozbehla ku vchodu. Už jej to bolo jedno – len nech to už má za sebou.

Ako omámená sledovala otvorené vchodové dvere. Priťahovali ju, vábili. Len prejsť cez ne a všetko vypustiť.

Prebehla cez miestnosť bez ďalšej ujmy. Každé miesto, kam stúpila, bolo dokonale čisté. Akoby sa nástrahy zľakli jej bojového pokriku, neoblomnej vôle preraziť aj cez stenu.

Schmatla zábradlie a mierila dole. Nezabudla na hrozbu, ktorá by mohla vykuknúť spod schodiska, lenže to si už nepripúšťala. Predposledný stupienok ju však zradil. Bodáva bolesť v šľapách, zvrtnutý členok a oslabenie ukradli rovnováhu. Šmykla sa na vlhkom schode na krvou podliatej päte a treskla o zem. Bolo počuť praskot kostí.

Snažila sa nehýbať, lebo každé, i nepatrné zachvenie jej prinášalo neskutočné utrpenie. Ležala rozhodená na bruchu. Vlhkosť rosy chladila holé brucho, vsakovala sa do látky podprsienky, do nohavíc. Ako zamrznutá v čase skúsila aspoň otvoriť oči. Jedno navreté viečko protestovalo, a tak ho radšej nechala privreté. Popálenina na jemnej koži vykúzlila pľuzgier.

Trýznilo ju dýchanie, tlkot srdca prinášal muky, samotný život túžil po smrti. Jedným okom slepo hľadela do tmy. Temnota okolo lesa začala hustnúť. Ten jav prikladala vlastnému blúzneniu, preto ho zo začiatku prehliadala. Lenže tiene sa predlžovali a bez zastavenia postupovali. Na hrúbku, ale aj výšku pripomínali obrysy ľudí. Napriek tomu tieto vidiny neboli hmatateľné. Boli to len fláky temnoty, ktoré sa okolo nej krútili a sťahovali do nepriepustnej zóny.

Nedokázala určiť počet ani vzdialenosť. Všetko sa menilo pri každom zažmurknutí. Raz videla nepriedušný múr, inokedy iba pár roztrhaných jedincov. Raz stáli na krok od nej, inokedy iba vyliezali spod korún stromov. Pokrútené obrazy však zakaždým ostávali, v akejkolvek forme.

Neochotne sa postavila. Každou bunkou prešlo zachvenie, ktoré neveštilo nič dobré. Akoby celú konštrukciu tela už nedržali švy šliach, ale rozťahané gumové vlákna. Hrozilo rozpadnutie. Mala chuť sa znova zvaliť na zem, ponechať svoje zvyšky napospas. Jednoducho sa oddať. Podvedome sa bránila, lenže už stála, a to ju prinútilo dať sa do pohybu.

Dokrivala cez dvere do chodby. Na zemi sa povalovala vrstva oblečenia a jeden baťoh. Kedysi, hádam pred vekmi, jej patril. Teraz ho prehliadla.

Neunúvala sa ani zatvoriť, nieto ešte podprieť dvere vešiakom. Predchádzajúce utrpenie ju naučilo, že je to zbytočné. Určite proti tejto sile, ktorá si s ňou teraz zahráva.

Vošla do prvej izby. Okrem rozbitého okna ostávalo všetko nedotknuté. Tma však mohla skrývať drobné detaily, ktoré jej oku zostávali zahalené. Preto sa doterigala k drezu. Bosé nohy, zvlhčené krvou, hlasno ťapkali po dlažbe. Každý krok vydával mľaskavý zvuk naplnený utrpením. V šuplíku nahmatala neporušené voskové valce. Vytiahla tri a všetky zapálila. Svit okamžite odohnal tmu do rohov. Opäť prekontrolovala miestnosť. Nič.

Nič, čo by ju ohrozilo, nič, čo by ju spasilo. Vtedy si spomenula na valašku. Ako rekvizita zo zabudnutej doby bola vystavená na stropnom tráme vo vedľajšej izbe. Na perách jej zahral pokrivený, šibalský úsmev. Dve sviečky nechala na kuchynskej doske, zatiaľ čo treťou si svietila na cestu. V očakávaní hrozby vstúpila do miestnosti. Zívala prázdnotou. Hlasno si odfúkla. Všade však boli porozhadzované police, šuplíky, nepotrebné predmety. Lenže to ju nezaujímalo. Pozornosť sústredila na trám, na valašku. Dúfala, že v jej ostrí sa skrýva sloboda.

V tráme zbadala iba vyblednutý odtlačok valašky a dva prázdne háky. Po sekere ostala iba spomienka.

Dievčina zúfalo zaúpela. Stála v strede izby. Chrbát zbrázdnený červenými linajkami, oko napuchnuté, brucho špinavé od hlíny, od krvi. Z dlane neprestajne kvapkalo a dve diery, každá vydlabaná do jedného chodidla, sa nemienili zaceliť. Členok pálil, podobne ako červené flaky po horúcom vosku. Stála a vzývala osud, nech to ukončí. Už nevládala. Posledné prianie znelo – rýchlo prejsť cez cieľovú pásku.

Vošiel do izby. Povoláný zo samotného pekla, ktoré ho vyvrhlo na povrch, nech žne úrodu, sa zjavil pred ňou. Jej zúfale prianie sa začalo naplňať.

Bol krásny. Akoby krutosť celej noci na neho nemala dopad. Akoby bol zbavený všetkých útrap. Lesklé hnedé vlasy, zeleň v očiach, uvoľnený postoj.

Usmial sa.

Ten nečakaný impulz na tvári ju vyviedol z rovnováhy. V pekne vykrojených perách, v jamkách líc, sa nenieslo žiadne pokrútené šialenstvo. Pripadalo jej, že všetko zlé je zažehnané. Veď, napokon, on bol toho jasným dôkazom. Nezmenený, krásny, šťastný.

Túžila k nemu vykročiť a zvaliť sa mu okolo krku. Zbaviť sa ťažkého sna a na chvíľu si odpočinúť. Stačil však jediný krok a všetko sa vrátilo. Šklbanie v nohe ochromilo omáme-

né zmysly a vrátilo ju do reality. Namiesto toho, aby mu šla v ústrety, cúvla. S plamienkom vystrčeným pred seba, ako symbol kríža odháňajúci zlobu, si držala od mládenca odstup.

Do nohy, presne do dierky po klinci, sa zavrtal drobný črep. Podvedome trhla nohou. Roztečená krv spoločne s posypom drobných sklenených granúl jej vzali rovnováhu. S tvrdosťou dopadla na zadok. Okamžite prival štípania a rezania preťal nohavice, kožu. Zbavená citu však vnímala len mládenca pred sebou. Zhypnotizovaná jeho pohľadom nedokázala myslieť na nič iné, nieto si pripustiť takú malichernosť akou boli ostré črepiny.

Kopla nohami, rukami sa odrazila. Črepy sa zatínali hlboko a všade, kde mali voľný, mäkký prístup. Dlane, zadok, lýtka, stehná.

Aj keď jej podlaha pokrytá vysypaným oknom znemožňovala rýchly postup, napokon sa predsa len vzdialila. Vzdialila, kým ju nezastavila stena. V poslednom možnom záchveve sebaobrany si pritiahla kolená pod bradu a objala ich rukami. Sviečku nechala žiariť tesne pred vlastnou tvárou, akoby jej svetlo mohlo odraziť posledné zvyšky odporu.

Nehybne čakala na popravu.

Mládenec zvolna prikročil k roztrasenej kôpke pred sebou. Topánkou odhrnul roztrúsené sklo a kľakol si na očistené miesto. Úsmev neopúšťal spokojnú tvár.

Nahol sa až tesne k nej. Medzi oboma neochotne plápolal iba plameň - hranica medzi rozdielnymi svetmi. Dievčina začala fňukať. Slzy zaliali oči, z nosa tiekli sople. Nebrala ohľad na svoj výzor, len si priala, aby sa pred ním ešte viac nepokorila. Sľúbila si, že nesmie kričať, žobroniť o milosť.

„Šššš.“ Zvuk vyliezol spomedzi pier v snahe ukončiť trápenie. Mládenec upokojoval dievčinu, zatiaľ čo ju dôkladne sledoval. „Až teraz viem, čo je to strach. Strach vyvierajúci priamo z hlbín. Myslím, že si mi poslúžila viac než dost. V твоjich očiach sa odrážajú celé príbehy, všetky emócie, trápenie, ktoré si prežila. Dúfam, že to dokážem dostatočne vykresliť na papier. Moje dielo bude dokonalé.“ Slastne vzdychol, akoby sa videl na piedestáli slávy. Napokon stroho dodal: „Už ťa viac nepotrebujem! Poslúžila si skvelo, môžeš odísť!“ fúkol do sviečky. Tma razom prevzala vládu.

Dievčina vybuchla ako sopka. Odhodená, pošpinená, nepotrebná. Vtedy ju oviala spomienka na rozhovor. Farebné svetlá blikali, hudba hlasno udierala. Tam sa zdôveril so svojimi pohnútkami, prečo zakotvil v ich dedine. Potreboval nabrať inšpiráciu k písaniu. Motivovať sa pravosťou akcie. Nedokázala prijať, že poslúžila ako bábka hnaná cudzou vôľou kvôli dajakému článku. Pošpinil ju väčšmi než samotné znásilnenie. Odrazu cítila na sebe každé bodnutie, tržnú ranu, rez, popáleninu. Všetky tie utrpenia sa spojili a zocelili, čo ostalo mäkké.

Nepotrebnú sviečku uvoľnila. Skotúlala sa po nohe niekam do prázdna. Namiesto nej vzala do dlane tvrdý povrch. Ostrie prerážalo kožu, ale to patrilo k pomste. Užívala si, ako jej vlastná krv prúdi z rany, ako jej črep drhne o kosť. Skla ležalo na podlahe dostatok, stačilo len nájsť väčší kus.

Bez výzvy zaťala. Nemala najmenšiu predstavu, kam dopadol úder, tvrdosť nárazu

však naznačil, že trafila. Jeho dych nasiaknutý vínom razom zmizol. Namiesto neho prišiel vreskot. Ten zvuk znamenal pre dievčinu viac než elixír všetkej moci vo vesmíre. Posilnená prvým úspechom znova bodla a znova. Dvíhala ruky, stínala, sekala. Okolo vyvrela spíška tekutín, ktoré ju ovlažovali. Každá kvapka, čo jej nasiakla kožu, rozkazovala, aby neprestala. A ona ani nemienila prestať. Pravidlá sa zmenili. Strach zmenil majiteľa. Bodala, sekala...

Prebral ju chlad. Cez rozbité okno prúdil do izby vánok na lúčoch ranného slnka. Neochotne otvorila oči. Jedno viečko vytrvalo odolávalo, no napokon sa mierne rozovrelo. Dotierajúci chlad premožila bolesť. Ako privalová vlna sa utrpenie roznieslo po celom tele a pevne zaťalo do živého. Skúsila sa pohnúť. Šlo to veľmi ťažko. Nielen telo, ale aj duša mlela z posledného. Podvedomie zúfalo túžilo po oddychu. Lenže predchádzajúce napätie, strach a zloba nepovoľovali.

Skúsila sa posadiť. Nevládala. Pootočila hlavu, zaostrila pohľad.

Pred ňou, okolo, ale aj priamo na nej sa kopili tlejúce zvyšky tkaniva. Zdrapy kože mala poprilepované na sebe, kusy šliach so svalmi porozhadzované, vnútornosti vyvrhnuté. Kúsky čriev sa dokonca prilepili na jej predlaktie, hrudník. Všetky tie páchnuce zvyšky sa kúpali v hrubej vrstve krvi, zvratkov, moču a štiplavej žalúdočnej kyseliny.

Dievčina si myslela, že ju pohľad na rozsekané telo vydesí alebo aspoň pripraví o vedomie. Namiesto toho iba nemo, bez záujmu sledovala rozkladajúcu sa kôpku. V záplave odpadu nezaznamenala hnus, ale potlačenú hrozbu. Bola spokojná a to bolo hlavné. Jemný záchvev úsmevu jej skrivil ústa.

Dlhé chvíle ležala na zvyškoch a kochala sa výhrou. Jej život ostal nezdolaný, podobne ako panenstvo. Lenže smrad sa stupňoval, a to ju predsa len pohnalo.

Vstala. S ťažkosťami, no podarilo sa. Odmietala si priznať poranenia a bolesť. Je koniec. Slnko, ráno, život.

Polonahá pozrela pohľadovo dole. V noci netušila, kam mierila, kde zaťala črep skla. Jej údery dopadali presne. Od krku až po bedrovú kosť sa celok zmenil na nepoznanie. Ako rozomleté, nepotrebné kusy pohodené na bitútku sa útroby rozprestierali po izbe. Každá rana niečo rozdrvila, rozťala, prepichla, až neostalo nič pohromade. S úškrnom sa pozrela na hlavu. Krásna tvár vydržala aj po toľkých ranách. Iba pár chabých červených liniek zbrázdilo inak neporušenú pokožku.

Víťazne si odpľula. Sliny zasiahli nos a líce. Vtom sa otvorili mládencove oči, vystrelila ruka. Pevný stisk sa zarezal do vyklbeného členku. Dievčina už nestihla spraviť krok za slobodou, ani cúvnuť. Len odovzdala dušu. Zreničky sa prevrátili dozadu, temno nastolilo vládu.

AMARIS

MÍNA PÁVOVÁ

Chvíľami som nadobúdal presvedčenie, že sa bitka nikdy neskončí. Gumboy, náš slabomyseľný veliteľ, zavelil vpred a my sme s vypätím všetkých síl posunuli bojovú líniu o dvadsať metrov dopredu. Kým sme vláčili agregátory a laserové bazuky na nové stanovište, zelení sa zmohli na protiútok a zatlačili nás späť.

Za posledné tri planetárne dni sa to zopakovalo asi miliónkrát. Z celej roty nás ostalo už len desať posledných najväčších zbabelcov. Potácali sme sa v priťažkých skafandroch, neprivyknutí na silnú gravitáciu, schytali sme vyše tridsať milisievertov žiarenia a pili vlastný filtrovaný moč. Kapitán tvrdošijne organizoval nové útoky, navlas rovnako neúspešné ako tie predošlé. Neúspešné boli, pretože Gumboy bol magor. Posadla ma zlosť na toho nemojúceho tupého dementa, zúfalstvo a beznádej, a napokon aj nevoľnosť. Povracal som sa. Inteligentný skafander si s tým hravo poradil, odfiltroval vodu od kyseliny chlorovodíkovej a natrávenej potravy a roztriedil to naspäť do vyživovacích hadičiek, ale mne v tej chvíli praskli nervy. Všetok jed a napätie a svinstvo sa rozprsklo, ako prezretá rajčina vystreklo svoj kečup a drobné červené kvapky mi napadali do hlavy, vytvorili v nej kondenzačné jadrá a z milosrdného oparu rezignácie, ktorý som si práčne pred pár rokmi uhnetol, sa rozpršalo. Lialo ukrutne a moje odhodlanie čušať cícerkom stekalo do rádioaktívneho prachu. Slovom, stratil som rozum.

Prišlo mi vhod, že sa práve začala naša ďalšia ofenzíva. Domáci boli vyzbrojení podstatne horšie, ale neutrpeli zďaleka také straty ako my. Jednoducho nemali svojho Gumboya. Likvidovali nás postupne. Tým ako striehli, vyčkávali a držali pokope. Za celý čas neobetovali ani jedného pešiaka. Zranených sa za každú cenu snažili dostať do bezpečia. Títo chlapci nehrali gambit. Bojovali o každý jeden život ako o planétu.

Keď mi opäť raz zaznel v ušiach idiotský rozkaz veliteľa, aby sme všetci na povel vyrazili zo zákopov a rozbehli sa ku kopcu - tomu, ktorý sme už tisíc krát dobyli a tisíc krát oň prišli, rozhodol som sa konať.

“Zelení zozadu, zelení zozadu,” kričal som do vysielacky a začal som páliť tým smerom tak urputne, až som takmer sám uveril, že tam nejakého nepriateľa vidím.

“Spravili obchvat, máme ich za chrbtom.”

Všetci deväti ostali stáť nerozhodne ako stádo teliat na pol ceste medzi zákopom a pahorkom.

Gumboyov hlas mi zahučal v ušiach.

“Na nich! Na čo čakáte?”

Chlapi sa rozbehli naspäť. Kapitán ako obyčajne zaostal. Nikdy sa nedral do prvej línie, aspoň v tomto mu to myslelo, nechcel to schytať.

Chvíľa, kým sa zelení spamätali z toho, že sme im bezdôvodne natrčili chrbty a bežíme opačným smerom, trvala tak krátko, ako som dúfal. Zastal som, efektne som sa prehol dozadu a hodil som sa na zem práve vo chvíli, keď spustili strelbu.

Gumboy bol na rade, projektil sa mu zaryl do chrbta a on padol rovno na nos. Nebol ešte mŕtvy. Nehybne som ležal v prachu pár krokov od neho a sledoval som ako bojuje svoj posledný boj a snaží sa zdvihnúť na štyri. Paľba utíchla, ale neodvážil som sa poobzerať, len som ticho vyčkával. O chvíľu mi do zorného poľa vbehol zelený. Dobehol, aby dorazil kapitána a ukoristil laserové bazuky. Nepriatelía boli na tom už asi dosť mizerne, pretože zelenáčovi bolo ľúto i toho jediného náboja. Zastal nad Gumboyom a sklonil hlaveň s bajonetom svojej archaickej pušky. Nehýbal som sa a napäto som čakal na svoj okamih.

Cez reproduktory skafandra ku mne doľahol zvuk, ako keď nastoknete kus bravčového karé na ražeň. Mŕtvy kapitán, dobrý kapitán, na druhom svete už žiadnu akciu nezabre.

Zelenáč sa práve zohýnal po svoju novú bazuku, keď dostal kolenom do ksichtu. Do toho úderu som dal všetko.

Všetci deviati sme boli bez hodnosti. Bolo treba rozlúsknuť, kto je služobne starší. Uľahčil som im to.

“Tu Len, preberám velenie. Opakujem, preberám velenie. Kapitán je mŕtvy,” vyštekol som do vysielacky rýchlo a rázne, tak aby nikomu nenapadlo pochybovať, či som práve ja oprávnený jednotke teraz veliť. Nevidel som žiadne ďalšie telo, usúdil som, že ostatní sú bezpečne späť v zákope.

“Nehýbte sa, držte pozície.”

Myslím, že môj rozkaz im znel ako rajska hudba. Čušať, pokiaľ možno skrčený v zákope, kým sa zvyšok sveta popasuje so svojimi záležitosťami, bol sen každého bezvýznamného vojaka, ktorý si cenil svoju kožu - donedávna i mňa.

Zelení mali šialenú anatómiu. Boli drobní, siahali mi sotva po hrud', a pokrytí boli zelenou šupinatou kožou. Ten, čo ich stvoril, musel fetovať. Chrbtovú kosť mali klenutú a v prostriedku nepriliehala k trupu, jednoducho trčala v bizarnom oblúku von ako ucho na dámskej kabelke.

V dlani som zvieral chrbticu zelenáča a držal ho pred sebou ako živý štít, druhou som živo gestikuloval.

“Ani sa nepohnite, lebo váš kamoš skape,” toto som sa snažil vyjadriť voľnou rukou, ale výsledný efekt bol, že som ňou len mával ako mažoretka. Jeho parťáci na mňa chvíľu vyjavene zízali spoza pahorku, ale potom odhodili muzeálne kvéry a s prázdnyimi rukami spravili pár krokov ku mne. Asi mali dobrú fantáziu a vedeli si predstaviť, ako miecha ich

druha steká pomedzi moje zovreté prsty.

Johny na môj pokyn vyliezol zo zákopu a dovliekol kufrík s kolonizačnými potrebami. Vytiahol z neho vlajku, žuvačky, čokoládu a nylonové pančucháče. Jeho skafander vrčal na plný výkon - Johny sa dosral od strachu.

Vlajku sa mu podarilo zapichnúť do kamenistej zeme až na tretí pokus a potom, keď sa snažil domácim rozdať dary, všetky žuvačky sa mu rozsypali. Vo chvíli, keď strčil do ruky môjmu zajatcovi tabuľku čokolády, sa ozval spásonosný zvuk.

“Misia ukončená, misia ukončená, misia ukončená,” opakoval monotónny ženský hlas.

Zelení zmizli, s nimi i vizualizácia scenérie na imaginárnej planéte. Rozsvietili sa svetlá a ku mne pribehli ošetrovatelia, ktorí ma vyzliekli zo skafandru a položili na nosidlá. Kým mi zavádzali do žily kanylu s regeneračným roztokom, zacítil som totálny smrad. Johny, ležiaci na nosidlách vedľa, sa fakt dosral.

Uplynulo niekoľko dní a my, už zotavení, sme sedeli v konferenčnej sále a pozerali záznam z cvičnej misie. Sála bola rozľahlá a zaplnená posádkou prvej zemskej flotily Kolonizačnej armády Aliancie. Keď sa film skončil, plukovník sa postavil a spustil obsírnú reč. Potreboval sa vytrahať, pretože dnes tu bol na inšpekcii sám veľký admirál Hota. Vôbec, ale vôbec som nerozumel tomu, prečo ako ukážku našej bojovej zdatnosti vytiahli akurát túto zbabranú frašku...

Z plukovníkovho komentára vyplynulo, že sme urputne hrdinsky bojovali do posledného dychu, až kým jeden z nás, Johny O., splnil misiu, ktorou bolo, ako inak, nadviazať priateľský kontakt s menej inteligentnou formou života a ukázať svoj otcovský zámer doviest' ich podradný druh k spolupráci s Alianciou, zakresliť ich biednu planétu na mapu inteligentného sveta, bla bla bla ... Asi si skutočne nikto nevšimol, že túto bitku som vyhral ja.

Admirál Hota mal telo pozliepané z kovových transplantátov. Vyzeral ako kopa šrotu. Bol to rozhodne úmysel, pretože v Čeng-čou z vás za pár chuanov spravia hoc aj Marilyn Monroe - na počkanie v hociktorom z pouličných chirurgických salónov. Takto otrasne nevyzeral žiaden z feťákov, ktorým som díloval predtým, než som vzal nohy na plecia a prihlásil sa do légie. Zaletel som v myšlienkach späť na Zem. Čoskoro moja žoldnierska zmluva vyprší a ja si za prachy zarobené v légii zaobstarám pokojné bývanie v nejakom zapadákov, budem chovať kozy alebo činčily a pestovať sóju. Usmial som sa nad predstavou seba, ako stojím v gumákoch a v širokom klobúku po kolená v hnoji, kdesi na kraji civilizácie, a sekám dobrotu.

Úsmev mi zamrzol na perách, pretože mi odrazu došlo, že admirál Hota hľadá priamo na mňa. Pomedzi tých niekoľko sto vojakov zameral pohľad svojich bezodných mod-

rých očí práve sem. Do konca prednášky som sa snažil tváriť nenápadne, presviedčal som sa, že je to len smiešna paranoja, ale vo mne to vrelo. Moja najčernejšia obava sa potvrdila, keď ma pri východe pobočník schmatol za rameno a odtiahol bokom. Odovzdal mi inštrukcie, že sa mám hlásiť v admirálových súkromných kajutách. Obzrel som sa za seba na sivú kopu uniforiem, ktorá vyvierala z auly a v živých prúdoch sa rozliezala po palubách, chodbách, mostíkoch a kajutách lode. A ja som práve vystupoval z tej prívetivej šedej masy bezvýznamných radových žoldnierov a osamelý kráčal opačným smerom...

Zamieril som na palubu s dôstojníckymi kajutami. Admirál tam už bol, čakal ma v stroho zariadenom salóne, pohodlne rozvalený v kresle, na stole fľaša vína a dva poháre.

Nenútene vstal, prehodil pár úvodných zdvorilostí a podal mi do ruky pohár.

“Pripíjam na váš výnimočný úspech v cvičnej misii.”

“Ďakujem, ale myslím, že si vašu pochvalu zaslúžim rovnako ako zvyšok roty.”

Admirál si odpil a ja som ho nasledoval. Víno bolo nepriehľadnej atramentovej farby s rubínovým okrajom, na stenách pohára ostávali olejovité kvapky. Chutilo tuho a zemito, zacítil som v ňom ďalekú chuť exotického korenia.

Odložil som pohár na stôl a pohľad mi padol na šachový stolík stojaci hneď vedľa. Na rade bol čierny, bol to ešte len druhý ťah. Admirál sledoval môj pohľad. Natiahol ruku, vzal nechráneného pešiaka na c3 a prívetivo sa na mňa usmial.

“Veľmi sa mi páčilo, ako ste sa zbavili kapitána”.

“Nechal som ho zomrieť, lebo to bola hra. Nebola to realita, ” počul som sa, ako odpovedám.

Ostal som sedieť úplne vykoľajený s otvorenými ústami, ktoré ma neposlúchali, vychádzalo z nich čosi iné ako som chcel.

“A v realite by ste ho neodpravili?”

“Nie, jasné, že nie.”

“A pozerali by ste sa, ako všetci vaši spolubojovníci jeden po druhom nezmyselne umierajú pre neschopného veliteľa?”

“Áno. Nie. Neviem.”

Kúpal som sa v pote, vo vlastnej šťave striekajúcej z pórov. Nádyh a výdyh. Každým úderom srdca sa mi dostávalo viac pravokainu do mozgu. Nemohlo to byť nič iné ako pravokain, látka ochromujúca synapsie v rečovom centre mozgu umožňujúce vraviť lož. Admirál dolial víno z karafy, najprv mne, potom sebe. Dvihol pohár a odpil si, ponúkol ma posunkom.

“Myslíte vám to, ste inteligentný a pragmatický človek. Ste v légii už štvrtý rok, udivuje ma, že ste stále bez hodnosti”.

“Som bez hodnosti, lebo mi to myslíte.”

Načial som sa po víno trasúcimi sa rukami. Dočerta, ako do mňa dostal takú kon-

skú dávku pravokainu a on pri tom ostal čistý?

“Ešte si odkrútim tri mesiace a skončí moja žoldnierska zmluva, v najbližšom transporte môžem poputovať späť na Zem. Potreboval som sa len na chvíľu niekde zašit’.”

“Samozrejme, ak vás dovtedy légia nevyšle na misiu. V tom prípade by sa váš odchod oddialil.”

V bizarnej kucapace súčiastok, ktorá bola admirálovou tvárou, jediné živé žiarili azúrové oči. Čím dlhšie som do nich hľadel, tým viac sa mi zdalo, že ma obklopuje nekonečná modrava oceánu, že sa do nej vnáram hlbšie a hlbšie, no dno je stále v nedohľadne a ja som odsúdený na nekonečný pád do hĺbín. Takú modrú farbu som v Čeng-čou nikdy nevidel, Hota pravdepodobne nebol pozemšťan, ale pochádzal z ktoréhosi iného sveta začleneného do Aliancie.

Rozhostilo sa dlhé ticho. Načiahol som sa po pohári a vycedil ho do dna. Môj zdrogovaný mozog dal zelenú zvedavosti a ja som sa so všetkou nezdvorilosťou opýtal, “Prečo máte celý ksicht zo šrotu?”

“Ľudia sa ma desia, a potom ľahšie chápu rozkazy. Okrem toho ja krásu hľadám inde ako v zrkadle. Obľubujem pekné riešenia problémov. Radšej narábam pinzetou ako kladivom, rozumiete?”

“Nie celkom.”

“To, čo sme videli dnes na cvičnej misii, bola hrubá sila. Kladivo a nákova. Občas však narazíme na civilizáciu, na ktorú nie je potrebné ísť tak zhurta. Budete mojou pinzetou.”

Jasné, nezdrogoval len mňa.

Udialo sa presne to, čo som si zaslúžil za svoju hlúpu neopatrnosť v cvičnej misii a za to, že som si vylial srdce pred admirálom Hotom. Bol som vyslaný na misiu na planétu Amaris, aby som plnil ciele ľudstva v službách Zemskej flotily, koľká to česť.

Zavrel som oči a snažil som sa predstaviť si, že som kdesi inde, hoc i doma v smradľavom hlučnom Čeng-Čou, len nie v tejto transportnej konzerve pritesnej pre trochu ľudí. Kolenami som sa dotýkal cudzích kolien - po pravici poručík Jang, po ľavici desiatnička Jenaj.

Desiatnička Jenaj nosila dlhé čierne zapletené vlasy a na oboch stranách nad ušami mala vyholený pruh podľa najnovšej módy. Noštek ohrnutý dohora jej dodával trochu namyslený výraz. Až keď som ju spoznal bližšie, zistil som, že je to klamný dojem. Všetko na nej bolo útle a drobné, všetko až na intelekt.

Poručík Jang bol urastený, skúsený a trénovaný, plnokrvný vojak telom i dušou. Tvár mal akoby vytesanú do skaly, tvrdú a samá ostrá hrana. Stačila hodina na to, aby sa mi úplne sprotivil. Po necelom dni som si bol istý, že je horší ako sto Gumboyov.

Bioastronómovia sa zhodli, že pred miliónmi rokov sa nejaká civilizácia pokúsila planétu Amaris kolonizovať, avšak s pochybným úspechom. Zdalo sa mi, že je to jedna

veľká púšť. Atmosféra na povrchu bola dýchatelná, ale taká riedka, že tlakom zodpovedala približne pozemskej sedemtisícovke. Vysporiadať sme sa s tým mali po svojom a pomôcť nám malo pár ampuliek dexametazonu, látky kedysi na Zemi používanej na výškovú nemoc. Žiadne kyslíkové fľaše, dýchacie prístroje, skafandre, jednoducho nič. Pozeral som na škatuľu so zásobami a vyzeralo to, akoby sme prišli na nedeľný piknik a nie kolonizovať planétu.

Hneď po pristátí a vyložení zásob transportný modul odletel späť na obežnú dráhu, kde bola zriadená prechodná stanica s kvantovým teleportom. Bol nasmerovaný na vzdialenú základňu Aliancie. Keď splníme misiu, transportný modul sa po nás vráti. Možno.

Jang nariadil založiť tábor na najvyššom mieste na okolí, na pahorku týčiacom sa niekoľko metrov nad terénom. Tábor bolo príliš vzletné slovo, pretože to bol len jeden stan, ktorý nás mal chrániť pred rozvíreným horúcim pieskom.

Postavili sme s porúčikom stan a vybalili zásoby a táto naoko jednoduchá činnosť ma v riedkej atmosfére vyštavila tak, že som sa bezvládne zvalil a sťažka oddychoval.

Z pahorku som mal výhľad dodaleka, no všetkými smermi to vyzeralo rovnako. Mierne zvlnený terén pokrytý červenkastým pieskom, kde-tu rástli chumáče akejsi trávy. Väčšina bola zelená, niektoré šedé, zrejme odumreté. Ďaleko na západnom horizonte som uvidel vyvýšeninu, či skôr balvan, inak nič zaujímavé.

Okolo mňa prešla Jenaj, v rukách natiahnutých v rukaviciach niesla škatuľky na vzorky. Zastala na úpäti pahorku a kľakla si. Začala ma zmáhať únava, zavrel som oči, azda som si i zdriemol. Keď som ich otvoril, čosi sa mi nezdalo. Jenaj sa skláňala na tom istom mieste, ale chumáčov trávy bolo okolo nej akosi viac. Pozoroval som chvíľu scenériu a skutočne sa mi zezdalo, že sa niektoré rastliny pohybujú. Vyzeralo to, akoby ich nečujne prevažoval vietor, kotúľali sa sem a tam ako chlpaté kľbká vlny.

Začalo fúkať viac a okolo mňa sa dvihol kúdol nepríjemného drobného piesku. Chcel som sa presunúť do stanu, ale zdalo sa mi, že stojím ďaleko, prinajmenšom na opačnom konci galaxie, a mne v žilách koluje liaty betón a tuhne v končatinách. Zavrel som oči. Len si chvíľu pospím. Chvíľku. Spoza príjemnej hmly zabudnutia ku mne doľahol energický hlas.

“Vojak Len, vstaňte, to je rozkaz. Ak ste chceli popoludní leňošiť, mali ste sa prihlásiť do materskej školy, nie do légie.”

Porúčik Jang stál pri vchode do stanu, svieži ako rybička, príjemný ako vred na zadku.

Desianičku som nevidel, asi už vošla do stanu. Snažil som sa pozviechať a oprášiť zo seba piesok. Keď som sa konečne postavil, do hlavy mi prenikla ostrá bolesť a naplo ma na vracanie.

“Mal som to v úmysle, ale neprešiel som výberovým konaním. Nevedel som sa pýtať na nočník. Našťastie v légii máme recyklátory moču, takže tu to neprekáža.”

Na moje duchaplnosti nereagoval. Týčil sa celou svojou majestátnou ramenatou postavou nado mnou. Tvár ako mramorový náhrobok.

Zasiahol ma ďalší nával nevoľnosti. Zem pod nohami sa mi divoko roztancovala.

“Poručík, veľmi rád by som sa zahral s vami na piesočku, ale mám dojem, že mi hrozí cerebrálny opuch. Musím si zbehnúť po kokteil, ” uzavrel som zmierlivo.

Kamenná tvár sa ani nepohla. Čakal som, že začne na mňa štekať, ale asi som vyzeral fakt úboho, lebo len kývol rukou.

“Dajte si dávku dexametazonu a vráťte sa sem, musíme vyčistiť okolie tábora od tej buriny.”

Zasalutoval som a klesol som na zem. Do stanu som preliezol štvornožky. Každé dvihnutie nohy, každé mávnutie rukou, bolo namáhavé asi ako beh na štvrté poschodie. Predtým, než som vošiel dnu, obzrel som sa za Jangom. Medzičasom si vykrokoval rádius a energicky sa pustil do trhania chumáčov.

Ani vo sne by mi nenapadlo, že ho vidím naposledy.

Vnútri, napravo od vchodu, čupela Jenaj, pred sebou rozložené odumreté chumáče, pripravené preparáty a škatuľky so vzorkami. Keď som vošiel, len trochu zdvihla zrak, asi tak po špičky mojich topánok a opäť sa zahľadela do mikroskopu.

“Dobré popoludnie. Mám chuť na drink. Ak je ešte priskoro na martini, dám si Jacka Rabitta.”

Zviezol som sa na zem vedľa lekárničky. Otvoril som kufrík a zahvízdal som. Vrchná kazeta s ampulkami dexametazonu bola poloprázdna.

Ktovie, či do seba naládovala takú dávku Jenaj, alebo sa podelila s Jangom? Skúma-vo som na ňu pozrel a naše pohľady sa na krátky okamih stretli.

Už som v živote hľadel do tvárí mnohých žien a čítal v nich odmeranosť a chladnú ľahostajnosť, šibalské iskričky v očiach a prísľub bozku na perách, koketnosť, vyzývavosť aj priamočiare nie, ale aby sa ma nejaká ostýchala, to sa mi hádam ešte nestalo. Zaklapol som nedotknutú kazetu.

“Našli ste dnes niečo zaujímavé?”

Oči jej radostne zasvietili v prítmí stanu a keď sa rozhovorila, začul som v jej hlase skutočné oduševnenie.

“Všetko je tu zaujímavé! Tieto chumáče sú jediné vyššie organizmy, ktoré doteraz sondy na planéte našli. Sú to saprofyty, dokážu extrahovať živiny z tiel odumretých organizmov. Zároveň sú však schopné fotosyntézy. Niekedy zapustia korene, lepšie povedané pripoja sa na spoločné mycélium, odkiaľ čerpajú anorganické látky, napríklad vodu. Zdá sa, že pri tejto činnosti - nazvime to tankovanie, sú zvlášť zraniteľné, pretože, vstupný kanál obsahuje membránu, ktorú náročky otvárajú. Ak sa však náhle preruší spojenie bez uzavretia membrány, miazga z nich môže späťne vytiecť. Vedia sa však i samostatne pohy-

bovať.”

“Áno, to som si dnes všimol, ale nazdal som sa, že ich kotúľa vietor.”

“Vy ste ich pozorovali?” opýtala sa takmer obdivne a medzi dve jamôčky v lícach sa rozlial úsmev.

Bola roztomilá, ako tak štebotala. Azda sa dokáže i červenat’?

“A ako sa tie chumáče rozmnožujú?” zaujímal som sa s vážnou tvárou, ale kútikmi úst mi pošklbávalo.

Zapýrila sa ako pivoňka. Panebože! Myslel som si, že takéto ženy vyhynuli v predminulom tisícročí.

“Produkujú výtrusy, ktoré sú dvojakého pohlavia. Hýfy vyrastajúce z týchto výtrusov sú sterilné. Ak sa však stretnú hýfy opačných pohlaví, zrastú a pokračujú ďalej ako plodný koreň, na ktorom v nadzemnej časti vyrastie to, čo nazývate chumáčom. Ten sa po čase dokáže odpojiť a samostatne produkovať výtrusy. Podzemná časť sa pravdepodobne potom napojí na spoločné mycélium.”

Zmĺkla, zahľadela sa kamsi do zeme a nervózne sa pohrávala s preparačným sklíčkom. Toto rozkošné hanblivé stvorenie by som pokojne vzal aj na kraj sveta na svoju činčilovú farmu.

“Čože?”

“Čo ako?”

“Pýtali ste sa ma, či by som chcela chovať činčily. Nie je vám zle?”

“Cítim sa ohromne. Ak by ste si však vyzliekli nohavičky a nasadili sombrero, bolo by mi ešte o chlp lepšie.”

Vysúkať zo seba túto vetu ma tak vyčerpalo, že som ostal bezvládne ležať horeznačky. Stropný hrot konštrukcie stanu, kam sa zbíhali všetky štyri steny, sa mi roztancoval pred očami. Skrúcal sa doľava i doprava, až nosníky stanu vytvorili špirálu.

Jenaj si klakla s ustaraným výrazom ku mne. Mal som problém na ňu zaostriť, začal som vidieť dvojmo.

“Bolí vás hlava? Máte halucinácie?”

Otvorila kazetu a rovnako ako ja pred chvíľou udivene pozerala na jej obsah.

“Koľkože ampuliek ste si to pichli?”

“Zatiaľ ani jednu, chcel som sa ešte chvíľu dívať ako tancujete štvorylku.”

Na okamih som si predstavil, ako mi vyzlieka nohavice a drobnou rúčkou ohmatáva stehno, kam mi pichne injekciu. Precitol som na ukrutnú bolesť v zadku. Jenaj sa nezdržovala vyzliekaním a celou silou mi vrazila cez niekoľko vrstiev oblečenia ihlu priamo do svalu.

Prekvapilo ma, že liek začal takmer okamžite účinkovať. Už sa mi dýchalo lepšie, zrak sa vrátil do normálu a hlava prestávala bolieť. Takýto materiál by šiel v Čeng-čou na

dračku.

Takže celú chýbajúcu zásobu dexametozínu naládoval do seba Jang. Aj tak je zvláštne, ako sa Jenaj dobre drží, stavím sa, že jej predkovia pásli v Himalájach jaky.

“Nebol náhodou váš praprapradeduško Tenzig Norgay?”

“Čože?” Opäť na mňa pozrela ustarane, videl som jej na očiach, že hovorím z cesty.

“To nič. Už chápem, prečo bol poručík Jang hrrí do trhania chumáčov, po takej konsej dávke sa cítil ako rybička.”

“Čože?”

To jej večné ‘čože’ mi začínalo liezť na nervy.

“Trhá tie oné ... saprofyty, čo sa zakorenili okolo stanu. ”

Oči sa jej rozšírili od úžasu a obočie vyskočilo kamsi do pol čela. Chvíľu na mňa hľadela akoby som stále blúznil, ale potom vybehla zo stanu, presvedčiť sa na vlastné oči.

Opatrne som sa pozviechal a vykročil za ňou.

Našiel som ju stáť za stanom, ako uprene pozoruje horizont. Janga som nikde nevidel.

“Poručík tu nie je, kde ste ho videli naposledy?”

Ukázal som jej približné miesto. Na zemi sa povalovalo niekoľko neživých chumáčov. Ich telo bolo odtrhnuté od koreňa zapusteného v zemi. Odhrnul som piesok, aby som preskúmal, aký hlboký je koreň. Prehrabal som sa až do hĺbky, kde sa štruktúra piesku zmenila, podložie sa ponášalo už viac na pôdu a nebolo ani také suché a horúce na dotyk ako na povrchu. Koniec koreňa som však nenašiel. Prizrel som sa lepšie na ranu po odtrhnutí na mŕtvom chumáči. Miesto styku s koreňom tvorila pošva, do ktorej sa výhonok koreňa zasúval. Pletivo pošvy bolo zjavne poškodené a na povrchu pokropené kvapkami akejsi tekutiny.

K výhonku koreňa sa dokotúlal neďaleký chumáč a pošvou sa naň prisal. Chumáč bol trochu väčší ako ostatné a vyzeral pekne súmerne tvarovaný. Počas toho ako bol prisatý očividne regeneroval, farba sa mu menila na ostrejšiu zelenú. Fascinovalo ma to tak, že som úplne zabudol na strateného poručíka a drobnú Jenaj. Až kým mi na rameno nesiahla jemná rúčka.

“Haló, čo ma nepočujete? Musíme ísť poručíka Janga hľadať!”

“Hľadať?”

Zdvihol som oči a zahľadel sa doďaleka. Viditeľnosť bola skvelá, a scenéria do vzdialenosti niekoľko desiatok kilometrov rovnako jednotvárna - drobné chumáče a piesok, piesok, piesok.

“Nikde ho niet. Jedine že by bol zahrabaný pod zemou. V tom prípade ho však už hľadať nemusíme.”

Čakal som, že mi bude odporovať, že sa bude hašteriť a trvať na svojom, avšak len

mlčky prikývla. Myslím, že len potrebovala počuť to, k čomu dospela i vlastnou úvahou.

“Preberám velenie do doby, kým sa poručík Jang nevráti,” povedala Jenaj a v hlase jej bolo cítiť autoritu a rozhodnosť, čosi, čo mi vôbec nešlo dokopy s jej predošlou ostýchavou nežnosťou.

Po chrbte mi prešli zimomriavky, až teraz mi začalo dochádzať, že ak zmizol Jang, zajtra to môže byť jeden z nás. A potom ten druhý. Nech sa poručíkovi stalo čokoľvek, sme proti tomu bezmocní. Zmizol príliš rýchlo, príliš nečujne, úplne bez stopy. V našich zásobách sa nenachádzali žiadne zbrane, žiadne ochranné prostriedky. Celé mi to začalo pripadať ako zvrátený vtíp chorého mozgu - poslať troch bezbranných ľudí na koniec galaxie. Načo dočerta?

“Teraz, keď tu nie je poručík, viete aspoň vy, aké je naše poslanie?”

“Čože? To vám nevysvetlili pred odletom? Ako vás doteraz pripravovali v légii?”

“Pobehoval som po povrchu virtuálnej planéty a rozdával obyvateľstvu nylonové pančucháče.”

Črty jej stvrdli a blýskavý pohľad bol dostatočne výrečný i bez slov.

“Naozaj! Učil som sa totiž poslúchať rozkazy, akokoľvek nezmyselne budú znieť.”

Ak bude Jenaj chcieť chovať so mnou činčily, najprv si bude musieť zvyknúť na môj humor. Nie, žiadne činčily nebudú, skapeme tu. Prehltol som naprázdno. Medzitým sme vošli do stanu.

“Ako znejú rozkazy v tomto prípade?”

Jenaj chvíľu sústredene kontrolovala utesnenie vstupu, potom sa pustila do vysvetľovania. Rozprávala dlho, ale porozumel som len zlomok z toho. Máme nadviazať kontakt s inteligentnou formou života. Podľa informácií z prieskumných sond tu taký život existuje, pretože sa tu nachádza niekoľko monolitov, jeden z nich je vidno tam na obzore. Vlastnosťou všetkého inteligentného je schopnosť nazerať na seba, uvedomovať si svoju rozumnú činnosť a reflektovať ju. Najhmatateľnejšie sa to deje prostredníctvom umenia. A sondy vyhodnotili, že monolity sú umelecké diela.

“Už chýba len umelec.” Zívól som a uložil sa na lôžko.

“Tie saprofyty by toho boli schopné, ak máte na mysli toto. Produkujú žieravinu, ktorá rozpúšťa veľkú škálu materiálov.”

“Takže tie chumáče sú tá inteligentná rasa, ktorú hľadáme?”

“Všetko tomu nasvedčuje.”

Rozosmial som sa, schuti a nahlas a tak od srdca, ako už dávno nie.

“A keď sa nám podarí nadviazať kontakt, máme si rasu chumáčov podriadiť a začleniť do Aliancie?” nadhodil som, viac menej zo žartu.

“Presne tak. A to je moja úloha. Som odborníčka na evolučnú religionistiku.”

To už bolo na mňa priveľa. Prišli sme sem kázať trsom trávy evanjelium!

Zavrel som oči a ponoril som sa do ríše snov, tam, kde veci dávali väčší zmysel.

Nasledujúci deň bol dlhý a jednotvárný. Ležal som v piesku a hľadel na horizont. Jenaj čupela pri mne a o čomsi neúnavne referovala. Možno o smrtiacich hýfach alebo o žieravine, ktorú chumáče produkujú. Nevládal som už sledovať jej myšlienkové pochody, tak som ju znedazdajky objal a pobozkal na ústa. Na malilinkú sekundu zaváhala a potom vyskočila a začala prskať. Opopáždilosť, harašment, neokrôchanosť a tak ďalej.

Usmieval som sa, lebo som vedel svoje. Tá chvíľka zaváhania mi to prezradila.

Rozčuľovala by sa ešte dlho, keby sa k nám v tej chvíli neprikotúlal obrovský chumáč. Bol to ten istý, čo som ho videl pripájať sa na mycéliu. Dokonca mu včera dala Jenaj i meno. Abrahám. Zastal rovno pri nás a zvnútra trsu čosi vypadlo. Bol to kus pletiva z mŕtveho chumáča, v ktorom bol zabalený podlhovastý predmet.

Jenaj ho dôkladne prezrela zo všetkých strán, a potom mi ho s výrazom pokrového hráča podala.

“Čo na to povieš?”

Bolo mi do smiechu. Tak málo stačilo, aby sme si začali tykať?

Pozrel som na predmet a vzal ho do ruky.

“Je to zobcová flauta.”

“Čože?”

“Hudobný nástroj.”

Priložil som si flautu k perám, aby Jenaj pochopila, čo mám na mysli. Vylúdl som na nej najčistejšie komorné áčko, aké som kedy počul. Zavrel som oči a skúšal som to ešte párkrát, skúšal som aj iné tóny. Pokiaľ môj sluch siahal, boli čisté - bez vyšších harmonických frekvencií. Fúkol som do náustku silnejšie a čakal som, že sa preladí na vyšší tón, avšak prekvapivo sa zvýšila len hlasitosť, frekvencia tónu ostala zachovaná. Posunul som palec ľavej ruky tak, aby zakrýval iba polovicu dierky na spodnej časti píšťaly. Tento krát sa ozval tón o oktávu vyšší, tak, ako sa dalo čakať od obyčajnej flauty.

Jenaj netrpezlivo rozhodila ruky dlaňami nahor vo veľavravnom posunku: “A čo má byť?”

V snahe demonštrovať jej účel flauty, spustil som tisícročnú znelku hasičského auta. Tí-tú tí-tú.

“Len, cmúľaš Jangovu píšťalu.”

No hurá konečne jej to došlo.

“Áno, je to píšťala, presnejšie zobcová flauta.”

“Ten predmet je vyrobený z kosti. Vyzerá, že je to predkolenná kosť - píšťala. Patrila zrejme Jangovi.”

Nestihol som stráviť jej domnienku, lebo sa v mojom zornom uhle objavila oranžo-

vá žiara. Obrátil som sa a zbadal som Abraháma zachváteného plameňmi. Vrhol som sa k nemu, ale nemal som v tej chvíli po ruke nič, čím by som uhasil oheň. Strhol som zo seba tričko a šmaril ho na sukulent, aby som zamedzil prístup kyslíka, na dôvažok som začal po ňom dupať. Nestačilo to, látka sa na okraji chytila tiež. Nenapadlo mi nič lepšie. Stiahol som si nohavice a vymočil som sa na horiaci predmet.

To, že som konal zbrklo a nezmyselne, mi prezradil Jenajin pohľad. Ruky mala vbok a obočie jej vyskočilo takmer ku korienkom vlasov. Previnilo som si obzrel rastlinu, neboli na nej žiadne stopy po horení.

“To bola azda fatamorgána, zdalo sa mi, že horí. Asi mi preskakuje.”

To bola rozhodne pravda, pretože v tej chvíli som uvidel myriady Abrahámových partákov, ktorí nás obklúčili a blížili sa k nám tým svojím nečujným prevaľovaním. Zelene-lo sa nimi zore, vyrašili zrazu z piesku, alebo sa teleportovali z pekla (čo je to isté, lebo ani najsamkrutejší pánboh by nevymyslel horšie peklo ako pieskové, môžete mi veriť). Každopádne boli všade navôkol a začali formovať akýsi vertikálny útvar.

Vôbec som si nebol istý, či to vidím len ja, alebo sa to skutočne deje, ale nechcel som sa už pred Jenaj blamovať. Priložil som si k perám flautu. Pomyslel som si, že táto halucinácia fakt stojí za to, pretože útvar sa začal vlniť a vrysovalo sa z neho presne to, čo som si predstavoval. Niekoľko metrov vysoká kobra tancujúca podľa orientálnej melódie vyvolávača hadov, ktorú som práve vylúdlil na Jangovej píšťale.

O nohu sa mi obtrel chumáč, bol to Abrahám. V momentálnom popude som ho vzal do ruky, neskoro som si uvedomil, že je ešte vlhký od moču. Dumal som nad tým, aké mám teraz zasvinené ruky a do čoho si ich utriem. Mimovoľne som sa poobzeral vôkol, či nenájdem čosi vhodné na čistenie, a zachytil som Jenajin pohľad. Bola bledá a pery sa jej nečujne pohybovali, urobila štvrtkrok vzad. Môj rozum začal fungovať a dorazili doň dve myšlienky súčasne. Prvá bola, že takto to azda pokašľal i Jang, keď pozbieral chumáče okolo stanu, a druhá, že konečne sa stalo to, o čo sme sa doposiaľ pokúšali. Nadviazali sme kontakt, našli sme s Amarisčanmi spoločnú reč.

Ešte i teraz, keď nad tým premýšľam, neviem celkom pochopiť, ako to fungovalo. Keď som hral, chumáče rozumeli myšlienkam, ktoré vo mne hudba evokovala. Najcitlivejším poslucháčom bol Abrahám a jemu som dokázal rozumieť i ja. Vedel mi podsúvať svoje myšlienky bez toho, aby ich musel vizualizovať živými sochami. Chumáče sa teraz združovali okolo stanu, ale najčastejšie nás navštevoval Abrahám. Veľa sme sa zhovárali. Čiastočne som i vyrozumel, čo sa stalo s Jangom. Zavraždil veľa chumáčov, ostatní sa mu pomstili. Spôsob, akým vyrobili z jeho tela flautu, mi však ostal skrytý, pretože viesť dialóg s Abrahámom vôbec nebolo jednoduché. Medzi nami bol priepastný rozdiel nie len vo fyziognómii, ale i v myslení, čo sa ukázalo najmä pri jednej príležitosti. Vďaka Jenajinmu výkladu som už vedel, že i chumáče plodia svojším spôsobom deti, preto som raz úplne nevinne prehodil:

“Rád by som spoznal tvojho syna.”

Z Abraháma akoby sa v momente vytratil všetok život. Vnímal som jeho tieseň, ale

vonkoncom som jej nerozumel. Na druhý deň, keď sa vykotúľal na náš pahorok, v päťach mu bol navlas podobný, no o čosi drobnejší chumáč.

Došlo mi to, až keď Abrahám ležiac pri mojich nohách, ovinul okolo syna smrtiace hýfy.

“Nie,” skríkol som a odtrhol som tie dva chumáče od seba.

Koľko som toho vtedy nevedel?! Spoznať pre Amarisčana znamená obsiahnuť každú informáciu zakódovanú v každučkovej bunke, poňať ako celok a zároveň rozložiť na elementy, jeden po druhom ich stráviť, aby poznanie bolo absolútne. Spoznať znamená požiť-pohltiť.

Už len z toho vidno, akí sme si boli vzdialení, a tento môj omyl mohol stáť život Abrahámovho syna, pretože on bol vo svojej nepochopiteľnej oddanosti mne schopný i synovraždy.

Vyrozprával som túto zvláštnu príhodu Jenaj. Vzrušením jej zasvietili oči, a potom sa stalo to, čo by som najmenej čakal, vyskočila a pobozkala ma na ústa. Schvátil ju radostný nepokoj, trela si dlane o seba a napriek námahe, ktorú ju to v riedkej atmosfére stálo, ľahkovážne plytvala silami a bezcieľne v zamyslení blúdila okolo stanu. Napokon spokojne poznamenala:

“Je načas prejsť do ďalšej etapy.”

Na druhý deň som sa bezradne škriabal náustkom flauty za uchom a sledoval som ako Jenaj balí insitnú štvornohú skulptúru, zhotovenú z odpadkov, do staniolu.

“Je to skutočne nevyhnutné?”

“Samozrejme. Zlaté teľa je náš kľúčový nástroj. Musíme konfrontovať náboženstvo s konkurenciou, vyvolať v odpadlíkoch pocit viny, bude nasledovať trest, kajanie, obety a sľub, že sa to už nebude opakovať. Účinnejšia schéma na upevnenie viery neexistuje.”

Sotva to vyzeralo ako teľa a už vôbec nie zlaté, ale Jenaj mala rozhodne pravdu. Ešte v ten deň, ako sukulentom podstrčila falošného boha, sa veci dali do pohybu. Veľká časť rastlín sa odčlenila a začala uctievať staniolovú rárohu ako svojho nového boha. Aspoň tak Jenaj interpretovala skutočnosť, že sa veľa z nich začalo teraz zoskupovať okolo tohto bizarného predmetu. Nikdy by som to o sebe nebol povedal, ale prepadol ma pocit žiarlivosti. Jenaj ma nakriatla, aby som tej žiarlivosti dal voľný priebeh a vložil ju do hudby. Do melódie, ktorá volala po krvavej obete za odpadlivosť.

Krvavá obeta by to bola, keby sukulentom kolovalo v pletivách čosi ako krv, ale výsledok bol rovnaký. Pri západe slnka sa, kam oko dovidelo, povalovali hĺby mŕtvych chumáčov. To všetko som spravil ja a nepotreboval som herbicíd ani krovinoz, len obyčajnú píšťalu.

Z mŕtvych chumáčov som si zhotovil kefu a Jenaj som ňou vyčesával z vlasov piesok. Vlasy mala husté a pevné, nepoddajné – také, aká bola ona sama. Prešiel som prstom po jej drobnom uchu a potom nižšie po štíhlejši, až naskočila husia koža. Mlčky trpela moje dotyky, cítila sa nesvoja. Ona bola jediná žena a ja som bol jediný muž v okruhu niekoľkých svetelných rokov, človek by si pomyslel, že priamočiaro a jednoducho sa to skončí pri sexe. Namiesto toho som sa lapil do pavučiny vrúcnych a krivoľakých emócií, očakávaní, zdráhania sa a túžob, ktorú Jenaj vo svojej nevinnosti nevdojak zosnovala. Až mi bolo z toho celého clivo a zároveň príjemne, lebo som kohosi ľúbil.

Jenaj nemala v týchto podmienkach možnosť upravovať si účes, vyholené pásy po bokoch hlavy zarastali rozkošnými drobnými vláskami. Prešla mi palcom po obočí od kútikov až ku koreňu nosa.

“Nerob mi zle, strapatíš ma.”

“Horšie to už byť nemôže”.

Bol v tom dvojzmysel, lebo Jenaj bola na dne. Bola naučená prejavy emócií podriaďovať racionálnej úvahe, takže najprv zúrila, a potom si zúfala, a to všetko úplne mlčky. Už niekoľko dní sledovala nepreniknuteľne belasé nebo a márne čakala, že si po nás prídu. Ved' sme splnili misiu, všetko je v poriadku. Po týždni rozmontovala vysielacu, potom ju opäť zložila a zase podávala hlásenie. Bol som radšej ticho, lebo som nemal čo povedať. Nevyznan som sa ani v astronavigácii, aby som vedel, ako dlho by trvala doprava z najbližšej vesmírnej základne, ani v komunikačnom zariadení, aby som vedel preveriť, či satelit obiehajúci okolo Amarisu zachytil signál z našej vysielacky, ktorý má poslať ďalej. Nebol som odborníkom na sociológiu ani teológiu, takže som nechápal, akú zmenu v spoločnosti to vlastne máme iniciovať, aby sme splnili misiu. Nechápal? Klamem. Došlo mi to.

“Som unavená, idem si ľahnúť,” povedala tichým rezignovaným hlasom Jenaj.

“Ešte nie je čas. Hovorila si, že je dôležité dodržiavať režim,” naoko vyčítavo som sa na ňu osopil, aby som v nej vyburcoval aspoň iskierku života..

“Tu velím ja, vojak Len,” odvrkla a v jej hlase opäť zaznela dávna rozhodnosť.

Zasmial som sa, objal som ju a pritisol líce na tie kratučké tvrdé vlasy na spánkoch. Príjemne ma štekli na pokožke a ostro bodali v duši.

Večer som ležal v stane a napäto počúval Jenajin dych. Podľa pravidelných hlbokých nádychov a výdychov som rozoznal, že zaspala. Pokojný dych bol pravým opakom môjho rozoklaného vnútra, v ktorom zúrila urputný, avšak vopred prehratý boj. Každé vlákno myšlienok, každý uhol pohľadu, ktorý som sa snažil premyslieť, viedli k tej istej nevyhnutnosti. Opatrne, tak, aby som ju nezobudil, som sa vymotal z prikrývok. Tak rád by som k nej pristúpil, vzal ju do náručia, pokochal sa nežným profilom jej drobnej tváre. Namiesto toho som tichučko vyšiel zo stanu a pustil som sa dolu do údolia. Šiel som veľmi pomaly, ale v riedkom vzduchu mi údy oťaželi, v ušiach zvonilo. Napriek tomu som dlho sledil me-

dzi chumáčmi, dotýkal sa ich, snažil sa im porozumieť. Hľadal som, až som našiel vhodný chumáč.

Hral som tichučko len pre neho, až kým nezačalo svitať. Pochopil. V rannom úsvite mali niektoré jeho steblá červenkastý nádych.

Ak majú vo mňa veriť, klaňať sa mi do skonania sveta, zviazaní vinou a uveličení mojou veľkodušnosťou, musím im dať dar. A ten dar musí byť poriadne vzácny. Vzácny pre mňa - moja obeť na vlastný oltár.

Kráčal som k vzdialenému monolitu a ani raz som sa neobzrel. I tak som vedel, že červený chumáč istotne splnil svoju úlohu a nahuckal niekoľkých ďalších na ten strašný čin. Piesok mi napadal do uší a nosa, rezal ma v očiach, márne som ho vyplúval z vysušených úst, zanesol sa mi do žalúdka a čriev, vlasov a pod nechty, ba dokonca sa mi zdalo, že sa mi dostal aj do hlavy a zadržávajú sa mi z neho kolieska. Prestal som myslieť, len som sa vytrvalo vliekol ďalej. Keď som už nevládal, zviezol som sa na zem a zahral na flaute pieseň na rozlúčku. Po lícach mi stekali slzy a padali do horúceho piesku.

Napokon som k monolitu predsa len dorazil. Obišiel som ho, aby som ho videl zo západnej strany a ... srdce mi na pár tepov vynechalo. Ešte na ňom viselo zopár chumáčov, ktoré dokončovali dielo, ale podoba bola neodškriepiteľná.

Díval som sa na seba samého v nadživotnej veľkosti. Kdesi v diaľke som začul hukot motorov. Transportný modul sa po mňa vrátil.

Opäť som sedel v admirálovom salóne a držal v ruke pohár vína. Tento krát to bolo ľahké, svieže rosé. Nebolo obťažkané pravdou, neútočilo na zmysly. Partia na šachovom stolíku bola dohnaná, biely vyhral, dámsky gambit v úvode sa mu vyplatil. Admirál dvihol svoj pohár do výšky.

“Gratulujem vám, kolonizovali ste celú planétu s pomocou dvoch vojakov.”

Prikývol som. Urputne som sa nútil predstaviť si tisícky príslušníkov vesmírnej pechoty, ako sa navlečení v nepohodlných skafandroch predierajú nehostinnými pieskovými dunami, vláčia laserové bazuky, umierajú v húfoch. No pred vnútorný zrak sa mi namiesto toho ustavične natískala drobná Jenajina postava, milý úsmev na perách, ohrnutý noštek, dva vyholené pruhy tesne nad ušami a stovky ostatných roztomilých detailov, ktoré som miloval.

“Amarisčania začali byť veľmi činorodí. Stavajú chrámy, vrtajú studne, budujú infraštruktúru, zbroja. To všetko v mene Božom,” uškrnul sa admirál a pokračoval.

“Taký silný impulz nedokáže dať civilizácii nič iné, len viera. Niekoľko generácií a planéta sa zmení na príjemné obývateľné miesto. A rasa, ktorá tam sídli, nám bude neko-

nečne oddaná.”

Položil som dopitý pohár na stôl a pri tom mi pohľad padol na môj odraz v jeho vyleštenom povrchu.

Na výložkách sa ligotala kapitánska hviezda, na prsiach mi visel metál za statočnosť.

Metál je z akéhosi zvláštneho kovu. Nosím ho pripnutý na hrudi a cítim ako z neho sála prenikavý chlad, ako ma veľmi ťaží.

Slovenská tvorba do uší...

sci-fi

(audio kniha)

Kaščák
Pávová
Knapko

3

Číta: Michal Klučka

pripravujeme

www.dtamnahlas.org

